

NEVÍČANÁ

A woman with long, straight blonde hair is sitting on a large, dark, layered rock formation. She is wearing a brown sleeveless vest over a light-colored long-sleeved shirt, green leggings, and brown boots. She is looking out over a vast, forested valley. The valley is filled with dense trees, some evergreen and some deciduous, under a cloudy sky. In the distance, more rock formations are visible. The overall scene is a mix of natural landscape and digital illustration.

Alissa

NEVÍTANÁ

Alissa

2023

D.,

za všechny ty samozřejmosti

NEVÍTANÁ

Obsah

Hraničářky.....	5
Nezapomínají.....	25
Rozcestí.....	46
Věř mi.....	59
I ve zlém.....	79
Nebude to navždycky.....	93
Nevítaná.....	124

Hraničářky

Nejsem si jistá, co mě probudilo dřív – jestli řev ptáků ve větvích nad mou hlavou, hrbolky kořenů, které se mi zarývaly do boku, nebo tlumené kovové drnění, jak něco naráželo do stěny kotlíku. Odhodlala jsem se otevřít oči. Randál s kotlíkem páchala Rowan. Zadoufala jsem, že to, co šermířka tak zuřivě míchá, je čaj, horké pití by přišlo k chuti. Pomalu jsem vstala a protáhla se. Zdálo se mi, že mi noční zimou krev ztuhla do konzistence hustého medu.

„Dobré ráno,“ vzchopila jsem se k projevu slušně vychované dámy.

„Taky,“ broukla Rowan jen tak pro formu. „Něco sněz, napij se a jdeme.“

Návrh to byl celkem rozumný, takže jsem se s nechutí pustila do tenkých, drobných plátek z chlebového těsta. S Rowan jsme na střídačku vysrkaly z kotlíku čaj. Světlovlasá šermířka nacpala svůj majetek hlava nehlava do batohu a netrpělivě podupávala, zatímco já systematicky ukládala věci do svého zavazadla.

„Hod' sebou, musíme vyrazit,“ vrčela nenaloženě, když jsem bojovala s pásky zapínání.

Konečně jsem si i já hodila batoh na záda. Zadívala jsem se na Rowan v očekávání dalších povelů.

„Naše území je tam,“ ukázala bradou kamsi přes pravé rameno, na zalesněné vrcholky kopců, otočila se a vykročila. Zamířila jsem za ní.

Klid, Kaessi. Noc máš za sebou. Procházka po kopcích, to přece zvládneš.

Téměř okamžitě mě začala bolet ramena. Vyhlídka na celodenní pochod byla čím dál radostnější.

Proč to vlastně dělám? chtělo se mi zařvat už nejméně po patnácté. A nejméně po patnácté jsem tu otázku zase pěkně spolkla, protože jsem moc dobře znala odpovědi.

Odpověď jasná a stručná zněla, že kvůli Asgeirovi.

Odpověď obsáhlejší měla co do činění s velitelem tessarské pohraniční stráže a jeho představami o správném a funkčním složení hlídky.

„Tak vy chcete sloužit u pohraniční stráže?“ zeptal se uniformovaný voják. Našli jsme ho sedět za psacím stolem ve strohé vstupní hale tessarského velitelství. Před ten stůl jsme doslova přiklopýtali hned poté, co se Asgeir rozhodl vyslyšet vábení náborové vývěsky.

Voják se neptal překvapeně, nedůtklivě, nebo snad – což mi vzhledem k mé přítomnosti připadalo pravděpodobné – pohrdavě. Kdeže. Zněl, jako by na ulici zdravil známého, se kterým si vlastně nemá co říct.

Přikývla jsem, bála jsem se, že jestli otevřu ústa, vyletí z nich zápor. Asgeir netrpěl mou nejistotou, odsouhlasil ten předpoklad nahlas.

„Jméno?“ ukázal na mě voják hrotem brku. „Věk? Národnost? Výcvik? Vojenské zkušenosti? Ovládání zbraně? Léčitelské vzdělání?“

S každou další zápornou odpovědí se mi do tváří hrnulo víc krve. Co si o sobě myslím? Proč sem lezu? Bere vůbec Dhamsa do armády ženy? Vezme břídila jako já? A co se mnou bude, jestli Asgeir skončí v armádě a mě vyhodí na dlažbu?

Nakonec verbíř bezvýrazně přikývl, odsunul vyplněné lejstro stranou a obrátil se na Asgeira se stejnou sadou otázek. Lovcovy odpovědi nebyly o moc slibnější než moje, což mě alespoň trochu uklidnilo.

„K hraničářům, nebo do oddílů?“ zabručel voják na závěr výslechu.

Po chvíli vzhlédl, správně vyhodnotil zmatené pohledy, které jsme si s Asgeirem intenzivně vyměňovali a vyrazil ze sebe trpitelský povzdech.

„Hraničáři tvoří malý hlídky přímo na hranicích a fungují jako rychlý spojky. Podávají hlášení ozbrojeným oddílům v zázemí, který řeší potíže.“ Výklad doprovodil významným protočením očí. Asi měl pravdu. Snažíme se tu mermomocí vecpat do armády, o které vůbec nic nevíme. Říkáme si o malér.

„Mě jste se neptal,“ vyprskla jsem dotčeně.

„Oddíly jsou výhradně mužský,“ vysvětlil náborčí a dokonce vložil energii do velmi pohrdavého úšklebku na mou adresu.

„Hraničáři.“ Asgeir se urputně snažil, aby se mu netřásl hlas, ale nepodařilo se.

Verbíř se rozhodl neplýtvat na nás dalšími slovy.

„K veliteli,“ pravil úsečně, podal nám vyplněná lejstra a rozmáchlým gestem nás poslal ven dveřmi, které vedly na mizerně vydlážděný dvůr.

„Musí být fakt zoufalí,“ šeptl mi Asgeir do ucha, když jsme vyšli do dvora a zamířili k protější budově. Podle nemála lidí hemžících se kolem dveří jsem hádala, že by mohlo jít o kasárna.

„Proč?“ kníkla jsem.

„Nezdá se, že by ohledně nových rekrutů byli nějak vybíraví, ne?“ Lovec mi předvedl velmi křivý úsměv.

Strach mi lepil podrážky k dláždění. Znovu jsem se řítila do velkého neznáma, jen s batohem a oblečením půjčeným na věčnou oplátku. Náhle se mi nechtělo strčit do kasáren ani nos.

Asgeira podobné problémy zjevně netížily. Svým obvyklým svižným tempem došel až k budově, kde se k němu okamžitě

vrhl menší, hubený člověk v podezřele blýskavé uniformě. Prohlédl si lejtro, které mu Asgeir podal, souhlasně přikyvoval a dal se s lovcem srdečně do řeči. Když jsem se k nim konečně došourala já, vypadali už jako dva dávní kamarádi.

„A vy jste doprovod, nebo posila?“ obrátil se rozradostněný voják ke mně. Nezmohla jsem se na odpověď, jen jsem k němu napřáhla ruku s formulářem.

„Posila, báječně,“ zajásal. A dokonce to myslel vážně. „To se zrovna dobře hodí, mezi nováčky máme šermířku z Graaffu. Rowan? Rowan!“ zavolal kamsi do útrob budovy. Za několik okamžiků se dlouhými kroky přihnala podsaditá, plavovlasá dívka s krátkým mečem u pasu.

„Rowan, to je, uhm,“ voják honem nahlédl do papíru, „Kaessien. Kaessien, Rowan. Hlídky ještě nejsou oficiálně rozdělené, ale myslím, že pro vás dvě je to jasné předem,“ věnoval nám vítězný úsměv.

Zírala jsem na blondatou šermířku a v záchvatu paniky bojovala s poznáním, že služba v dhamské armádě nemusí nutně znamenat službu s Asgeirem.

Nemusí a neznamená, připomněla jsem si pochmurně, když jsme o dva týdny později stoupala za Rowan do dhamské vrchoviny, abychom se podrobily zkoušce v terénu.

Následovala jsem Rowan po stezce do kopců a vši silou se snažila vypadat, že je to pro mě samozřejmost. Že mě úzké popruhy batohu vůbec neřežou do otláčených ramenou a můj kotník že se už dávno zotavil z toho mizerného pádu z koně.

„Jak dlouhý že to máme úsek?“ nadhodila jsem ve snaze vést s Rowan alespoň několik vět souvislého rozhovoru. Mou společnici od chvíle, kdy jsme opustily kasárna, důkladně halila nervozita z nadcházející zkoušky a já pravidelně podnikala pokusy trochu ji rozptýlit.

„Dvě míle,“ sykla šermířka mezi zuby. Výstup do svahu jí krátil dech o poznání víc než mně.

„A to je asi jak daleko?“ Litovala jsem té otázky hned vzápětí, ale už nešla vzít zpět.

Rowan se ohlédla a upřela na mě vytřeštěné oči.

„Dvě míle, slečno,“ zachraptěla, „jsou dál, než tady dohlídneš. Stačí?“

„Bude muset,“ usoudila jsem šeptem a doufala, že to Rowan přeslechne. Zkusmo jsem se rozhlédla kolem. Jak máme uhlídat takový kus země a ještě něco navíc, to mi bylo záhadou.

Z Rowaniných pomalu se vzdalujících zad sálal nový plamen bezradnosti, zmatku a nechápání. Chudák holka. Zasloužila by si do týmu někoho lepšího než mě, která jsem k všeobecnému zděšení celé hraničářské jednotky nedokázala ani rozdělat oheň. Se suchým dřevem a za naprostého bezvětrí.

„Co ty vůbec hledáš v armádě?“ zakvílela a v marném gestu rozhodila rukama, aniž se na mě podívala.

Pečlivě jsem se soustředila na kladení chodidel do trávy. Mysli, Kaessi. Nabídni jí rozumnou variantu pravdy.

„Utekla jsme před Adorem. Nesouhlasím s režimem, jaký v Tosaithu nastolili.“ Potud dobré, ale co dál? Chci pomstít smrt jednoho chovatele ovcí? Zaprvé nejsem krvežíznivý blázen, a zadruhé by to vzhledem k mým výkonům ve výcviku působilo jako mizerný vtip. A plácnout půl slova o Asgeirovi by bezesporu vedlo k bleskurychlému konci naší armádní kariéry.

„A v Dhamse jsem nenašla jinou možnost, jak se uživit.“ To je nakonec taky pravda pravdoucí. „Co ty?“

Čekala jsem, že se šermířka otočí a znovu namíchnuté vyrazí do kopce, ale zřejmě jsme konečně objevily společné téma.

„Vlastně jsem taky nesehnala jinou práci,“ povzdechla si Rowan. „Dělala jsem šerm na graaffském Institutu. Ale ženskou jako stráž nikdo nevezme. To mi měl někdo říct v těch patnácti, abych hledala něco jiného, co mi jde a zároveň mě uživí. No, co už.“ Rezignovaně máchla rukou a dala se znovu na pochod za naším cílem. Ať už je to kdekoli.

Tak jsem se soustředila, abych po jednom kroku v pravidelném rytmu udělala druhý, že jsem zčistajasna vrazila Rowan do zad. Šermířka si prohlížela mělké sedlo mezi dvěma kopci, do kterého jsme se doploužily.

„Náš úsek začíná na vrcholku Hole,“ kývla k levému, vyššímu kopci, „a končí u starý Corrovy farmy. Musíme ho celej projít a vytipovat přechody a skrýše, odkud je můžeme sledovat. Jasný?“

Kývla jsem.

„Dobře. Já jdu doleva, ty doprava. Sejdeme se tady a povíme si. Zatím nás zajímá tahle stezka,“ výmluvně ukázala na cestu pod našima nohama, který probíhala skrz sedlo a dál kdovíkam. „Pořád jasný?“

„Jo,“ odsekla jsem uraženě. Mizerné výsledky ve výcviku přece ještě neznamenají, že jsem úplně pitomá!

Rowan měla na jazyku uštěpačnou poznámku, ale nakonec ji spolkla a vydala se mezi stromy. Následovala jsem jejího příkladu.

Svah kopce byl porostlý bukovým lesem, zem pokrytá dávno opadaným listím, ve kterém neopatrné kroky nechají zřetelné stopy. Stezku jsem pod sebou měla jako na dlani, ale nebylo tu křoví, kameny, jeskyně, nic, kde by se mohl strážce rozumně ukrýt. Možná někde blízko vrcholu, kam půjde hůř dohlédnout? Pak to zase bude jen na pozorování a ne na rychlý zásah...

Postupně jsme tak propátraly kus krajiny, až nás Rowan dovedla k rozbořeným stěnám starého statku. Mě nechala skromně hodovat na planých hruškách, sama sebrala ze země větvičku a začala si jejím tenčím koncem kreslit do prachu. Přiloudala jsem se jí za záda, abych zjistila, co to tvoří. Pod rukama jí narůstala neumělá a místy nepřesná mapka míst, kterými jsme dnes prošly.

Nechtěla jsem do toho Rowan žvanit, ale když si v nákresu začala vyměřovat správná hlídací místa a udiveně si u toho mumlala, zdálo se mi to nevyhnutelné.

„Chybí ti tam jedno skalní pásmo,“ upozornila jsem ji, sebrala druhý proutek a smazala s ním polovinu Rowanina díla. „Skály rozdělují ta houština s potokem. Nejvyšší bod je tady, v tom bližším, viděly jsme tam až na Tessaru. Poslední cesta procházela víc na západ a za ní začaly louky před farmou,“ dokončila jsem svoji verzi místopisu.

Rowan mě sledovala s pochybovačným úšklebkem. Zvedla jsem bradu v pokusu o hrdou pózu.

„Ve stopování a táboření jsem sice mizerná, ale studovala jsem zeměpis a základy kartografie,“ sdělila jsem jí důstojně. Výraz v jejím obličejí se ani o chlup nezměnil. Možná neví, co je kartografie.

„Na každý pád by bylo nejlepší najít si místo někde tady,“ snažila jsem se vrátit k původnímu problému, „je tam vysoká skála s dobrým rozhledem-“

„Hej? Co tu děláte?“

Rowan reaguje na pištivý hlásek, já na zvuk jejího taseného meče. O okamžik později přiskočím vedle ní do stejného šermířského střehu, abych se pokochala pohledem na umouněného vesnického kluka, jak peláší pryč a vyděšeně kvílí.

Rowan spustila ruku s mečem k zemi a rozpačitě si odhrnula vlasy z čela.

„Není náhodou v řádu taky článek o tom, že máme dobře vycházet s místníma?“

„Je to jeden ze článků druhého oddílu řádu, jestli se nepletu.“

Šermířka na mě překvapeně zazírala a mě začaly pálit tváře. „Radši vyrazíme, ať nasbíráme taky nějaké kladné hodnocení, ne?“

Šermířka opatrně přisvědčila, ještě jednou se ohlédla za prchajícím chlapcem a jistým pohybem vrátila meč do pochvy.

„Co přesně navrhuješ?“

„Přespíme tady,“ ukázala jsem špičkou střevíce doprostřed vyryté mapky. „Je odtamtud výhled. Dokud je světlo, obešla bych ještě jednou celý úsek a prohlédla si cesty. Kdyby někdo prošel v noci, mohly bychom pak rozeznat stopy.“

Na Rowanině obličeji se mísila pochybnost se souhlasem.

„Vpřed,“ zavelela.

„Vstávej.“

Rozmrzelý hlas mě vytrhl ze spánku a neopatrná ruka mi hrubě zacloumala ramenem.

Dva další údery srdce mi trvalo, než jsem si uvědomila, co se děje.

„Vždyť už vstávám,“ ujistila jsem Rowan rozespale a zahájila výstup z příkrývky.

Rowan mě rychle zůstavila noci, zahrabala se do vlastních dek a usnula. Na mě zbylo zírání do tmy a napjaté poslouchání každého šelestu. Neznám tenhle les za tmy, dolehlo na mě. Neznám. Nepoznám neškodný šramot od výstražného. Nezbyvá mi než doufat.

Po obloze se honily mraky a měsíc pustily ke slovu jen občas.

Při jednom takovém vykouknutí dopadly stříbrné paprsky na cosi tmavého, pohybujícího se ve svahu kopce na východě.

Srdce mi čirou hrůzou vyskočilo do krku a ostatní vnitřnosti zformovaly uzel. Co teď? Co teď?

Nepanikařit, přikázala jsem si. Nic nedělat. Jen si zapamatovat místo a odhadnout čas. Na chvíli jsem se sklonila nad improvizovanou směrovou růžicí, kterou jsme si s Rowan vytvořily na malé skalní plošince. Do směru, ve kterém jsem viděla pohyb, jsem položila kamínek. Pak nezbylo než znovu zírat do tmy a naslouchat stínům.

„Rowan?“ šťouchla jsem do šermířky hned, jak v blednoucím šeru získala okolní krajina svoje obrysy. „Rowan, vstávej. Už je ráno. Co jsi viděla na hlídce?“

„Do frasa, jaký ráno,“ bručela Rowan a ospale se převalovala, „nemáš oči? Tohle je noc. Proč bych měla něco vidět? Tys něco viděla?“

„Jo,“ hlesla jsem nejistě.

Na to slovo šermířka vyskočila z dek rovnýma nohama a vzápětí přiklekla, aby se kryla za nejbližším balvanem.

„Co? Kde? Kdy?“ sykla ostře.

„Dávno.“ Její reakce mě vyděsila. „V noci, když na chvíli vysvitl měsíc. Jenom pohyb něčeho velkého. Tam,“ mrkla jsem na svůj kamínek ve směrové růžici a pak zvedla ruku, abych do krajiny ukázala ve správném směru.

„Ten holej svah,“ zbystřila Rowan. „Co myslíš, kdyby prošel naše pásmo k tomu svahu, kde najdem stopy nejspíš?“ V očích se jí zablesklo lovecké nadšení.

„Údolí potoka,“ odhadla jsem. Pruh zelenějších rostlin se táhl příhodně blízko a jasně značil směr k Tessaře. Dávalo to smysl.

„Popadni ruksak a jdem,“ poručila Rowan.

Šermířka zírала na otisky nohou ve vlhké zemi a snažila se tvářit moudře.

„Čtyři?“ nadhodila po chvíli váhání.

„Já bych řekla alespoň šest,“ odpověděla jsem podobným tonem. Hořká pravda byla, že o stopování jsme obě dohromady nevěděly nic a výcvik to nijak nevylepší. Bud Dhamsa pod naléhavou hrozbou války slevila ze standardů, nebo pověsti, které se o hraničářích vyprávěly v Comharu, hrozně, ale vážně hrozně přeháněly.

Obtiskla jsem své chodidlo vedle pruhu cizích stop a zblízka si ho prohlédla v naději, že mi rozdíl napoví něco o stáří stop. Marně.

„Do hlášení napíšem pět,“ navrhla jsem kompromis. Rowan kvapně souhlasila a vyrazila dál. Zamířila jsem za ní a pokoušela se došlapovat do otisků jejích chodidel. Náš odhad stop je vlastně úplně bezcenná informace.

Rowan se často zastavovala, aby prozkoumala nějakou drobnost před sebou, já se spíš rozhlížela kolem, takže jsem to byla já, kdo si všiml nových vetřelců.

„Row,“ instinktivně jsem ztlumila hlas, i když drobné postavičky od nás byly několik set délek daleko, „necukni sebou, pomalu se podívej. Vlevo na cestě.“

Rowan se ostře nadechla.

„Pomalů do lesa. Z dohledu běžíme do sedla.“

Rozuměla jsem jí. Skupinka kráčela po cestě, kterou jsme stoupaly včera my, do sedla pod Holí. Pokud si nás nevšimli, můžeme si je prohlédnout pěkně zblízka.

Pokud o nás ví, můžeme pořád doufat, že nás nevyhmátnou, když se dobře ukryjeme.

Ohlédla jsem se. Stromy za našimi zády nás už skryly před pohledem z cesty.

„Běžíme,“ oznámila jsem stručně. Šermířka se dala do klusu.

Ležely jsme těsně pod vrcholem kopce, přitisknuté k zemi v mělkém dolíku. Na cestu odtamtud bylo vidět docela dobře. Stejně dobře bude vidět nás, pokud někoho napadne pátrat tak vysoko. A jestli jsou příchozí z řad našich armádních kolegů, pravděpodobně je to napadne.

Za krkem se mi usadilo malé a nejisté cosi, co by při dobré péči mohlo vyrůst v lovecký instinkt.

Mezi stromy se pohnula šed'. Rowan zadržela dech. Vzápětí se na cestě vynořili dva mladíci v šedých cestovních pláštích, plátěných košilích a s meči u pasu. S jedním z nich jsem především trénovala šerm.

Ty meče jsou rozhodující, tohle je záležitost, kterou musíme řešit. Ale hlášením, nebo zásahem? Z Rowan jsem cítila stejnou nejistotu, nerozhodnost -

- která se náhle změnila v jasný čin. Šermířka vyskočila ze země.

„Stát, tady pohraniční stráž!“ zahalekala na celý les a dlouhými skoky se hnala dolů ze svahu. Suché listí za ní vířilo a pomalu se snášelo zpátky do jejích stop.

Já uháněla za ní, jak jen jsem si v kluzké vrstvě listí troufla, a modlila se ke všem bohům, aby měla Rowan správný úsudek.

K mému překvapení se ti dva ani nepokusili utéct.

„Ale ale, tohle snad nebude nutný,“ pravil jeden z nich, zářivě se usmál na hrot Rowanina meče a pomalu, napůl laškovně nám ukázal prázdné dlaně.

Něco nebylo správně. Něco...

„Kde máte další?“ vystřelila jsem naslepo.

„Jaký další?“ Odpověď zazněla bez váhání, křišťálově upřímným tónem. Jeho pocity byly dokonale čitelné. Poodstoupila jsem kousek stranou a pokusila se ze svých smyslů vytěsnit oba vojáky, kteří se dobře bavili, a Rowan, třesoucí se rozrušením.

Bylo to jako poslouchat zpěv ptáka, když si pod jeho stromem povídá hromada lidí. Snadné to není, ale vycvičené ucho to dokáže. Stejně tak mi neunikly slabé záchvěvy nervozity, doléhající ze svahu Hole.

Neobtěžovala jsem se ani slovem a rozběhla se tam. V zádech mě zahřála náhlá panika vojáčků.

„Stůj, ty ksindle!“ zavřeštěla jsem na postavu v mechově zelené, které upalovala do údolí, za imaginární hranici. Neměl až takový náskok, ale byl rychlý a měl před sebou příznivější terén.

„Kdybych měla luk, máš to spočítaný,“ křikla jsem za ním pomstychtivě.

Voják vzápětí zmizel za hranou kopce a já usoudila, že moudřejší bude vrátit se k Rowan.

Našla jsem ji tak, jak jsem ji nechala, s hrotem meče nestále těkajícím mezi oběma mladíky. Čím déle jsem se na ten výjev dívala, tím podivnější mi připadal. Dva vojáci na jednu holku, byť trénovanou šermířku, v rovném, přehledném terénu, kde se jen těžko dají získat výhody z okolí? Tenhle poměr sil by jen málokdy vyústil v tak jasné vítězství oné holky.

Jistě, je to jen zkouška, nikdo nám nechce doopravdy ublížit. Nemáme se porvat, máme jen dokázat, jak dobří jsme hlídači.

Což nejspíš znamená, že jsme to právě řádně pohnojily.

„Ani hnout, nebo bude zle,“ prohodila jsem pro dobrou míru k vojákům, jak jsem se postavila Rowan po boku.

„Co s námi uděláte?“

Hrome, ten chlapec rozhodně nezněl nejistě. Připomínal náповědu na divadle.

„Drž klapačku,“ okřikla ho Rowan. Slupka její rozhodnosti byla tenká jako vaječná skořápka a uvnitř se ukrývalo velké klubko strachu a zmatku. Prozkoumala jsem sama sebe a shledala, že jsem na tom podobně.

Přihloupělé ticho ukončil druhý voják, kterého jsem doteď neslyšela promluvit.

„Necháme toho,“ pravil velitelsky a nenuceně schoval ruce do kapes, „věděly jste o nás, zásah jste nezvládly a všechno to půjde do hlášení. Mějte se.“

Jako na povel se oba otočili na patě a odcházeli zpátky k Tessaře.

„To nešlo zcela dobře,“ prohodila jsem opatrně, abych prorazila dusivou vrstvu mlčení.

„My jsme tak v háji,“ konstatovala Rowan odevzdaně. „No co. Stráž máme držet do západu slunce.“

Pomalou, nenadšeně jsme se znovu ploužily úsekem, marně pátraly po dalších stopách a předháněly se v teatrálním vzdychání.

„Vy tam! Dál ani krok!“

Rowan se zarazila v půlce kroku, oči jako talíře, a překvapeně lapla po dechu.

„Teď jsme vážně v maléru, vid’?“ vydechla jsem jí do ucha. Pohled na početnou skupinku venkovanů zježenou vidlemi byl výmluvný až až.

„Jsme pohraniční stráž, jsme tu pro vaše bezpečí,“ zkusila hraničářka uplatnit postup doporučený velitelem pro případ

konfliktu s civilisty. Její třesoucí se hlásek působil ve spojení se slovy *pohraniční stráž* až ironicky.

„Máme bezpečí až nad hlavu,“ utrl se na ni pomenší, ramenatý chlapík s tmavým plnovousem. „Jediný, co nás vohrožuje, ste vy. Pořád tu někdo courá, ohání se mečem, vyhrožuje velitelem stráže, válečným radou a velkovévodou Asbjornem a zakazuje nám chodit po našich vlastních pozemcích. S tím je konec, rozumíte? Konec! A tomu vašemu veliteli to pěkně všechno vyřídíte!“

Na dotvrzení svých slov proti mně bodnul vidlemi. Byl sice příliš daleko, než aby na mě dosáhl, ale stejně jsem uskočila leknutím.

„Vždyť vám stráž za pronájem platí,“ ozvala se Rowan o fous jistěji. Ke zmatku se přimísila špetka vzteku.

„Samý kecy!“ Tentokrát promluvil světlovlasý kluk, málem ještě dítě, ale o půl hlavy vyšší než já a hubený jak lunt. „Řečí vo nájmu a zlatě, těch by bylo, ale víc ani houby! Lidi si sem posílaj, ale platit, to se jim nechce!“

Leknutím ztuhlé myšlenky se mi v hlavě daly do pohybu.

„V tom případě je někde chyba,“ pronesla jsem pomalu, jen s velmi matnou představou, jak budu pokračovat. „Jestliže vůči vám má armáda závazek, a to má, když s vámi uzavřela smlouvu o pronájmu země, pak ho musí splnit. My jsme tady za armádu, vy za majitele půdy, proto navrhuji, abychom se dali dohromady a zjistili, proč jste nedostali svoje peníze.“

Nastalé ticho rychle přerušilo několik rozpačitých odkašláních. Tohle zjevně nebyl předpokládaný vývoj situace. Zatím můj rychle načrtnutý plán fungoval.

„To zní dobře,“ rozsekl to plavovlasý mladík a pokynul mi násadou rýče. „Jdeme.“

Jeho druhové proměnili chrapot v souhlasné mručení a vytvořili kolem nás hotovou vojenskou eskortu.

Šermířka se nešťastně rozhlížela kolem. Šance na útěk se jí v těchhle podmínkách právem zdála mizivá.

„Doufám, že víš, co děláš,“ zašeptala, jak se usilovně snažila zjistit, kdo tuhle situaci vlastně řídí.

„Jen zhruba,“ odpověděla jsem. Rowanin pohled poněkud otupěl.

„Já tuhle práci vážně potřebuju,“ zaškemrala šeptem. „Jinak můžu už akorát sloužit nebo pojit hlady.“

Odpovědět, že já taky? Ujistit ji, že všechno dobře dopadne, i když já jsem ta poslední, kdo by to mohl slíbit? Vyzdvihnout výhody povolání služebné? Ty představy mi zvedly žaludek do krku. Raději jsem mlčela.

Ve formaci nápadně připomínající transport zajatců jsme se dokodrcali do vesnice. U rybníčku na návsi náš doprovod rozpačitě zpomalil, už neměl ten jednoduchý, jasný cíl, kam nás dovést.

„Takže. Jsme tady,“ oznámil mi poněkud nejistě světlolvasý.

„Tady?“ ukázala jsem bradou na louži před námi. „Ledaže je problém v tom, že ty peníze někdo utopil v rybníce, jinak bych potřebovala mluvit s člověkem, který ve věci pronájmu jednal s armádou. Asi to bude starosta.“

Skupinou proběhlo několikéře zašumění a příkyvování, než nás nasměrovali k menšímu, bíle omítnutému stavení s doškovou střechou.

Druhé zaváhání mě nevyvedlo z míry.

„Dobrý den,“ houkla jsem, jen se v chalupě kdosi pohnul. „Jsem Kaessien an Sliabh z tessarské pohraniční stráže a hledám člověka, se kterým velitel jednal ohledně pronájmu pozemků pro výcvik.“ Už jsem to řekla tolikrát, že si v tom proslovu připadám skoro jistá.

Téměř okamžitě se v okně ukázala upravená tvář, lemovaná kaštanovými vlasy a plnovousem.

„To jsem já. Pojd'te dál.“

Na konci věty se starosta zadrhl, možná si nebyl jistý, jak mě oslovit.

Vešla jsem do síňky. Skrz další věžeje bylo vidět starostu, jak se štrachá v truhle. Když si uvědomil, že stojím za ním, přibouchl víko a honem se ke mně otočil.

„Schuyler Kann, starosta,“ představil se a přešel rovnou k věci. „Já jsem tu dohodu uzavřel. Objevily se nějaké problémy, paní?“

„Několik se jich našlo,“ přisvědčila jsem a na okamžik zašilhala k oknu. Kdesi venku jsem tušila hlouček Schuylerových mužů s v jejich středu nešťastnou Rowan.

Starosta mě pobídl k vysvětlení tázavou grimasou.

„Vaši lidé tvrdí, že za pronájem nedostali zapláceno.“ Jak jsem to vyslovila, uvědomila jsem si zásadní nesrovnalost. „Vy ale vypadáte, že všechno proběhlo v pořádku...“

Schuylerovo napětí drnčelo jako přetažená struna loutny.

„Podívejte se, paní...“ Chvilku bojoval s pamětí o mé jméno, pak to vzdal. „Z těch peněz bude mít celá ves mnohem větší užitek, když se vloží do společné věci, do vyhloubení studně a zavlažovacích kanálů...“

Lže ti, lže ti! Instinkty na mě ječely tak hlasitě, že pokud Schuyler rozvíjel další bohůmlibé plány, přeslechla jsem ho.

„A ostatní s tím souhlasili?“ zeptala jsem se ho tiše a pevně. V matné vzpomínce na výstup mezi Rowan a vojáky u hranic jsem významně položila ruku na jílec meče a modlila se, aby to starosta nepochopila jako výzvu k souboji.

Nepochopil. Zírali jsme na sebe jen pár úderů srdce, pak se zlomil.

„Rozdělím ty peníze podle plochy pronajatých pozemků,“ oznámil mi napůl pokorně, napůl vztekle.

„Ráda se na ty výpočty podívám,“ posadila jsem se bez vyzvání k jeho stolu a počkala, dokud si nedonesl měšec mincí a mapu.

„Co ta noční skupina?“ zeptala jsem se Rowan, zatímco jsem máčela hrot půjčeného pera v kalamáři. Než byl starosta hotov s poctivým rozdělením peněz za nájem, den se chýlil ke konci a nám zbýval čas tak akorát na rychlý návrat do Tessary. Rowan rezignovaně požádala starostu o brk a inkoust a zatímco Schuyler počítal, dala se do sepisování hlášení z naší neslavné hlídky. Po dvou větách přisunula papír ke mně a naznačila, že tím svůj podíl na práci považuje za úplný.

„Napiš, co myslíš,“ broukla šermířka, čímž pro sebe téma nočních kolemjdoucích vyčerpala. Jakýkoliv zájem o výsledek naší zkoušky se z ní vytratil.

„Píšu skupina čtyř až šesti lidí, po půlnoci směřem na Tessaru,“ oznámila jsem jí. Neobtěžovala se ani pokrčit rameny. Zbytek událostí jsem popsala stručně, rychle a bez konzultace, další pokusy mi připadaly bezvýznamné.

Netečnost Rowan vydržela do půli cesty ke kasárnám. Jak se po okolí rozprostíralo čím dál temnější šero, cítila jsem, jak se Rowaniny pocity lámou a mění.

„Row?“

Náhlá vlna soucitu mě samotnou překvapila. Zničehonic jsem se otočila na patě, soucitně položila Rowan ruku na rameno a zadívala se jí do obličeje. Plavovlasé šermířce, obratné bojovnici a celkem obstojné lovkyni tekly po tvářích slzy.

„Já tuhle práci fakt potřebuju,“ zašeptala zoufale. „Armáda je moje poslední šance, všechno ostatní už jsem zkusila. Vyhodí nás a já pojdu hlady, nebo...“ Rozrušeně zalapala po dechu. Neovládala se, vyzařovala svoje myšlenky tak silně, že jsem její obavy živě viděla před sebou. Hadry a žebrácká miska. Laciné šminky, opilý voják a slamník v malé komůrce. Otrásla jsem se. Kolik já mám jiných možností, pokud se pohraniční stráž rozhodne, že mé mizerné služby nepotřebuje?

Pozdě nad tím uvažovat. Nezbyvá než odevzdat hlášení a doufat.

Stiskla jsem Rowan ruku a jemně ji postrčila dál.

Kapitán, který měl náš výkon zhodnotit, si dal se čtením zprávy načas, aniž nám zavelel alespoň pohov.

„Nejhorší,“ pravil nakonec nevzrušeně, načmáral na naše pracně sesmolené hlášení poznámku červeným inkoustem a založil si ji do desek. Pak se na nás zadíval a ve tváři mu hrálo jisté překvapení nad skutečností, že pořád stojíme před ním.

„Rozchod,“ houkl podrážděně.

Bylo to za námi. Teď nás čekalo několik dní poflakování a případné výpomoci u zkoušek ostatních hlídek.

„Tak snad abych si zabalila věci.“ Rowan se usilovně snažila o černý humor. Žalostně jí to nevyšlo. „Nejhorší, to znamená fakt dost špatný.“

„Proč?“ obrátila jsem se k ní. Jako odpoledne v lesích, i teď byly moje úvahy jen o krok napřed před slovy. „Jsme teprve třetí hlídka. Olli a Catto jsou z naší skupiny nejlepší a Baldur s Oranem hlídali v té hrozně bouřce, kdy nikdo nevystřčil nos z kasáren, takže neměli co pokazit. Samozřejmě jsme z těchhle tří nejhorší, ale to neznamená, že jsme nejhorší ze všech, Rowan.“

Šermířka se na mě podívala s jiskřičkou naděje.
Výborně. Teď ještě abych si to uvěřila já sama.

„Vypadají spokojeně,“ poznamenala Rowan schlíple.

Každý večer jsme sedávaly u brány a sledovaly návrat kolegů. Blížil se k nám Asgeir s tmavovlasým klukem, mezi jehož nepříteli vzdálené předky se připlétl elf.

Na pár úderů srdce jsem zavřela oči.

„Hrajou to pěkně,“ prozradila jsem šermířce. „Ale Asgeir kulhá, podívej se pořádně, a ten druhý má zraněnou ruku. Něco těžce nezvládli.“ Když jsem vycítila jejich bolest, bylo už jednoduché všimnout si, co přesně není v pořádku.

„Tak tohle nešlo dobře.“

Šťouchanec pod žebra mě přiměl obrátit pozornost k cestě. Dvojice budoucích pohraničnicků se blížila jako spráskaní psi, v oblečení zčásti přeměněném na obvazy všech možných částí těla a bez všech zbraní a zavazadel.

Vyběhly jsme jim vstříc. Pod Rowaniným soucitím, když jim ohledávala zranění, jsem vycítila špetku krapet škodolibého uspokojení.

Napjatě jsme čekali, až se kapitán vypořádá s hlášením poslední hlídky a milostivě nám sdělí, koho si pohraniční stráž nechá a kdo poputuje do běžného vojska, případně na dlažbu.

Konečně, konečně velící v doprovodu seržanta vykročila na nádvoří, v ruce papír, na kterém stály naše další osudy.

„Usoudili jsme,“ pravil bez jakéhokoliv úvodu, když viděl, že i bez pozoru celá jednotka mlčky stojí a visí na něm pohledem, „že až na jednu hlídku všichni splnili standard vyžadovaný dhamskou pohraniční stráží. Freyne, Cormagu, do

kanceláře.“ Rowan vedle mě bublala tichou, mocnou úlevou. „Ostatní zítra ráno nástup k přidělení k útvarům. Rozchod.“

Vypadal trochu zmateně, když se nikdo ani nepohnul. Pak mu došlo, na co čekáme, a za pomoci dýky připíchnul kýžený seznam na dveřní rám.

Počkali jsme, než zmizí zpátky v budově, aby určil budoucnost dvou nešťastníků, kteří se tak domlátili při jakémsi pronásledování ve skalách. Až když za ním zapadly dveře, vrhli jsme se k lejstru hlava nehlava.

Jména a krátké hodnocení, od nejlepšího k nejhoršímu.

Mé a Rowanino bylo s poznámkou „obstojné“ asi ve dvou třetinách.

„Říkala jsem ti to,“ šťouchla jsem šermířku do boku. Jen se spokojeně usmála.

Ustoupila jsem stranou, trochu mimo klubko radosti novopečených hraničářů, a jen matně vnímala, že někdo stojí za mnou.

„Nezdá se, že by byli nějak vybíraví, že?“

„To ne,“ odpověděla jsem Asgeirovi stejně tiše. „Ale v tuhle chvíli si nemíním stěžovat.“

Nezapomínají

Pomalou, metodicky si balím věci na cestu a jedním uchem poslouchám řinkot čepelí. Kovový hluk se mísí s dobromyslným povykováním, většina oddílu je na dvoře a tráví čas do večere tréninkem šermu. Mně ho velitel našťestí odpustil, beztak mi nakládá tolik cvičení navíc, že mám odšermováno nejméně souborů z celé jednotky. A pořád ze všech nejhůř.

Přiměřu se obrátit pozornost zpátky ke svému batohu a soustředit se na balení. Na akci, do které mě velitel posílá tentokrát, mě mé mizerné zacházení s mečem omezovat nebude.

Zvěsti o vývoji hrozící války s Adorem se šíří plíživě po celé zemi včetně naší základny. Už před pár týdny jsem si poslechla povídání o tom, že vrchní rada pro obchod hodlá vyslat delegaci do Tosaitu, aby jednala o ustavení obchodní cesty přes jeho území. Jen jsem mu popřála hodně štěstí a pustila to z hlavy.

To jest, vzpomínám, než si mě dneska zavolal velitel a oznámil mi, že ráno odjízdim jako zvláštní doprovod přesně téhle delegace.

„Proč já?“ zalapala jsem po dechu, když dokončil větu. Kapitán posílal čtyři hraničáře. Olliho a Siga, nejlepší šermíře z oddílu, Asgeira coby schopného stopaře – a mě. Nedávalo to smysl.

„Vztahy velkoknížectví s elfským státem nebyly nikdy obzvlášť intenzivní a vřelé,“ vysvětloval mi kapitán pečlivými formulacemi z filosofických rozprav, „a teď, po změně režimu, netuší diplomati už vůbec, co mohou očekávat. Nevím, jak moc to tušíte vy, ale alespoň víte, jaké jsou v tosaithské vládě

zvyklosti, jak elfové jednají, můžete odhadnout, co se od nich dá a nedá chtít.“

Netušila jsem, kdy mi klesla čelist, ale zírala jsem na velitele s pusou dokořán.

„Rozhodně líp než ostatní,“ pokrčil rameny. „Bozi vědí, že se v Dhamse snažili, ale nepovedlo se jim najít žádného jiného elfa ochotného spolupracovat.“

Tělo mi zdřevěnělo nepěkným poznáním. Zřejmě rada pro obchod ví, jak moc se elfové liší od lidí, jak moc závisíme na empatii, na poznání pocitů ostatních. Lidé zdaleka nemají tak bystré smysly a díky tomu se nikdy nenaučili ovládat, pro nás jsou otevřená kniha. Kdyby dhamští dovedli vycítit elfy, dorovnali by značnou výhodu.

Problém je v tom, že já už elfy necítím.

„Kaessi?“

Tichý hlas za mými zády mě rychle přivede zpátky do reality, ale nepřekvapí. Vím, kdo přišel.

„Jsi v pořádku?“ Asgeir si klekne na podlahu vedle mě a dívá se mi do obličeje. „Přes celou chodbu je slyšet, jak tu vzdycháš.“

„Mám strach,“ prohodím co nejlehčeji, přicpu do batohu poslední halenu a natáhnu se pro misku na jídlo. „Nevím, jestli dokážu, co po mně chtějí.“

„Tak to můžeš být úplně v klidu.“ Asgeir si mě přitáhne do náruče a tiše mi brouká do ucha. „Oni sami neví, co vlastně chtějí.“

Dva diplomati vyslaní dvorem jednou veprostřed a zasvěceně diskutují o nastalé politické a obchodní situaci, Asgeir s Ollim hlídají cestu před nimi a já se Sigem průvod uzavíráme, pročež se občas ohlédneme za sebe, jestli nás někdo nesleduje. Chvilími mám obrovskou chuť zasáhnout

vyjednávačům do rozhovoru, třeba když přesvědčeně prohlašují, že tosaithská armáda sestává všehovšudy z lučištníků a polní kapely, ale ovládnou se. Od toho tu nejsem.

Málokdy se nám povede nocovat v hostinci, většinou se k nelibosti vyslanců utáboříme v lesích. Nemůže být ani řeči o tom, že by učení páni z vlády sbírali dřevo na oheň nebo drželi noční hlídky, takže večery bývají nejzábavnější částí dne. Vymyslet večeri a obohatit ji z místních zdrojů – málem umřu hrůzou, když mě Olli učí stáhnout a vykuchat králíka – zajistit místa na spaní, neutrhnout diplomatům hlavy, když si stěžují, že je do zad tlačí kořen nebo větvička. Dojde to tak daleko, až mi Sig po straně pošeptá, že moje začátky u pohraniční stráže vlastně nebyly tak hrozný. Uznale přikývnu a vybičuju své sebeovládání k milému úsměvu. *Ne, pane hrabě Gaasi, bohužel k jídlu nic lepšího neseženeme.*

Přes den jet a zbytečně nezdržovat, večer opečovávat, v noci při předávání hlídek zašeptat několik pečlivě vybraných ostrých slov na adresu našich svěřenců. Tak cesta ubíhá, až se před námi objeví pohraniční pevnůstka.

Konec legrace, vstupujeme na cizí území... na cizí?

Dech se mi v krku zadržne. Dlouho jsem tu žila, krví sem patřím, ale proklatě rychle se to zvirtlo a teď-

Asgeir navede koně vedle mě. Lomcuje jím starost jemně podkreslená nostalgií.

„Jsem v pohodě,“ syкну k němu tichounce a zcela lživě, aby se mohl klidně oddat té nostalgii.

Od okamžiku, kdy předložíme glejt s vládní pečeti a vkročíme do Tosaitu, mám sice srdce v krku a smysly dvojnásob na stráži, ale jinak se nezmění vůbec nic. Hlídat. Opečovávat. A klít potichu.

Zvyknu si na ten klid, na to, že se o mně nikdo nezajímá a naopak já se zajímám o ostatní. Jak o svěřené vyslance, tak o

elfy, kterých je kolem víc a víc, jak se blížíme k cíli. Nejdřív farmy a menší usedlosti, pak vesnice, městečka, podhradí tosaithského paláce. Třetí den se bez jakýchkoliv obtíží a cizí pozornosti dostaneme na dohled od palácové brány.

Najednou mnou projede pocit, jako by mi někdo dal herdu do zad.

Ohlízím se po svých společnících – ne, oni si ničeho nevšimli, drží své přísně nezaujaté výrazy a soustředí se na cestu před sebou. Ne, tohle bylo něco příliš nezřetelné pro lidi.

Pátrám rychle kolem sebe, prohlížím si znepokojené obličejy pouličních prodavačů, řemeslníků i dam na pochůzkách-

Vlny tmavých vlasů a vztekle přimhouřené oči.

Léan, kterou jsem za lepších časů znávala jako princeznu učitelku harfy, mi na kratičký okamžik zírá do obličej, pak se obrátí a zmizí mezi kolemjdoucími jako ryba v rákosí.

Co to mělo být?

Na začátek jednání je už pozdě, usoudí diplomati a neomylně zapadnou do hostince, jehož precizně vymalovaný štít a krajkové záclony v oknech naznačují nejvyšší ceny. Účty platí armáda, takže neprotestujeme a horlivě se činíme u večere – jak vyslanci, kteří dva týdny pořádně nejedli, tak my, kteří nevynecháme příležitost k jídlu, protože kdo ví, co se zítra semele. Pak se diplomati odeberou na kutě a vrhnou na nás pohledy tak významné, že Olli s Asgeirem smutně odloží příbory a odejdou jim držet stráž před ložnicí. Sig postupně dopije svůj i Olliho korbek piva, upozorní mě, že se v noci hlídky mění, a taky zmizí spát.

Já na sobě únavu necítím, příliš přemýšlím nad tím, co zítra v paláci najdu a jak na to mám reagovat. Obyčeje u dvora, řád královské audience, protokol, náležitosti soudního jednání,

opakuju si to postupně všechno v naději, že mě to alespoň trochu uklidní. Když hostinský začne významně rachotit s nádobím, zvednu hlavu a zjistím, že jsem ve výčepu sama.

Seberu se a zamířím se svými úvahami do postele, ale že bych v ní spala, o tom nemůže být řeč. Co jsem už diplomatům o elfech vysvětlovala a co jim musím ještě připomenout? Hrome, ten výkvět dhamské diplomacie je zvyklý jadrně, chytlavě řečnit, bušit pěstí do stolu a vyslovit jen tu hezčí polovinu faktů, to je materiál na pěkný malér...

Uvědomím si přítomnost kohosi opatrného a rozpačitého za mými dveřmi těsně předtím, než se ty dveře začnou pomalu otevírat.

„Ty nespíš?“ šeptne Asgeir, když se protáhne mezi veřejemi a zase za sebou zavře.

„Mám strach, co se zítra semele,“ pohodím hlavou. „Vůbec netuším, co za změny se tu odehrálo po výměně krále. A vím, že jestli se ti dva budou chovat jako doma, vyrazí nás už z předsálí.“

Asgeir si přisedne ke mně na postel a místo odpovědi mě obejmě.

„Ty netušíš, jaký to je, když přesně cítíš, kdy ti někdo lže.“ Jako by mi v mysli praskla nějaká zábrana, mé ublížené úvahy se řinou proudem. „Kdy je vzteklej nebo kdy s tebou souhlasí. Nemocť zalhat, nemocť cokoliv zatajit, nikdy, protože to z tebe cítí. Lidi si to nedokážou představit, ne doopravdy a do důsledků.“

„Asi bude snazší pro elfa zvyknout si na lidi,“ nadhodí Asgeir. Zaváhám, vzpomenu si na naše setkání a na hrůzu, jakou ve mně vzbudili lovci překypující pocity, které se nesnažili krotit. Ale Asgeir o odpověď zřejmě nestojí. Nakloní se ke mně blíž a opatrně mě políbí.

Obejmu ho kolem pasu a polibek mu oplatím a pak už není jasné, kdo líbá koho, Asgeirovy pocity jsou značně monotematické a nechat se jimi ohlušit mi teď připadá uklidňující.

Nepříjemně brzo se do toho vmíchá jisté znepokojení a zodpovědnost a já se zmateně zarazím-

„Nerad tě ruším,“ vydechne mi Asgeir do ucha, „ale vlastně jsem ti přišel říct, že máš hlídku.“

Zbytek noci prostojím u dveří, za nimiž sladce spí vyslanci, a bojuju s touhou praštit do oněch dveří pěstí a pak rychle utéct. Se Sigem na sebe děláme obličej, vymýšlíme sto a jeden způsob, jak se opřít o veřeje, a protahujeme si ztuhlé svaly. Na přepad se nikdo nedostaví.

Konečně, konečně začne obloha milosrdně světlat, kohout kdesi za hostincem na to odpoví smělym kokrháním a naši chráněnci rozespale brblají cosi o noži a slepičí polévce.

Netrpělivě nasloucháme štrachání za dveřmi, když se přihrne asi patnáctiletý mladík, který pomáhá v hostinských stájích.

„Mám vzkaz pro paní an Sliabh,“ oznámí důležitě a těká pohledem ze mě na Siga a zpátky, jako by si nebyl jistý, kdo z nás je pravděpodobnější kandidát.

„Jo?“ vybídnu ho k řeči. Chci se zatvářít přísně, ale zkazí mi to zívnutí.

„Paní Léan Téasag si s vámi přeje hovořit, očekává vás u kašny na Stříbrném rynku,“ zadeklamuje posel důstojně, rozhodí ruce a pokrčí rameny. „To je všechno.“

„Co mi chce?“ vyletí ze mě bez přemýšlení, ale klučina, věren svému prohlášení, jen znovu trhne rameny a jde si po své práci. Vybavím si Léanin pohled, kterým mě včera počastovala,

a ještě jeden dávnější skrz mříže vězeňské cely, šepot o zradě... Šance, že si chce přátelsky popovídat u šálku čaje, jsou mizivé.

Ale na každý pád je to možnost, jak se něco dozvědět o novém tosaithském režimu.

„Jdu se mrknout na Stříbrný,“ kývnu na Siga, špičkami prstů zkontroluju jílec meče a rukojeť dýky a vyrazím.

Procházím uličkami, nebloudím, tosaithské podhradí znám dobře. Město mi připadá zvláště klidné, tiché. Až bolestně si uvědomím, jak mi smysl pro emoce chybí, dřív bych přesně vycítila, v jaké náladě je každý, kdo kolem mě projde. No co, pozdě litovat, časy se mění. Teď jsem tu sice krapet slepá, ale zato v kalhotách a s železem na opasku.

Několik žen se po mně ohlédne s polekaným výrazem a truhlář, který nedaleko pracuje na okenním rámu, mi věnuje až výhrůžný pohled.

Polknu naprázdno a v duchu si začnu procítěně recitovat *Baladu o bukovém háji*, nejmírnější a nejnudnější báseň, na kterou si vzpomenu. Tohle je druhá stránka věci – dlouho jsem měla kolem sebe jen lidi, kteří nevyčítali, ani když mi vztek tryskal z uší. Odnaučila jsem se ovládat.

Vejdu na malé, téměř opuštěné náměstíčko vměstnané mezi vysokými domy.

„Kaessien.“

Léan se opírá o kamennou hranu kašny a usmívá se sevřenými rty, dokonale pod kontrolou, tak, jak si ji pamatuju z princezniných služeb.

„Léan,“ mírně kývnu na pozdrav.

„Mnoho věcí se změnilo,“ pronese bývalá učitelka a gestem ruky mě vybídne, abych ji následovala. Odlepí se od kašny a vznešeným krokem zamíří k nejužší uličce, která na rynek ústí. Držím se jí po boku, nic jiného dělat nemůžu.

„Mnoho a velmi.“ Zkusím do těch slov vložit důraz, abychom si ujasnily, že už nejsem dvorní dáma, jejíž první a poslední starost je písemnictví. „Leccos jsem viděla a vím, ale netuším, jak to teď vypadá u dvora. Mohla bys mi o tom něco říct?“ požádám ji.

„Dvůr se velmi změnil,“ praví Léan hlasem, který drnčí ponuře jako nejhlubší struna její harfy. Pečlivě ji pozoruju a snažím se pochytit jakýkoliv náznak, který by mi nahradil ztracené vnímání pocitů. Prsty a dlaně má otevřené, ale jakoby v křeči. Nedívá se na mě, sleduje něco na konci uličky, ale když se tam podívám taky, nic pozoruhodného nevidím, obyčejný měšťanský dům. Přivřené oči a ruce snažící se nesevřít do pěstí... Jemně se o mě otře něco jako... nervozita? Strach? Tréma?

Zostržitím a pravačka mi sklouzne k jílci meče.

Tiché zaskřípění kovu zaslechne Léan i já, na okamžik nás to zarazí v kroku.

O úder srdce později zpoza rohu vykročí postava s dýkou mířící mi na hrudník. Nezasáhne, zbraň i s paží odrazím plochou stranou svého meče, dalším krokem se natočím zády ke zdi a očima tčkám po okolí, abych odhalila další útočníky.

Pohled na Léan mě zamrazí. Není zraněná, není ani vyděšená. Má znovu ten vzteklý pohled, kterým mě počastovala už včera, a já – ach bohové, já cítím, jak mě hrozně nenávidí.

Než se vzpamatuju, Léan mávne na muže s dýkou a oba zmizí za jedním z domů. Nechají mě tam prostě jen tak stát, meč v ruce, studenou zeď za zády a v hlavě zmatek. Proč na mě Léan poslala chláпка s dýkou? Co jsem provedla, že mě tak nesnáší?

A čím to je, že jsem znovu vycítila elfí emoce?

Léan byla nenávisť skoro bez sebe, usoudím. Bylo to na ní vidět, zkřivené rty, napjatý krk. Silné a neovládnuté emoce, něco jako křik. Něco jako lidi-

Ucítím jemné vlnky radosti.

Po levé ruce mám hokynářství a děcko, které z něj vychází, natěšeně otevírá kornoutek se sladkostmi.

Tohle ale přece není až tak silné, nebo jo?

Rozhlédnu se po ulici. Zelinář obchází košíky s mrkvemi a salátem a prohlíží si je, do obličeje mu nevidím, je ke mně otočený zády. Přiblížím se k němu ještě o pár kroků a zavřu oči.

Zklamání. Je nespokojený s něčím, co na své zelenině našel.

Bohové, co se to se mnou zase děje?

Dopotácím se k hostinci, vrazím do svého pokoje, chci být chvíli o samotě, v klidu si to přebrat, jenže jak vkročím do dveří, zahltní mě vlna starostlivosti, úlevy a...

„Kaessi,“ Asgeir rychle vstane z postele a vezme mě za ruce. „Jsi v pořádku? Kdes byla? Sig říkal něco o vzkazu a Stříbrným rynku-“

„Ty úplně – křičíš,“ vydechnu tiše. Asgeirovy starosti o mě, o dalších emocích nemluvě, jsou až ohlušující.

Asgeir polekaně ztichne a pohledem střelí od dveří k oknu.

„Tak ne,“ šeptnu a jeho zmatek se prohloubí. „Pocity.“ Opravdu hluboko. „Nech mě chvíli o samotě, prosím tě.“

Poslechne, odejde a jeho dotčení se za ním táhne jako plášť.

Prašším sebou na postel a snažím se uvažovat logicky. Znovu cítím elfy. Asgeirovy pocity jsou na mě najednou moc silné, jako když jsem ho potkala poprvé...

Trhnu sebou. To je ono.

Lidi se neovládají, své pocity přímo vyřvávají do světa, vždyť to říkám pořád. A když si na to zvyknu, není divu, že necítím elfy. Našinci, pokud jde o emoce, šeptají.

Nejsem rozbitá, stačí mi dostat se na chvíli z lidského dosahu. Díky bohům.

S pomocí malého, kropenatého zrcátka na stěně si věnuju úlevný úsměv a vyrazím sehnat si snídani.

„Ne.“

Ostré, odmítavé gesto, přísný výraz, důrazný tón, ale pod tím vším prosvítají obavy. Tosaitbský ministr obchodu tu nehájí své přesvědčení. Čí slova to asi tlumočí? Nemluví na mě a nečeká ode mě odpověď, takže nad tím můžu v klidu uvažovat.

„Takový návrh je pro království zcela nepřijatelný.“ Ministr si založí ruce na hrudi, počká dva rychlé údery srdce, aby se zdálo, že dal prostor oponentům, a honem pokračuje méně konfliktním tématem. „Navrhuji jednání pro dnešek ukončit. Připojíte se k nám u čaje?“

Dhamští diplomati na sebe pokrčí rameny a pak přisvědčí. Nedojednat nic a dát si čaj je pořád lepší než nedojednat nic a být na suchu. Mě se nikdo neptá, já se taky neptám a následuju společnost do zeleného salonu, kde už se hemží služebné a chystají prázdné šálky a plné podnosy.

Tuhle část zábavy nikdo neřídí a konvence s etiketou spolu ustoupí do kouta, takže se téměř okamžitě vytvoří uzavřené hloučky bavící se mezi sebou a uzurpující si pro sebe laskominy z nejbližších táčů. Jednu takovou skupinku zformují naši vyslanci a hraničáři, nad koláčky s jitrocelem poslouchají traktáty staršího diplomata o elfí neochotě ke spolupráci. Na opačném konci místnosti si šeptá ministr obchodu s dalšími příslušníky královské rady, jeden obličej úzkostnější než druhý, a u okna do zahrady si lebedí kroužek kolem vrchního velitele armády. Držím se poblíž dhamské party a místo duchaplné konverzace vzpomínám na časy, kdy jsem tu nebyla host, ale hostitel.

„Pro vás, paní Kaessien.“

Rychle se obrátím, leknutí pobídné k činu lovecké reflexy. Jedna ze služek, v rukou talíř s jahodovým zákuskem, polekaně couvne. Zamumlám cosi na omluvu a talíř si od ní vezmu. Kdo se asi obtěžoval s pamlskem pro mě, vzhledem k tomu, s jakými osobnostmi jsem zrovna v jedné místnosti? Nu což, dhamská armáda mě naučila nehledět darovaným koním nikam, kam nutně nemusím. Natáhnu se pro lžičku a ukrojím si první sousto.

Ta věc chutná báječně a já jí stihnu sníst přesně dvě lžičky, než si uvědomím významné pohledy a vtíravou úzkost ministra obchodu. Když konečně získá mou pozornost, poodstoupí od svých společníků a nenápadným gestem mě k sobě přivolá. Ve mně se probere k životu alespon tolik vychování, abych nechala jídlo jídlem a poslechla příkaz.

„Rílté thuas lín.“ Vychutnám si obřadný pozdrav o záři hvězd a těší mě zvuk vlastních slov. Poslední dobou mluvím elfštinou jen občas s Asgeirem a toho na jemnosti jazyka zrovna neužije.

„Céon lín, céon lín,“ přikývne nepřítomně ministr. „Rád vás znovu vidím v Tosaithu, paní Kaessien, po všech těch změnách...“ Nechá větu splynout do ztracena a pohled, který na mě upírá, získá na intenzitě.

„Pravda, změnilo se mnohé,“ přisvědčím opatrně. Bude každý elf, se kterým tu ztratím slovo, začínat hovor žvásty o změnách? Zrak mi mimoděk sklouzne ke skupince u okna, k armádnímu veliteli a dalším členům rady, které jsem si nezapamatovala.

„Vskutku.“ Ministr to slovo doprovodí drobným, významným kývnutím a já horečně přemýšlím.

„To jsou ministři, kteří přišli s králem Neirinem?“

„Je to tak.“ Ledově modré oči mě přímo hypnotizují, nařizují opatrnost a zároveň prosí o rozšifrování náznaků. „Jsou to velmi schopní muži, do jednoho.“

„Ráda slyším, že je království v dobrých rukou,“ usměju se zdvořile.

„Velmi dobrých, dovedných a silných. Je jen málo záležitostí, do kterých by nedokázali zasáhnout a úspěšně je vyřešit.“

Ledové oči přímo škemrají.

„Pak jsou takoví správci pro království i pro samotného krále jistě požehnáním. Dhamse je ctí jednat se silným partnerem.“ Skloním hlavu v náznaku zdvořilé úklony a snažím se mít taky tak významný výraz. Ano, pane ministře, rozumím. Pokus o obchodní blokádu Dhamsy nevyšel od vás, je to práce té části vlády, kterou má pod palcem Ador.

Elfovy rysy se skoro neznatelně uvolní a já si s úlevou uvědomím, že porozumění je oboustranné. Jak se trochu uklidním a začnu vnímat i jiné věci než signály pohledem, ucítím zvláštní tlak někde kolem žaludku, a taky divnou pachut'-

Naštěstí vím, že z chodby před salonem vede branka přímo do zahrady. Vrhnu se ke dveřím, chodbou přímo proletím, vyběhnu mezi květinové záhony a s pocitem totální potupy zvracím. Je mi najednou hrozně zle, celá se klepu, nemám už co zvracet, ale dávení neustává, a nějaká zastrčená část mysli si všímá, že to odnesly princezny oblíbené modré astry.

„Jsi v pořádku?“

Zaobírám se sama sebou tak, že ani necítím Asgeirovu blízkost, dokud mi nestrčí až pod nos ubrousek, který zřejmě popadl v salonu. Vděčně si otru ústa, natáhnu k Asgeirovi ruku a musím se nechat vytáhnout na nohy, jsem kdovíproč strašně slabá, sama bych nevstala. Matně si všímám, že z chodby mezi

veřejemi nakukují další překvapené a starostlivé obličej, které se pohotově klidí z cesty, abychom s Asgeirem mohli projít. Ministr obchodu nabízí komnatu, ve které bych si mohla odpočinout, ale než se vzdám slovo souhlasu, Asgeir zdvořile odmítne a míří se mnou k hlavní bráně.

Jsem otupělá a unavená, vnímám v polospánku, že mě Asgeir nese v náruči do našeho hostince a uloží mě do postele.

Většinu následujícího dne věnuju polehávání v posteli, pití zázvorového čaje a přemýšlení. Není těžké uhadnout, z čeho mi bylo tak zle, a ani kdo zná palác a služebnictvo tak dobře, aby mi mohl nenápadně a bez potíží poslat dortík s překvapením.

Docela úspěšně se o mě pokouší strach. Jsem tu sama, protože Asgeir odkvačil zpátky do paláce přihlížet dalším pokusům o vyjednávání, a že bych byla zrovna ve formě a plná síly, to se taky říct nedá. Skýtám teď velmi snadný terč.

Asgeir se našťestí vrátí mnohem dřív, než jsem čekala, podle slunečních paprsků putujících po podlaze hádám, že není moc po poledni.

„A je vymalováno,“ hlásí ironicky hned mezi dveřmi. „Gaasovi ruply nervy, začal řečnit o solidaritě a obchodní unii, přidal k tomu hromadu patetických slov a hlas řečníka na tribuně, a tos měla vidět, jak se na něj královská rada tvářila. Bohové, to byly obličej, jeden jak druhý. Jak kdyby šlápli do...“ V náhlých lehkých rozpacích po mně střelí omluvným pohledem. „No, prostě nás vynesli v zubech a Tosaith se zřejmě připojí k adorský blokádě, takže doporučuju utáhnout opasek a schovat hlavu, velkokníže bude zuřit.“

„Dobrá,“ vypravím ze sebe, „a jaký máme další plán?“

„Navečeříme se do zásoby, aby nám páni diplomati po cestě zpátky nepošli hladem.“

„Teď? Není trochu brzo na večeři?“

„Je. Máme pár hodin času,“ soudí Asgeir spokojeně. „Jak ti je?“

Chci mu konečně všechno vyprávět, vysvětlit svůj strach z učitelky harfy, která na mě posílá chlapíky s dýkou a otrávené moučníky, ale k vlastnímu zděšení se slyším blaženě zašeptat: „Teď už dobře.“

A než stačím vymyslet, jak to uvést na pravou míru, Asgeir nějak dokáže, že na to úplně zapomenu.

„Proč nejíš?“ táže se Olli plnými ústy a výmluvně ukazuje na ošatku plnou škvarkových placek. Krmí se jimi každá osoba ve výčepu a přikusují kousky pečeného prasete, našim zhýčkaným chráněncům se dělají boule za ušima, jen já v každém soustu jídla vidím jahodový zákusek a do krku se mi nahrne kyselá pachut’.

„Aby to zase neskončilo blbě?“ pošklebuje se Sig. Vzápětí sebou podivně trhne, zmlkne a nadále se věnuje hlavně snaze naskládat do žaludku co nejvíc potravy. Asgeir je na pár okamžiků velmi spokojený, než se vrátí ke starostem. Možná se strachuje o mně. Rozhodnu se využít příležitosti, kterou mi Sig nevědomky poskytl.

„Jo, přesně proto,“ pronesu lehce. Kolegové ke mně obrátí pohledy, naznačují zaujetí a příčinnivě se přitom krmí.

„Dneska ráno mě jedna dáma od dvora nechala přepadnout chlápkem s nožem, a pokud jsem si všimla, tak odpoledne jsem byla jediná, kdo dostal nějaký jídlo na talířku speciálně pro sebe.“

Konečně se dočkám účinku, ruce s noži nebo nakousnutými plackami nepřítomně klesnou na stolní desku a hraničáři na mě zírají se směsí strachu a respektu.

„Kdo?“ Asgeir zapomene na jídlo, svaly má napjaté, jen vyskočit od stolu a jít vrazit viníkovi pár facek.

„Léan.“ Ramena mu poráženecky klesnou. Harfenistku nezná osobně, musí pomstu odložit na neurčito.

„Proč?“ Sigúv dotaz je rozumnější, o to víc mě štve, že mu neumím přesvědčivě odpovědět.

„Když jsem se s ní setkala po válce, měla mě za zrádkyni,“ dostanu ze sebe. Zbytek věty se mi zadrhne v krku, ale kolegové zřejmě chápou. Vrátit se jako stráž cizí, skoro nepřátelské delegace, to jednomu na reputaci taky nepřidá.

„Já nevím, mě to připadá trochu nepromyšlený,“ ozve se Olli. „Přepad na ulici za bílýho dne je riskantní, nikdy nevíš, kolik budeš mít svědků. A otrávený jídlo v širší společnosti je taky ošemetný.“

„Není vražedkyně,“ hlesnu v chabém záchvěvu solidarity. „Je učitelka hudby.“

„To by to vysvětlovalo,“ broukne Olli a vrátí se ke své večeři.

Postupně se podle něj zařídí i ostatní, jen já pořád nejistě obhlížím stoly pokryté podnosy s jídlem a přesvědčuju se, že i kdyby se Léan nějak vetřela do hostince, není tak šílená, aby otráвила večeři pro padesát lidí.

Nepovede se mi to.

Sedím u stolu, v rukou svírám otlučený hrnek plný vína, kterého se neodvážím napít, a všudypřítomný ruch, hluk a emoce mi buší do spánků. Večeře se pozvolna promění v potlach, vypráví se historiky o boji, lovu a ženských, často o všem najednou, kdosi se vytasí s houslemi a dá tak ovíněným hostům záminku snažit se falešně a notně hlasitě o zpěv. Tohle nevydržím.

„Jdu na vzduch,“ prohodím ke kolegům, zvednu se z lavice a protáhnu se mezi stoly k východu z výčepu.

Když vyjdu do noci, odkudsi zleva zaslechnu nějaký šramot, takže se bezmyšlenkovitě vydám opačným směrem. Pomalu kráčím ulicí, jen na dohled od hostince, chci se dostat dál od rozjařených hodovníků. Po alkoholu jsou jejich pocity značně jednoduché až primitivní, a navíc se přestávají ovládat, takže i značně hlasité.

Přímo mi sálají do zad, takže tiché, odhodlané nenávisti před sebou si všimnu, až když se ve tmě ukážou siluety.

Tasím meč a odhaduju, která z postav přede mnou zaútočí jako první, pro kterou si mám přichystat obranu. Místo toho tuhnu hrůzou. Je jich alespoň šest. Jestli se na mě vrhnou, nemám nejmenší šanci.

„Zradilas princeznu. Zradilas národ. Zradilas nás.“ Léanin hlas dopadá jako ostří popravčí sekery. „Na ni!“

„Na ně!“ odpoví jí pevný, jasný mužský hlas za mými zády. Ruka se zbraní mi ochabne a klesne, najednou brečím, v okamžiku mi po tvářích tečou slzy a tupě čekám, odkud dopadne první rána. Vnímám čísi přítomnost po mé pravé ruce, vzápětí se mi někdo objeví i po levici, bohové, to bude zlá smrt, strach mnou lomcuje, chci je poprosit o milost, ale zmůžu se jen na sípění a lapání po dechu.

Ty dva stíny se postaví přede mě, čelem k Léan a jejím společníkům. Cítím, že třetí člověk, stejná silná, rozvážná bojovnost, mi stojí za zády, a najednou vím, že on mi do zad železo nevrazí.

„Takže? Co bude?“ ozve se skoro vesele jeden z mužů přede mnou, ten samý, který promluvil už dřív. Až teď, když trochu poleví nával hrůzy a paniky, si uvědomím, že je to Olli. Úleva mi málem podlomí kolena.

„Někdo tady velel k útoku na na člena dhamské pohraniční stráže. Rád bych znal details,“ popichuje Olli. Ani teď se nedočká odpovědi. „Nebo se to přepadení odvolává? Ale no

tak, vždyť jste pořád v přesile!“ Skoro se směje, uvolní se, skloní čepel, kterou držel namířenou na vysokou postavu napravo od harfenistky, a jeden z Léaniných elfů mu na tu fintu skočí. Olli se jedním pohybem kryje, odrazí útočníka a ještě mu plynule podkopne nohy. Tuhle fintu si na mě vyzkoušel mnohokrát a najednou mám chuť mu za všechny ty modřiny poděkovat.

„Tohle nebyl tvůj nejlepší chlap, že ne?“ zeptá se Olli s hraným zděšením a nenuceně elfovi šlápne na kotník. Je slyšet hlasité prasknutí a bojovník zaskučí. Skoro mám pocit, že slyším Léan polknout naprázdno.

„K věci,“ zabručí Sig, který se zjevně nebaví tak skvěle jako jeho druh ve zbrani. „Jsme pohraniční stráž, speciální vojenská jednotka. Kaessi patří k nám. Chráníme, koho nám přikážou, ale v první řadě a především,“ opíše hrotem meče výhrůžný půlkruh ve výši hrdla, „chráníme sebe. Rozumíme si?“

„Pomstěte princeznu! Pomstěte elfy!“ Léan nepřítčně sípá a na její povel se ostatní stíny vrhnou mým směrem.

Zdá se, že mstitelé zanedbali šermířský výcvik. Sig a Olli s lehkostí pokoří každý tři protivníky a řinčení mečů o zem, které mi co chvíli zní za zády, naznačuje, že Asgeir si vede podobně. Zanedlouho elfové kulhají nebo se plazí z dosahu a hraničářům se pod nohama tvoří zajímavá sbírka čepelí.

Až když nebezpečí pomine, vrátí se mi vůle a trocha síly. Protáhnu se mezi Sigem a Ollim, meč upustím na zem, kde tlumeně zazvoní, přičenu se k Léan a popadnu ji za límec.

„Nikoho jsem neznadila,“ syčím. „Snažila jsem se vrátit. Snažila jsem se vám pomoci. Nemůžu za to. Nikoho jsem neznadila!“ Matně si uvědomuju, že už skoro ječím a cloumám Léan jako loutkou.

„Kaessi,“ ozve se mi za zády Asgeirův hlas. Ignoruju ho, ale ruce, které mě vzápětí chytanou za zápěstí a ramena a odtáhnou od šokované elfky, ignorovat nemůžu.

„Jen klid, Kaessi.“ I když Olli promluví velmi mírně, uvědomuju si, že je to rozkaz.

„Proč? Co je, hrome, důvod pro tohle všechno?“ Asgeir se postaví před Léan a prohlíží si ji přes ostří meče, který drží před sebou.

„Zradila princeznu. Zradila nás,“ vydechne Léan. Zdá se být na pokraji sil. „Princezna je ve vyhnanství. Já dělám švadlenu. Ailees a Ginea služky. Ona... ona vyvázla...“

„Jak?“

„Zradila nás,“ opakuje Léan, oči nepřítčně vytřeštěné.

Asgeir otázky mění a opakuje, ale nic víc se nedozví. Zradila jsem. Tečka.

Až když Sig znovu ztratí trpělivost a s pečlivě netečným výrazem nasadí Léan hrot čepele na krk, vypáčí z ní něco navíc.

„Ta hanba, pro nás všechny, pro dvorní dámy,“ šeptá Léan, a už to není arogance mstitele, je vyděšená k smrti. „Má člověka za *cluichá*...“

Šok mě ochromí nanovo. Nejen zrada, nejen fakt, že jsem se vrátila domů s nepřátelskou armádou a pak utekla nanovo. Asgeir udělá pár tápavých kroků vzad, zná ten elfský výraz, ví přesně, co a koho Léan myslí.

„Co *cluichá*,“ vyhrkne drobnější postava, schoulená u zdi. S hrůzou v ní poznám mladíka z hostince, který mi ráno vyřídil Léanin vzkaz. Přidrží si zraněnou ruku na hrudi a zastřenou, hovorovou elfštinou vykřikuje mé hříchy na celou ulici. „Spustila se s ním, jsou *anamh aion*...“

„Sklapni,“ houkne na něj Asgeir dhamsky.

Tváře mi hoří plamenem, musím být rudá jako jahoda. To snad není možný, že tohle řekl nahlas! Až když si Olli a Sig vymění pokrčení rameny, s úlevou si uvědomím, že oni elfsky nerozumí.

Dolehne na mě poznání. Léanin motiv znám celou dobu, jen jsem se pořád snažila najít za ním něco hlubšího. Nic hlubšího tam není. Perfektně vychovaná, v sladké iluzi žijící dvorní dáma hledala viníka své nynější situace ve svých kruzích, protože nic jiného si nedovedla představit. A když ho našla, byla pomsta tím jediným, co jí ještě zbývalo ze starého dobrého života. Když mě viděla přijíždět, pověsila se na mě a číhala na každou příležitost. A z výkřiků podkoního je jasné, co mi zazlívají ostatní mstitelé. Dáma urozené elfí krve a člověk, lovec...

Olli o krok poodstoupí, prohlédne si místo činu a vrátí meč do pochvy.

„Zítřa odjíždíme,“ pronese velitelsky. „Už tu nemáme co na práci. Máme v plánu odjet rychle a klidně, ale jestli narazíme na jakékoliv potíže, zaručuju vám, že je dovedeme účinně odstranit. Rozumíme si, dámo?“ obrátí se s ironickou úklonou k Léan. Ta jen vyděšeně kývne.

„Báječný,“ zhodnotí to Olli. „Bando, jdeme. Čas jít spát.“

S neochvějnou autoritou se obrátí na podpatku a míří zpátky k hostinci. Já s Asgeirem ho následujeme skoro zhyponotizovaně, Sig spíš jako znuděný komparsista, kterého to na jevišti už nebaví. Jeden za druhým se doploužíme zpátky, do hostince, do patra, do našeho pokoje. Ani se nedivím tomu, že mě doprovází všichni tři kolegové. Já sebou plesknu na svou postel, Olli a Sig nejdřív zapálí přichystané dřevo v krbu, pak se usadí na druhém lůžku a zvědavě mě pozorují.

„Heleď, Kaessi, a co to ke konci žvanili? Od dvorní dámy bych teda čekal lepší vychování než řečnit v jazyce, kterému protistrana nerozumí,“ ozve se stále dobře naložený Olli.

„O ničem,“ zabručí až příliš rychle Asgeir, opírající se zády o dveře. Vyslouží si tím jen pobaveně zvednuté obočí.

„Dhamština pro to nemá výraz,“ vysvětlím a proti lidské přirozenosti doufám, že to nechá být. Samozřejmě nenechá.

„Beru zpátky tu nevychovanost, ale stejně, zkus takovej výraz najít,“ vybědne mě a pak se kochá tím, jak znovu rudnu. Přejíždí pohledem ze mě na Asgeira, který má ruce křečovitě založené na hrudníku, zatátnou čelist a zarputile mlčí. „No tak, nenut'te mě jít ven a hledat toho kluka od koní,“ pobídne nás náhle zaujatý Sig, zatímco Olli chvílku dusí smích.

„Rozumím,“ pronese pak konejšivě. „Nelíbilo se jim, že jste si spolu začali.“

Neodvážím se podívat Asgeirovým směrem. Ode dveří ke mně zalétne vlnka překvapení. Boží dobří. Asgeir si musel myslet, že jsou kolegové slepí jak krtci a tupější než rezavá čepel.

„No, více méně tak,“ dostanu ze sebe.

Olli a Sig spokojeně kývnou, vstanou a zamíří ke dveřím.

„Hezky se vyspěte,“ přeje nám Sig a rozřehťá se, když za ním Asgeir ty dveře přirazí a zasune závoru.

Pak se Asgeir sesune do nohou mé postele a vypadá navýsost zničeně.

„Mohlo to dopadnout hůř,“ odvážím se nakonec.

„Asi jo,“ souhlasí po dlouhé, dlouhé chvíli.

Plameny v krbu skomírají a ani jeden z nás nepřikládá. Nakonec vyhasnou úplně, pokoj se ponoří do tmy a já z Asgeira vidím jen nezřetelný obrys.

„Kaessi,“ ozve se tichounkým šeptem, „já jsem *anamh aion*, nebo *cluichá*?“

No nazdar. Ještěže mi už nevidí do očí.

„Ani jedno,“ vydechnu. Můj vztah k Asgeirovi se rozhodně nehodí do škatulky *čisté duše*, oddané platonické lásky, která je spíš dobrým přátelstvím, ale těžko ho můžu označit za *hračku*, sloužící čistě k uspokojení potřeb těla. Čím víc o tom mudruju, tím spíš se mi zdá, že mají mí soukmenovci na srdeční záležitosti pěkně pitomý náhled.

Má odpověď je sice úplně logická, ale cítím, že Asgeira zabořila. Posadím se vedle něj, obejmu ho kolem pasu, položím si bradu na jeho rameno a chci říct něco, co by vyjádřilo moje pocity, jenže žádné z těch slov mi nejde z krku. Ticho se dluží, těžkne a já to, hrome, musím napravit. Ach jo. Do takovéhle patálie bych se s elfem nedostala.

Na druhou stranu bych s elfem o spoustu věcí přišla.

Nadechnu se a donutím se vyslovit alespoň to nejnevážnější, co mi kmitlo hlavou.

„Řekla bych *anamh aion*,“ zamumlám a už potřetí tenhle večer se mi rozpálí tváře, když jednou rukou pátrám v záhybech Asgeirova oblečení, dokud nemám pod dlaní horkou kůži, „ale některé věci by mi chyběly.“

Asgeir si to dlouho přebírá, cítím, jak se v něm pere zmatek, nechápavost, naděje, vnímám, co s ním dělají mé doteky. Opatrně ho políbím, jeho pocity mě obklopí jako příjemná, hřejivá lavina a já si bolestně uvědomuju, že je můj úkol vložit city do slov. On si mě nepřechte. Já jeho ano, já vím, že mě neodmítne, že se mi nevysměje.

Znovu přiblížím rty k jeho uchu a šeptám dál.

Rozcestí

Výčepem se nese jasný, melodický hlas, hlas, který dokonale znám, a já zírám do stolní desky a pečlivě ho ignoruju.

„Vážně? Nepovídejte, o tom jsem neměla tušení.“ Nemusím Kaessi vidět, úsměv, kterým doprovází tenhle tón, mám v živé paměti. Souměrný, půvabný a na pohled průzračně upřímný. „Povězte mi to ještě jednou, prosím vás, jak že je to s tím trojpolním systémem?“

Dobrá, teď už se podívat můžu, civí na ni celá hospoda. Rozpuštěné plavé vlasy jí padají přes ramena, hraje si s pohárem vína a nevinně se culí na svého společníka.

Statkářka, zatraceně. Kaessien sem přišla jako pravá ruka a zástupkyně jistého sedláka, aby za něj dojednala prodej obilí. Zapamatovali si ji, jeden každý statkář a obchodník, se kterým prohodila pár slov, ví přesně, kdo má ta hubená světlavá elfka být. A ona se zeptá na takovou prkotinu, kterou každý, kdo přičichl ke gruntu, dobře zná.

„Co?“ ohradí se Kaessi a překvapené pohledy oplácí dotčenými. „Pomáhám Rylanovi, jak umím, píšu dopisy, vedu mu účetnictví a řeším nájem půdy, ale to pěstování...“ Bezradně pokrčí rameny a já svůj pochybovačný výraz schovám za korbelem piva. Možná to má Kaessi promyšlené. Možná nechce předstírat znalosti, které ve skutečnosti nemá. Možná na sebe chce strhnout pozornost a dopřát mi nerušené pole působnosti. Kdo ví.

Kaessiným směrem se podívám jen příležitostně, věnuju se svému pití a poslouchám. Pozorně poslouchám.

Elfka tu není jediná vyzvědačka.

Je po půlnoci, ponocný přestal halekat a jen občas zaslechnu jeho kroky dole na ulici.

Sedím pod pootevřeným oknem svého pokoje a vzpomínám. Zaslouchaná slova je potřeba roztrždit – byla řečena mně, nebo jsem drze poslouchal cizí hovor? Vyslovil je člověk, kterému jsem se představil, nebo náhodný kolemjdoucí, netušící, co jsem zač? Všechno má svou váhu.

A pak toho nechám a ponořím se do krapet starších vzpomínek. Ještě před týdnem jsme se za falešnou totožnost neschovávali. Ani já, Asgeir, nenápadný lovec a hraničář, kterého si nikdo nevšímá, ani Kaessien, elfka z vyšších kruhů, jejíž zevnějšek křičí *pozor, cizinka*.

Zjistěte, jak je na tom Ador se zásobami. Lehké zadání, s provedením už je to horší, ale když zavelí vrchní štáb tajných služeb, nedá se moc smlouvat. Podle toho, co se šeptandou nese mezi hraničářskými oddíly, se tajní zajímají o Adorské vévodství čím dál víc. Ne že bych se jim divil. Před čtvrtkem Ador elegantně vyprovokoval občanskou válku v Tosaitu a než se kdo rozkoukal, vévoda v zájmu bezpečnosti území elfího státu obsadil. Velení dhamské armády se neptá, jestli to Ador zkusí i na nás, ale kdy na to dojde. A nemíni se nechat zaskočit.

Nechtěl jsem, aby se mnou na výpravu poslali Kaessien, ale ukázalo se, že jsme v celé tessarské oblasti jediní, kdo vlastní adorské uprchlické doklady. Někdy si říkám, že jsem si to útekem z Tosaitu zavařil hůř, než kdybych zůstal a přizpůsobil se adorské vládě.

Myslím na to hlavně tehdy, když nemám Kaessi na dohled. Bozi dobří, Kaessi... Za celé tři měsíce v hraničářském oddíle byla tohle první příležitost, kdy jsme si spolu mohli v klidu promluvit. Nesnáším pomyšlení, že je Kaessien v nebezpečí, ale i tak jsem svým způsobem rád, že ji poslali se mnou. Kdo ví, kdy se to povede příště.

Zavřu oči, ale to mě samozřejmě před živými vzpomínkami neuchrání.

Jsou to tři dny, co Kaessi překročila adorskou hranici a vydala se hrát roli, která se v našem plánování měnila a ohýbala snadno jako pramínek dýmu a nikdy nenabrala přesnější obrys. Úlohu farmářovy pomocnice a zástupkyně dostala rozkazem – bozi vědí, co má statkář Rylan co do činění s dhamskou tajnou službou, já to vědět nechci – ale detaily nechali na nás. Jak má elfka, mezi adorskými lidmi nenápadná jako vlčí mák v poli plném chrp, zůstat nepovšimnuta při špionážním úkolu, s tím nám nikdo neporadil.

„Potřebuješ důvěryhodnej příběh,“ hučel jsem do ní znovu a znovu. Asi týden jsme strávili na hraničářské základně v Beorcu, odlehlé, nepřístupné díře v pohraničí, kde se dalo nepozorovaně přejít na adorskou stranu. Trénovali jsme boj, cpali si do paměti alespoň základy zemědělství, večer co večer jsme sedávali u ohně a já se snažil vymyslet Kaessi co nejbezpečnější pozici.

„Pravděpodobnej příběh. Představ si, že bychom ze Sorgu zamířili na venkov najít si práci. Co bys pro takovýho sedláka mohla dělat?“

Kaessi, která patří k tosaithské šlechtě a před naším krkolomným útekem přes dvě země byla dvorní dáma, si to chvíli poctivě představovala a pak se rozřehtala.

„Vůbec, ale naprosto vůbec nic,“ ujistila mě, když znovu dokázala popadnout dech.

„Snaž se trochu. Musí obchodovat, prodávat sklizeň a zvířata, kupovat nástroje. O tom můžeš vést záznamy. Můžeš krmit dobytek a mejt nádobí. Ztraceně, Kaessi, já se ti snažím pomoci!“ Stud se dostavil vzápětí, jako ostatně vždycky, když na elfku zvednu hlas, ale Kaessi si z toho nic nedělala, už zase škytala smíchy.

„Já vím, promiň. Jenže který sedlák s trochou rozumu v makovici by zaměstnal mě?“

„Třeba chtěl udělat dobrej skutek,“ procedil jsem skrz zuby.

„Ale to by nemusela být špatná pozice, naivní a nezkušené děvče, před kterým si není nutno dávat pozor na jazyk, protože tomu stejně nerozumí.“

„Rozhodně bys byla velmi realistická,“ odsekl jsem a v Kaessi znovu zabublal smích.

Plánování se neslo v podobném duchu a nebralo konce, až se jedno ráno zjevil jízdni posel.

Kaessien má zajištěné krytí, má co nejdřív vyrazit.

Pomáhal jsem jí sbalit si věci a přemýšlel, co jí říct, jak využít těch pár chvil, dokud nás nedělí náš úkol.

„Kaessi, ještě jsem ti chtěl...“

Medový pohled se zvedl od právě skládané košile, ulpěl mi na obličejí a všechna slova, která jsem si rozmyslel, se mi vykouřila z hlavy.

„Mám nabídku od tajných služeb, chtěli by mě přeložit k sobě,“ vypravil jsem ze sebe. „Mám si to promyslet a dát jim vědět, až se vrátíme z tohoto úkolu.“

Med ustoupil černým zorničkám, nehybné, napjaté svaly na okamžik připomněly číhající šelmu.

„No nepovídej,“ pravila Kaessi společensky a obrátila pozornost zpátky ke svému zavazadlu. A pak si osedlala koně a byla pryč, bez dalšího slova o mém přesunu k tajným. Celý večer jsem přemýšlel, jestli si Kaessi uvědomuje důsledky takové změny – že každý, s kým se potkám, bude pečlivě sledovaný, a kontakt s tosaithskou šlechtičnou k utajení rozhodně nepatří.

Den po Kaessi jsem se vydal do Trovatu, menšího obchodního města jen pár mil za dhamskou hranicí, i já, v

kapse glejt od jakéhosi zemana, že mám jeho jménem vyjednat nákupy obilí.

Přes den jsem natrefil na pár farmářů, obcházejících po tržišti. Pečlivě jsem se představoval, ptal se na cenu a pátral po kvalitě, klidně, jen nic neuspěchat. Zdálo se mi, že jsou povětšinou ochotní prodat, ale jen velmi vyhybavě hovoří o tom, jestli budou ječmen a pšenici pěstovat i napřesrok. Kaessian jsem přitom ani nezahlédl.

Večer v hostinci předvedla elfka svůj výstup s trojpolním systémem a rozpoutala tím neutuchající příval řečí. Cizí, divná, mimo, takový byl převládající názor na Rylanovu zástupkyni.

„Ať mně zkysne víno,“ máchal pohárem jeden z farmářů, se kterým jsem mluvil dopoledne, „jestli ta kočička někdy vzala do ruky pluh!“ Mohutně si přihnul a úšklebkem naznačil, že se na jeho truňku nic nezměnilo.

„Vodkdypa sedlák potřebuje písárku?“ hučel temně jiný. „A mizernou, vždyť si ta kráčmera nepamatuje ani vládní nařízení, co jí posel přiveze až pod nos. Ptal jsem se jí, co si vo tom ten její chlebedárce myslí, a koukala na mě jak zjara. Za co von jí platí...“ Litanie končila pochmurným povzdechem.

„Co by si myslel.“ Třetí diskutér v sobě zkušeným pohybem nechal zmizet pořádný hlt pálenky. „Nikomu to nejde pod nos. Lnu se nenajíš.“

„To už spíš těch ovcí,“ houkne kdosi a jeho společníci se dílem nevesele, dílem opile zasmějí.

Ovce a len, vryl jsem si do paměti, spojení mezi lnem a ovcemi.

Trhnu sebou. Ženský hlas, který ke mně slabě doléhá z chodby, patří Kaessi.

Přejdu ke dveřím a poslouchám. Neumím si pomoci.

Kroky. Jasně slyším kroky do schodů. A nejsou jedny. Samozřejmě, Kaessi netrpí samomluvou.

„Je to od vás velmi milé.“

„Ale to je samozřejmost. I potěšení, samozřejmě,“ odpoví elfce druhý hlas, mužský, hluboký a hrozně protivný. Ten hlas, dusání do schodů, určitě je otlý a naprosto neschopný. Co má takový zjev co doprovázet Kaessi? Co má kdokoliv co doprovázet Kaessi? Kaesi je moje, já ji vyvedl z toho tosaithského chaosu, já ji učil šermovat a jezdit na koni, aby nebyla úplně ztracená, já...

Rukou mi šlehne bolest.

Až pak si uvědomím, že jsem pěstí uhodil do veřejí.

Usnu až dlouho po půlnoci, ale protentokrát to nevádí, ráno nikam nespěchám. Mým cílem je burza, kam nemá smysl chodit, dokud se na svých místech neuvelebí prodejci. Dám si se snídaní načas, takže když se konečně objevím v honosném vstupním portálu, burzovní hala už zurčí obchodními dohady. Než se vrhnu do halasného moře, chci si důkladně nastudovat velkou tabuli, na kterou všichni prodejci zaznamenali svá jména, nabízené zboží a stůl, u kterého jsou k zastížení.

„Skoro by to vypadalo, že je obilí všude dost, co?“

Neradostné zasmání patří jednomu z nákupčích, se kterými jsem včera prohodil pár vět. Jeho jméno se mi z hlavy dávno vykouřilo, vybavím si jen, že zastupuje jakýsi hrad a přilehlé městečko v podhůří.

„Zdalo by se,“ přikyvuju a snažím se nedat najevo, jak urputně přemýšlím, kam tím míří.

Nit myšlenek přetne bublavý smích, pronikavý a nakažlivý.

„Člověk se jim ani nediví,“ povzdechne si nákupčí těžce, přidá pár slov o zásobách, nejistotě a nejlepší ceně, ale já se na něj zčistajasna nedokážu soustředit. Podvědomě vybírám z halasu burzy jiný hlas, lapám po útržcích Kaessina sopránu a vůči svému společníkovi se zmůžu akorát na *omluvte mě*.

Vím, kam mířím, Rylanovo jméno jsem si na tabuli našel jako první. Míjím jiná obchodní místa, některá prázdná, za některými stoly se nabroušeně šklebí prodejci, o jejichž zboží se nikdo nezajímá, většina návštěvníků burzy se totiž shlukla kolem jediného místa.

Proklatě, musela se zbláznit.

Jsem vyšší než většina přítomných, díky tomu elfku alespoň zahlédnu. Přidělené erární štokrle ignoruje, uvelebila se přímo na stolní desce. A má na sobě sukni, vínově červenou sukni ke kotníkům. Jak dlouho už jsem neviděl Kaessi v sukni?

„Takovou nabídku přece neodmítnete.“ Kaessien překříží nohu přes nohu a komusi věnuje koketní úsměv. „Pětiletá smlouva o prodeji za pevnou cenu, už nevím, čím bych to mohla vylepšit?“

„Pravdou,“ zazní odpověď doprovázená pochechtáváním. „Zapomněla jste si přečíst to vládní nařízení.“

Elfka pokrčí rameny.

„Ale no tak, na jednu drobnost zapoměnu...“ Zbytek věty se ztratí v halasu, kterým Kaessini posluchači dávají najevo pobavení.

Zírám na postavu v zelené tunice, rozesmátou, žertující s každým v dosahu, a mám pocit, že ji vůbec neznám.

A já si kolik dní lámu hlavu, jestli jí to můžu udělat, zmizet v aparátu tajných služeb. Já pitomec bych kvůli ní málem odmítnul povýšení. Jak tak koukám, Kaessien se o sebe postará sama a pravděpodobně si to výborně užije. Samozřejmě, obdivovatelé jí chyběli, těch u hraničářů našla zatraceně málo, jenom mou maličkost... Průvodce na útěku, samozřejmě, na to jsem se hodil, provést ji mezi vzbouřenci do bezpečí a nenechat ji cestou umřít hladu. Překlenout jeden krátký životní zádrhel, to je všechno, pak si můžu zase běžet.

Blbec jsi, Asgeire, nadávám si v duchu, opovaž se ještě někdy zamilovat.

Přinutím se poslouchat šum kolem sebe. Jsem tu pracovně. Na moje ublížený sny se nikdo ptát nebude.

Vypadnul jsem z Trovatu, jak to jenom šlo. Koňský hřbet pode mnou se vlní, já zírám na cestu před sebou, zarostlou nepoužíváním, ale stále jasně mířící k Beorcu, a vidím před sebou jen elfčin obličej.

Vykašli se na to, napomínám se usilovně, soustřed' se na úkol.

Zaprvé, obilí je v Adoru zjevně žádané zboží, ačkoliv ho není málo.

Zadruhé, nikdo se nechce přesněji vyslovit ohledně plánů na příští rok.

Zatřetí, ta hloupá zmínka o ovcích, kam tím mířili?

Co by ale měli pěstovat příští rok, když ne obilí, jak to fungovalo celé věky? Má s tím co dělat ten vládní výnos? Vévoda chce organizovat adorské zemědělství? To by byl odvážný plán.

Rovnám si to v hlavě tak a zase jinak, vymýšlím nejpravděpodobnější spojitosti a pohltní mě to natolik, že málem minu beorcskou základnu, kde mám na Kaessien počkat. Ne že bych k tomu měl nejmenší chuť, ale rozkazy jsou rozkazy.

Důkladně se věnuju své večeři, propracovávám se miskou polévky a jen tak ze zvyku poslouchám a ukládám do paměti rozhovor, který probíhá o dva stoly dál. Místní koželuh se baví s podivně vyhlížejícím chlapíkem o správné přípravě kůže pro potažení bubnu.

Pánové hovoří, šenkýřka se míhá kolem výčepu, dostaví se trojice štamgastů, pozdraví hostinskou jménem a na největším stole rozloží balíček karet. Jednomu z karbaníků pohodlně

vidím do ruky, takže se zaberu do hry z jeho pohledu, uvažuju, které listy bych vynesl, mít tenhle vějíř v ruce já-

„Zdravím.“

Rozviklaná lavice, na které sedím, se lehce oťrese. Nechám cizí karty kartami, šklubnu sebou a zrak mi padne na Kaessieninu postavu, unaveně zhroucenou vedle mě.

„Taky,“ vypravím ze sebe, víc mi náhlé rozpaky nedovolí.

„To je tak příjemný, když na mě půl dne nikdo nemluví.“ Elfka si spokojeně opře bradu do dlaní a dál se se mnou nebaví.

V krku mi zabublá podivná směs vzteku a zmatku. Trovatská mise byla elfčina krasojízda – znamená to, že když jsme teď zpátky doma, je všechno při starém? Copak se pomátla?

„Takový byl plán.“ Kaessien najednou zní unaveně a podrážděně. „Poslední verze plánu zněla tak, že já budu provokovat a ty poslouchat. Nebyla šance poradit se o změnách, takže jsem se ho držela.“

„Takhle jsem si to nepředstavoval,“ odseknu. Kaessi s nočním doprovodem, Kaessi vyzývavě usazená na stole, pohledy každého chlapa v místnosti upřené k okraji její sukně...

„Já taky ne.“ Elfčin úsměv je poněkud kyselý. „Trochu se mi to vymklo z rukou, ale nechtěla jsem utíkat, dokud se to dalo zvládnout. Bylo to k něčemu? Cos zjistil? Pojď to probrat někam, eh,“ střelí pohledem po poloprázdné místnosti, „do soukromí.“

Nejsou to schody a přátelský hovor, v našem podání hraje prim úzká chodba s ušmouranými stěnami a tíživé mlčení.

Klapnutí dveří zaduní do prázdna a pak se Kaessien odhodlá ke slovu.

„Máš tedy alespoň tušení, co se v Adoru chystá?“

„Pochopil jsem, že nebudou pěstovat obilí a že to není z jejich vlastní vůle. Zmiňovali se o vévodově rozkazu a vtípkovali o lnu a ovcích-“

„Plátno, látky.“ Přikývnu, došli jsme ke stejnému závěru. „Ale když půlku země využije pro tkalce, kde sežene dost potravin?“

„Tosaith.“ Řeknu to ve stejném okamžiku, kdy mi ta myšlenka kmitne v hlavě. „Teď má Tosaith.“

„Thaala,“ vydechne Kaessien. „Udolí Thaaly, zahrada Leithínu, bezedná sýpka elfů, zatraceně!“

Určitě má pravdu. Polovinu území Tosaithu tvoří úrodná půda kolem řeky Thaaly, ta při správném využití uživí celý Ador.

„Doted' se Ador uživil bez problémů sám,“ pokusím se převést Kaessinu pozornost zpátky k našemu problému. „Co se změnilo, že Frolik považuje za nutný převrátit naruby zemědělství v půlce země?“

„Dělá si zásoby,“ hlesne elfka a bezradně nakrčí čelo.

Vládce organizující svou zem k lepším výnosům... dělá si zásoby...

„Chystá další boje,“ vyslovím svůj závěr nahlas.

Kaessi na postel pod oknem spíš spadne, než že by se posadila, a unaveně zavře oči. „Další válku ne, teď ne,“ zamumlá. S jejím přáním nelze nesouhlasit, ale je naivní, říkám si, po tom, co Frolik předvedl v Tosaithu, po vyprovokované občanské válce a nevyžádaném zásahu adorské armády, je nasnadě, že se nezastaví-

Upřený pohled, modré oči, vyděšené a odhodlané zároveň.

Kaessi udusí knot svíčky mezi prsty a vzápětí, ve tmě hlubší o náhle chybějící plamen, cítím její paže kolem krku.

„Teď ne,“ vydechne mi do ucha, „do zítřka to počká.“

Suchá, rozpálená dlaň se bez varování ocitne pod mou košilí, na hrudníku, na břiše, odhodlaně klesá níž a mé překvapení pomalu ustupuje jiným pocitům. Sáhnu po šněrování Kaessiny tuniky, zápasím s tenkou šňůrkou, než se mi povede najít

správný konec a rozvázat klíčku. Elfka ztuhne, když jí chci tuniku svléknout, leknu se, že jsem překročil povolenou mez, ale její ruka mě pak vede dál. Slamník pod námi zapraská. Mezi mou a její kůží už není žádné zbytečné oblečení, cítím, jak se nervozně napjaté svaly pod mýma rukama uvolňují.

Na pár krátkých úderů srdce se mezi mraky ukáže měsíc a v jeho světle zahlédnu Kaessiny oči, pohled vyplašeného zvířete.

Pak se měsíc zase ukryje, drobné dlaně mi přejedou po páteři a nedovolí mi couvnout, ani kdybych chtěl. Nechci.

„...a odhadované množství obilí obchodované ve spádové oblasti Trovatu je...“

Sedíme v momentálně liduprázdné jídelně tessarských kasáren, cesta je zdárně za námi, zbývá jen předat naše zjištění písemně. Kaessi do hlášení zaznamená větu, kterou si předříkala nahlas, a odmlčí se. Nechám ji hledat správná slova, koneckonců má v písemnictví daleko větší zkušenosti než já, a převracím v hlavě nabídku od tajných služeb. Dochází mi čas, s odevzdáním hlášení mám oznámit i svoje rozhodnutí. Zřejmě mám tajným co nabídnout, když mě oslovili, ale mají co nabídnout oni mě? Nové jméno, nová totožnost, život v utajení a v neustálé obezřetnosti-

Elfka si rezignovaně povzdechne a zpod mého lokte vyprostí papír, na který jsem si zaznamenal stav na trovatské burze. Násadkou pera si ukazuje v neuspořádaných sloupcích liter, v nehlasných pohybech jejích rtů vyčtu vyšší a vyšší čísla. Výsledek si poznamená do hlášení a slabě hvízdne.

„Je to pořádná hromada pšenice,“ prohodí uznale. „Teď ještě kdybych alespoň tušila, kolik zrní spotřebuje průměrný člověk za průměrný rok.“

„To už ať si spočtou ti nahoře,“ mávnu nad tím rukou. Kaessi zamručí na souhlas, hbitě přidá na způli popsaný list ještě několik vět a pak mi papír přistrčí.

„Podívej se, prosím tě, jestli jsem neplácla nějakou hloupost,“ požádá mě, opře si bradu do dlaní a upře na mě zlatavé oči.

Sklopím sice zrak k dotyčnému lejstru, ale nedokážu se soustředit na jediné slovo. Elfčiny oči na mě zírají zpoza inkoustových řádek, papír v prstech hřeje jako rozpálená hebká kůže, zdá se mi, že cítím Kaessiny rty na svých, co že to, zatraceně, mělo být napsané v té zprávě?

Vzdám to, posunu list papíru po stole zpátky ke Kaessi a promnu si oči.

„Já ti věřím, že to bude v pořádku. Na každéj pád to bude lepší, než kdybych to splichtil já. Pojď, jdem se toho zbavit.“

Zvednu se od stolu a zamířím k pracovně velitele. Elfka mě následuje. Na okamžik mám pocit, že se jemně usmívá. Zatnu ruce v pěst, zaryju si nehty do dlaní, až to zabolí, abych si vyhnal z hlavy myšlenky na Kaessi, alespoň na chvíli, alespoň než si promluví s velitelem.

„Hlášení z Trovatu,“ řeknu suše a beze všech obřadností, zpoza mého pravého ramene se ozve neurčitý souhlasný zvuk, velící převezme lejstro a trovatská mise je s konečnou platností za námi.

„Kaessien,“ ozve se kapitán, ukáže bradou ke dveřím, lehké kroky se vzdálí a dveře zapadnou.

„Co ta nabídka, Foraoisi?“ obrátí se velitel na mě, jakmile jsme o samotě.

Polknu naprázdno. V hlavě se mi mele tisíc věcí, jak zvolit ta správná slova?

„Myslím, že to není nic pro mě,“ dostanu ze sebe.

Několik úderů srdce je v pracovně ticho. Děším se, že se kapitán zeptá na důvody. Co mu řeknu? Že mě těžko naláká na

službu vlasti, když pocházím ze země, proti které mě tajní nasadí? Že se mi odměna nezdá odpovídající riziku? Že se nechci vzdát dosavadního života, protože konečně začal za něco stát?

Nezeptá se. Jen zklamaně mávne rukou a propustí mě.

Dotápu do své ložnice spíš po paměti, v hlavě mi zuří bouře. Neudělal jsem právě obrovskou chybu? Nezahodil jsem šanci? Nezůstanu teď navždycky přivandrovalcem z Tosaithu, o kterém se šepem hádá, co vlastně pohledává v dhamské armádě?

„Odcházíš?“

Netuším, kde se tam Kaessien vzala. Mohla přijít za mnou, mohla na mě čekat na mé posteli, co já vím.

Nedokážu říct ani slovo, v odpověď jen chabě zavrtím hlavou.

„To je dobře,“ vydechne mi do ucha, její rty mě šimrají na tváři, na hraně čelisti, na krku...

„Chyběla bys mi,“ zašeptám. Kaessien na mě upře zlatavé oči a jemně se usmívá.

Věř mi

„Něco se děje u Třidomí,“ pronese kapitán a přejede nastoupené hraničáře přísným pohledem. „Hlasy uprostřed noci, stopy, které se rychle ztratí a znovu neobjeví. Nejspíš to není důležité, ale někdo se podívat musí.“ Oříškově hnědé oči znovu propátrají řadu obličejů. „Matsi. Kajso. Dneska vyrazíte, zítra v poledne se budete hlásit u třidomského starosty. Vyřídíte to bez zbytečného rozruchu a co nejrychleji.“

„Rozkaz,“ kývne černovlasý mladík na konci řady, když si uvědomí, že další pokyny nepřijdou.

„Rozkaz,“ zabručím taky.

Velitel tím pokládá věc za vyřízenou a přesune se k dalšímu problému.

„Posíláme vůz do Lipí, máme tam vyjednaný nákup zásob, hlavně mouky. Zásobovačů je málo, pojedje s nimi jeden člověk jako výpomoc. Gethine. Ráno před nástupem u brány.“

„Ano, pane.“ Z kolegy i na tři délky cítím spokojenost. Aby ne, pomoc zásobovačům je krotký úkol a navíc znamená přinejmenším jednu noc v zájezdním hostinci, který slibuje o poznání větší pohodlí než hraničářská základna. Klikář.

Gethin se tím netají ani o hodinu později, když okouní po ubikaci a sleduje, jak si s Matsem pakujeme náhradní oblečení a trochu jídla.

„Nemůžu říct, že bych vám to záviděl,“ trousí polohlasně, „město mi vážně přijde k chuti, trochu klidu a zábavy, vždyť jak už je to dlouho, co jsme se dostali mezi lidi?“

„Mezi lidi?“ zavrčí Mats. „Myslíš jak jsme dělali pašerákům eskortu do Tessary, ty ses na celou noc vypařil s nějakou kočkou a ráno ses neudržel v sedle? A já to schytl z velitelství, že jsem ti to nezakázal? To budou tři měsíce.“

„Počítám, že někdo ty pověsti o vojácích vytvářet musí a bozi vědí, že já to nejsem,“ zamumlám do útrob svého zavazadla, obličej ukrytý pod rozpuštěnými světlými vlasy. Já, krev nesnášející ženská a nadto elfka, skutečně nejsem podklad pro stereotypy, zato právě Gethin se v tomhle ohledu snaží, seč může. Kdyby nemusel většinu času trávit na hraničářské základně v pohraničí, byl by zaručeně postrachem městských paniček.

Gethin moji poznámku komentuje pobaveným bručením a já cítím, jak z něj táhne samolibost.

Kolegové hraničáři moc dobře vědí, jak funguje elfí empatie, že čtu cizí emoce spolehlivěji, než kdybych hádala z tónu hlasu a výrazu obličeje. Ale že by se podle toho zařídili a trochu se ovládali? Ani náhodou.

„Jdeme, tohle poslouchat nemusím,“ velí Mats, popadne popruh svého batohu a rázuje ven ze dveří. Ještě popadnu z postele odhozenou sponu do vlasů a pak natáhnu krok, abych ho dohnala.

S podivnými nočními úkazy v Třídómí si poradíme rychle, při prvním bližším setkání se z nich vyklube místní šmelinář a hraničář ze sousední posádky, který si nahrazoval meškající žold neschváleným prodejem armádních zásob. Včetně přivlečení provinilého kolegy za ucho před jeho velitele nám celá záležitost zabere všehovšudy tři dny.

Na dohled od naší základny Mats chmurně prorokuje, jakými zážitky a zajímavostmi z městečka se nám Gethin bude nutně muset pochlubit. Taky nemůžu říct, že bych se na samolibého kolegu nějak zvlášť těšila. Skutečnost ale dalece překoná i ty nejhorší Matsovy představy.

Ta část oddílu, která právě neplní žádný úkol, na nás čeká hned u brány, jeden rozpačitý výraz vedle druhého.

„Gethin je v base,“ hlásí Sepp. „Prej, eh, zmermomocnil dceru tamního řezníka.“

Dhamsky sice rozumím celkem slušně, ale slovo, které Sepp použil, neznám. Z nálady kolegů a z toho, jak Mats překvapeně ztuhne na místě, můžu jen soudit, že se jedná o vážný přečin.

„Co že to provedl?“

K odpovědi se nikdo nemá, kolegové hledí do země, vyznařují rozpaky husté jako listopadová mlha a významně si odkašlávají, tak významně, až mi to konečně dojde.

„Kde je? Já ho praštím!“

Posedáváme kolem stolu, čistíme zeleninu na polévku, protože osazenstvo kuchyně má hromadu jiné práce, a nedokážeme mluvit o ničem jiném než o Gethinovi.

„Já vám nevím,“ mumlám a přejíždím pohledem z jednoho hraničáře na druhého. První dojem už mě opustil, vážím všechno, co se povídá, proti tomu, jak jsem kolegu zatím poznala. „Nepopírám, že Gethin stojí o, ehm, dámskou společnost a rozhodně mu v tomhle ohledu nechybí sebevědomí, ale že by udělal takovouhle pitomost, to se mi nezdá.“

„Jakživ bych si to o Gethinovi nepomyslel,“ připustí Gallagher, chlapík, který už u hraničářů slouží druhou dekádu. Pečlivě u toho okrajuje mrkev. „Jenže taky mě tenkrát nenapadlo, že by Devin dokázal zvednout zbraň proti vlastní zemi. Budou to dva roky, co ho pověsili za vlastizrada a atentát na knížete.“

Kolegové ponuře bručí a já přemýšlím. Vážně si nedokážu Gethina představit, jak si pozornost vynucuje násilím. A já, na rozdíl od kolegů, se ve svém úsudku můžu opřít i o celkem spolehlivou elfí empatii. Znásilnění mi k Gethinovi nesedí. Jenže co se v tom případě stalo?

Řeči kolegů mi šumí kolem uší, monotónní jako hukot vody. Proud rozpaků, nejistoty, nikoho to ani ve snu nenapadlo, každý je z toho v šoku...

„Co o tom incidentu víme? Myslím opravdu víme, nedomýšlíme a nehádáme?“ rozrazím hladinu slov, když už mám vážně pocit, že se topím.

„Nic moc.“ Gallagher se teď dívá do podlahy, kdo ví, co na pozadí ošlapaných prken vlastně vidí. „Zásobovači se vrátili s očima navrch hlavy a s lejtrem z lipské radnice, ve kterém Gethina obviňují z, no, víme z čeho, vyjmenovávají svědky a svolávají soud.“

„To můžou?“ Hledám Gallaghera tázavým pohledem. V mé rodné zemi jsou vojáci civilním soudem nedotknutelní, ale jak se v tomhle ohledu zařídilo Dhamské velkoknížectví, to mi zatím nikdo nevysvětlil.

„Proč by ne? Znásilnění je znásilnění, ať ho spáchá, kdo chce.“

„Někdo z armády by u toho soudu měl být,“ uvažuji. Gethin je jednou voják, stereotypy a absence disciplíny stranou. Armáda by měla přinejmenším dohlédnout na to, aby byl souzený ve spravedlivém procesu.

„Já tedy ne,“ ohrazuje se Sepp a mrskne do hrnce oškrábanou petrželí.

„S touhle záležitostí nechci mít nic společného.“ Gallagher to podlaze oznámí tónem nepřipouštějícím diskuze.

„Ne. Po tomhle... ne. Nechci, aby to vypadalo, že stojím při něm.“ Fannar hovoří pomalu a vážně. S Gethinem spolu často pracovali, kolegově selhání si Fannar zřejmě bere osobněji než zbytek oddílu.

„Mám tam jet já?“ Snažím se udržet dokonale neutrální tón. Žádná výzva, žádná provokace. Jenže stejně se na mě jeden každý pár očí upře v nevěřicím šoku.

„Ty?“ prskne Sepp. Pokrčím rameny a doprovodím to zdviženým obočím. Taky už by si tessarští hraničáři mohli zvyknout, že s nimi slouží ženská a že odvádí svůj díl povinností...

„Chceš mu dát po čenichu, Kajso?“ nadhodí Mats a pokusí se ironicky zvednout koutek úst.

„Nijak zvlášť,“ zamumlám.

„Čekal bych, že ty první se budeš zastávat toho děvčete.“ Sepp si mě prohlíží, jako by mě viděl poprvé v životě.

„Myslím, že nevíme dost na to, abychom Gethina odsoudili. Říkejte tomu třeba dobrodiní pochybnosti.“

Kolegové nemusí vyslovit nahlas, že jsem se zbláznila. Vyzářuje to z nich úplně jasně. Jestli se pletu...

Snažím se a představivost se podvolí, na okamžik mi nabídne Gethinovu statnou postavu, silné paže, pro které není průměrná holka žádný soupeř. Otřesu se, jak mi po páteři přejede mráz.

Jestli se v něm mýlím, provedu mu něco mnohem horšího, než třepnout mu jednu po čenichu.

Jedu já. Zbytek oddílu více či méně sdílí Fannarův názor na věc a všemožně se snaží udržet Gethina a jeho nově vzniklou pověst od tessarských hraničářů co nejdál. Veliteli se znatelně uleví, když se přihlásím dobrovolně, protože jinak by do Lipí zřejmě musel on sám. Ani on nemá pochyby o Gethinově vině. Můžu se při vší své citlivosti plést já?

To zjistím, uklidňuju se, když vedu koně na severovýchod. To každopádně zjistím.

Kdo se nediví ani za mák, to jsou lipští konšelé. Chystají soud s vojákem, armáda pošle svého zástupce, to je pro ně nad

slunce jasnější. Že by z toho byli nějak nadšení, to se ovšem říct nedá.

Jaksi tuším, že vyslovit pochyby o vině jejich obžalovaného by mi na oblibě nepřidalo. Ne, bezpečnější bude, když budu předstírat, že mě celá záležitost vlastně nezajímá a jsem tu jen z povinnosti.

„Velitelství chce podrobnou zprávu,“ postěžuju si soudci, když nás jeden z konšelů představí, a protočím u toho oči ke stropu, abych naznačila, jak moc se mi do toho úkolu chce. „Chtějí výpověď od Gethina Vetura i od té dívky, nemáte nic proti tomu, abych si s nimi promluvila?“

„Vetur je za mřížemi a hlídáný,“ upozorní mě soudce.

„Vím. Tím lépe, alespoň budu mít svědka,“ pokrčím rameny. Další připomínky nikdo nemá, z čehož soudím, že s mým plánem souhlasí.

Strážnému, na kterého padla nezáživná hlídka u vězeňských cel, se můj průvodní dopis a pověření nějak nepozdává. Nakonec ale dojde k závěru, že dokud já a Gethin zůstaneme na různých stranách mříže, nemůže se nic stát.

„Veture!“ zařve.

Z nejbližší cely se ozve Gethinův zmatený hlas a za okamžik kolega přitiskne obličej mezi mříže, aby se podíval, co se děje.

„Kajso!“ vyhrkne, když mě spatří. Sálá z něj úleva a naděje.

„Pozdrav tě,“ zabručím otráveně. Gethinův výraz zhasne jako sfouknutá svíčka. „Mám s tebou sepsat protokol,“ informuju ho. Jelikož dozorcí odmítli pustit hraničáře z přidělené cely, nezbude mi než přidržet si list papíru proti stěně. Alespoň mám na psaní olůvko. Poslední, co potřebuju, je umývat kaňky ze zdi vězení.

„Sepsat protokol,“ opakuje Gethin dutě. Oči má rozostřené, ruce se mu lehce třesou a veškeré emoce se propadají do otupělosti.

„Prostě mi řekni, jak to všechno bylo,“ vybidnu ho. K ostrému tónu se musím nutit.

„Jak to všechno bylo,“ zachrčí kolega. Připomíná mi loutku, nevidím v něm ani stopu jeho obvyklého elánu a sebedůvěry. Je mi ho ukrutně líto a zároveň si netrpělivě říkám, že tímhle tempem budeme tu výpověď dávat dohromady zhruba tak týden.

„Potkal jsem ji v hospodě.“ Gethin ze sebe namáhavě vypraví slova, která více méně čekám. Zapišu si je, aby strážný viděl, že svůj úkol беру vážně. „Šla někomu pro pití. Dali jsme se do řeči... byla milá. Odnesla ten džbán domů a vrátila se... šli jsme se projít a skončili jsme... bohové, ani pořádně nevím kde...“

Nevím, jestli se hraničář ztratí ve vzpomínkách nebo v beznaději, ale k dalším slovům se nemá.

„Skončili jste na seně?“

„Já... nic jsem jí... k ničemu jsem ji nenutil,“ zamumlá potichu. Pohled mu téká od mých poznámek kamsi za mě, kde tuším strážného. Nechce, aby ho strážný slyšel.

Načmářu na papír slovo *nenutil* a ruka už se klepe i mně. Věřím mu. Vyzařuje z něj upřímnost, únava a zoufalství z toho, že ho na setkání každý pokládá za lháře a násilníka.

Uvědomím si, že si to prozatím musí myslet i o mně, a v tu chvíli se nesnáším.

„Tak jo,“ zabručím. Na delší proslovy svému sebeovládání nevěřím. „Co dál?“

„Ráno jsem... se s ní rozloučil. Že musím odjet. Vrátil jsem se pro věci. A pak... si pro mě přišli...“

Z mého písma už je jen těžko čitelná vlnovka. Je to jedno, stejně si Gethinovu výpověď pamatuju slovo od slova.

„Znals ji předtím?“

Gethin chabě zatřepe hlavou.

„Fajn,“ utrousím. „Ještě něco?“

Kolega na mě upírá oči přetékající strachem a beznadějí. Neříká nic. Já se snažím urovnat si myšlenky.

Gethin je přesvědčený, že té dívčině neprovedl nic, co by nechtěla. To pro sebe můžu pokládat za fakt, i když říct to nahlas by znamenalo ošklivý a zbytečný konflikt s celým Lipí. Tím zůstávají dvě možnosti – buď Gethin nedokáže vnímat, když se holka brání, nebo jeho spolence normálně lže. Proč by lhala, to je další otázka bez odpovědi.

„K ničemu jsem ji nenutil,“ zašeptá. „Nejsem... nejsem...“ Vlastní obvinění se mu zasekává v krku. Vzdá to a poprvé se mi zadívá přímo do očí.

„Alespoň ty mi věř, Kajso,“ žadoní.

Málem se pode mnou podlomí kolena. Nejradši bych ho ujistila, že mu věřím a že půjdu po stopě, dokud nezjistím, co se doopravdy stalo. Jenže to si nemůžu dovolit.

„Znásilnění je ohavná věc,“ odtuším místo toho, hlas pečlivě netečný. „Když někdo dělá ohavný věci, zaslouží si odpovídající trest. O to se postarám, to věř ty mně.“

Když sleduju, jak se Gethin roztřeseně choulí na své pryčně, pochybuju o tom, že si můj příslib spravedlnosti přebere správně. Ale lepší povzbuzení se dát bojím.

Najít to děvče není problém. Žije s rodinou v domě s opršelou omítkou a řeznictvím v přízemí, a posledních pár dní z něj podle všeho nevystrčila nos. Její otec si mě dlouho prohlíží, než mě pustí za dveře. Kdyby sem jel místo mě někdo z kluků, dost možná by ostrouhal.

Zaklepu na zárubeň a opatrně vstoupím do pokoje.

„Jsem Kaessien an Sliabh z tessarské pohraniční stráže,“ pronesu do prostoru a poohlížím se po dívce. Najdu ji v koutě za kachlovými kamny, schoulenou v křesle a s hrnkem vonícího mátového čaje v dlaních. Dlouhé světle hnědé vlasy, pihy od nosu až na spánky. Vyplašeně ke mně zvedne pohled.

„Mám za úkol sepsat zprávu o,“ bleskově zvažím, jaká formulace jí bude nejpříjemnější, „provinění vojína Vetura. Byla bych ráda, kdybyste mi mohla povědět, co se vlastně stalo. Všechno, na co si vzpomenete.“

Dívčina mě sleduje velkýma modrošedýma očima a když už si myslím, že od ní neuslyším ani hlásku, konečně otevře ústa.

Slabým hláskem mi vypráví celou příhodu podobně jako Gethin, jen zachází do větších detailů. Rozuměli si. Šli se spolu projít, měsíc byl skoro v úplňku, světla na to bylo dost. Skutečně se pak dostali na něčí seník. A jak se jednou váleli v seně, Gethin si vzal, co chtěl.

Cítím, že je nervóznější, když vzhlédnu k jejímu obličejí, a tak se většinu času soustředím na své poznámky. Ona bude o chlup klidnější a na moje vnímání pocitů nemá pohled do očí žádný vliv.

Heslovitě si zapisuju její verzi, papír rozložený na malém rozkývaném stolečku, a za každou větou si udělám značku. Čárku, když mi dívka říká pravdu, křížek, když vím, že mi lže. Celá řada jejích vět je někde mezi, pravda přikrášlená nebo necelá. Hlas se jí třese a strach z ní přímo sálá. Bojí se mě?

Opatrně se doptávám, abych ji nevystrašila ještě víc.

Gethin byl její první. Pravda.

Před tím večerem se neznali. Lež.

Bránila se, ale Gethin na to nedbal. Lež.

Nechám děvče říct všechno, co má na srdci, a cítím se čím dál mizerněji. Nakonec, když je odmlka delší než všechny

předchozí, zvednu pohled od papíru. Modrošedé oči se ptají, jestli je to takhle všechno. Jestli chci slyšet ještě něco.

Jestli jí věřím.

„Takže, stručně řečeno, vojín Vetur vás znásilnil.“ Mluvím mírně a nespouštím z ní oči. Slovo *znásilnil* použiju úmyslně. Opisy jako *zneuctil* nebo *připravil o poctivost* se dají vyložit i jiným způsobem a zbytečně dávají prostor ospravedlnit nepravdivou odpověď.

Když dívčina tiše, ale pevně řekne ano, je to čistá lež. Lže mi a je přitom vyděšená k smrti.

„Děkuji, myslím, že tohle mi stačí,“ hlesnu, zaměřím ke dveřím a doufám, že se nemotám. Hlava mi třesne.

Jestli se mám něčeho dobrat, musím zjistit, proč si tu historku vůbec vymyslela a tak důsledně se jí drží.

Uvědomím si zajímavou věc. Oba tvrdí, že se před tím večerem neznali. Gethin tomu věří, ona ne.

U toho začnu.

„Vím, že je to pro ni hrozné, snažila jsem se být co nejopatrnější a vyřídit to rychle,“ vysvětlím řezníkovi, dívčinu otci. „I pro vás to musel být obrovský šok. V malém městě jako Lipí, kde žijete celý život, všechny znáte, vás nejspíš něco takového ani nenapadne...“

Sama pořádně nevím, kam tím mířím, jen kolem sebe házím návnady a doufám, že řezník na některou zabere.

„Pravda, pravda,“ přikyvuje muž takřka bezmyšlenkovitě. „Báli jsme se o ni, když sloužila v Tessaře, to ano, ale že se jí přihodí taková věc přímo na našem prahu...“

„Ona byla v armádě?“ vyhrknu.

„Cože? Proč by měla být...?“

„Říkal jste, že sloužila v Tessaře,“ hlesnu. Překvapený řezník mrká a ohrnuje rty.

„Dobrá Rosselo, byla tam ve službě! Pracovala v hostinci!“

„Aha.“ Připadám si hloupě, tenhle druh služby je přece něco, s čím jsem vyrůstala, a pro děvče mnohem pravděpodobnější než příslušnost k armádě. „A jak dlouho pracovala ve městě?“

„Skoro rok, před pár týdny se vrátila. Zaměstnával ji hrabě Calbah.“ Něco mi říká, že se s touhle informací řezník neopomněl pochlubit, kdykoli se naskytla příležitost.

„A to byla jediná příležitost, kdy slečna pobývala mimo domov?“ Nenápadná a úplně přirozená otázka, vid', Kaessien. Musím na svých konverzačních dovednostech trochu zapracovat.

Řezník jen přikývne, otevře dveře do ulice a gestem mě vyprovodí. Ještě jednou mu poděkuju za ochotu a vstřícnost a pak se téměř rozběhnu ke svému hostinci.

Když se mi Tessara dostane na dohled, přepadnou mě pochybnosti.

Večer jsem se ještě vemluvila do šatlavu a od dveří zavolala na Gethina jednu otázku, než si to strážný ve službě rozmyslel a vyhodil mě zase ven.

Gethinova odpověď sice mé teorii neodporovala, ale taky ji nijak zvlášť nepodepřela.

„Možná, asi... Kajso, já fakt nevím, promiň. Hrozně jsem se tenkrát namet.“

Mám určitou představu, co se asi semlelo. Co se stane, jestli je můj odhad špatný?

Pak jsme oba v háji, soudím. Na okamžik zavřu oči a takové úvahy si zakážu.

Pohled dveřníka hraběte Calbaha mi dává zřetelně najevo, že v armádní košili a s mečem u pasu nejsem ve stavu

vhodném pro audienci. Naštěstí nepotřebuju mluvit s hrabětem osobně a pro hraběcího správce je můj vzhled zřejmě dostačující.

Dveřník mě zavede do malé přízemní místnosti, správcovy pracovny, a netrvá dlouho, než se objeví i její majitel.

„Kaessien an Sliabh, pohraniční stráž Tessara,“ představím se, než se správce stihne zeptat, co mu chci. „Vyšetřuji jistý incident, ve kterém je zapletený jeden příslušník stráže, a potřebuji vám položit pár otázek.“

„Jistě máte pověření?“

Vtisknu správci do ruky svůj průvodní glejt. Pročte si ho obdivuhodnou rychlostí a kývne.

„Dobrá. Co chcete vědět?“

„Jde vlastně o jedinou věc. V tom případě hraje roli dívka, kterou hrabě donedávna zaměstnával ve svém hostinci. Potřebuji najít lidi, kteří ji znali, věděli, co obnášela její práce a jak trávila volné dny, cokoli, na co si vzpomenou.“

„O koho jde?“

Řeknu mu dívčino jméno a správce je okamžitě doma.

„Ano, vzpomínám si na ni, i když už je to nějaký ten pátek, co odcházela. Ale kde přesně pracovala... víte, hrabě kromě jiného vlastní tři hostince a dvě herny, nevím z hlavy, kde kdo dělá.“

„A dokázal byste mi to zjistit, prosím?“

Správce se rozšafně poškrábe za uchem.

„Ale jistě, slečinko. Chvilí počkejte.“

„Mno, to máte pravdu, že už tu nedělá. Odešla do nějakýho jinýho pajzlu.“ Mluvčí se ohlédne přes rameno, aby se ujistil, že výčepní tu poslední větu přeslechl. „Ale kam... Jestli já to někdy vůbec věděl... Počkat, ona šla ke Koníčkovvi. Určitě. Teda myslím. Zkuste se tam přeptat.“

„Díky, díky,“ zamumlám, podstrčím svému informátorovi pár mincí na další korbel piva a přemýšlím.

Už jsem se na řezníkovu dceru zeptala hostinského, kuchařky a dvou častých návštěvníků hraběcího hostince. Všichni si na ni vzpomínají, všichni se shodnou, že odešla pracovat do jiného podniku, ale vyslechla jsem čtyři různé názory na to, který podnik to vlastně byl.

Nevymyslím nic lepšího, než je obejít všechny, takže se zvednu ze své židle a dám se do toho.

Hospoda Hvězda svému vznosnému názvu zůstává hodně dlužná, je to špeluňka zastrčená ve sklepech zašlého měšťanského domu. Koupím si pohár vína, abych si hospodského naklonila, ale ochutnat se mi nechce.

Řezníkovu dceru mu popíšu barvitě a důkladně, vlasy barvy myší srsti i pihy, které jí pod očima tvoří obloučky, ale nedoberu se ničeho.

Formanský hostinec U Koníčka stojí na okraji města, mójela jsem ho cestou. Pro dívku z venkova by to mohla být příjemná práce, určitě sem jezdí i lidé z okolí Lipí. Vstoupím do dvora skoro vítězně a rozhodnu se dát si při té příležitosti oběd.

Než jsem s kusem králičí pečeně hotová, náladu mám v tahu. Vyzpovídala jsem hostinskou, děvče, které mi doneslo talíř, i čeledína, na kterého jsem natrefila ještě na dvoře. Nikdo ji nikdy neviděl.

Stejný výstup se odehraje i ve Zlatém hroznu. Vinárna působí celkem příjemně, z kamenných stěn dýchá příjemný chlad a thaalské bílé víno mi přijde k chuti, ale ani tady nikdo o mé pihovaté lhářce neví. Zbývá poslední podnik.

Před Černou růží se rozpačitě zarazím. Jistě, zdá se, že v přízemí domu je cosi jako výčep, ale pohled do patra dává tušit, že se tu odehrávají i jiné věci. Ze dvou sousedních oken

se vyklání děvčata v nedbalkách, probírají spolu večerní garderobu a jedna druhé podává nízký korzet.

Vyšetřování je vyšetřování a jde tu o Gethinovu budoucnost, napomenu se, když беру za kliku.

Překvapené pohledy, kterými mě přivítá osazenstvo výčepu – početnější, než jsem čekala, a čistě dámské – mě utvrdí v tom, že Černá růže je přesně ten typ podniku, na jaký jsem ho odhadla.

„Dobry večer,“ zamumlám rozpačitě a zarazím se. Cizí ženská v nevěstinci je divná. Příslušnice armády v nevěstinci je vyložene podezřelá a jestli vypustím z pusy slovo „vyšetřuji“, hádám, že mě rovnou vyhodí na ulici.

„Copak?“ zavrčí ženština za výčepním pultem.

„Hledám jednu známou,“ vzbopím se. „Řekli mi, že tu má pracovat. Vyzazila do Tessary na zkušenou, vydělat si trochu peněz, poznat svět... Jen se nezmínila, kde přesně pracuje.“

„Na týhle práci není nic špatnýho,“ ozve se jedna z děvčat posedávajících u malých stolků.

„To mě nikdy ani nenapadlo,“ ujistím ji. Bez vyzvání se uvelebím na nejbližší židli, protáhnu si záda a horečně uvažuju, jak vytvořit pocit sounáležitosti. „Člověk se o sebe musí postarat, jak to jde. Máte tu něco k pití?“

Místo odpovědi mi musí stačit dlouhý zkoumavý pohled. Zřejmě ale obstojím, protože přede mnou přistane sklenka pálenky. Zabručím poděkování a skleničku do sebe obrátím, jak jsem to okoukala od kolegů. Mám pocit, že mi hoří krk.

„Hele, já fakt nemám co soudit, taky jsem dělala leccos,“ zachrčím. Doufám, že další dávku na kuráž už nedostanu. „Jen jsem si s ní chtěla popovídat, dlouho jsme se neviděly, já se do města moc nedostanu. Věřte mi, od armády se radši držte dál,“ povzdechnu si.

Co to plkám? To mě to pití skolilo tak rychle?

„Co máš do činění s armádou?“ zeptá se ostře nevěstka u vedlejšího stolu a výhrůžně na mě namíří složený vějíř.

„Snad se radši ani neptej,“ zamumlám a unaveně pohodím hlavou.

K mému překvapení se nálada v místnosti začne obracet v můj prospěch. Dobrá, dobrá, jen nic neuspěchat, jen si to nepokazit. Opatrně... Mám pocit, že víno, pivo a kořalka během jednoho odpoledne nebyly dobrý nápad.

„Jen jsem chtěla vědět, jak se má.“ Vydoluju ze sebe další povzdech a rozmýšlím si pokračování. „Známe se z Lipí, odtamtud je, dcera řezníka. Tak pěkná holka, dlouhý hnědý vlasy, obrovský oči, i ty pihy jí slušely...“

„Ty si nemáš zrovna co stěžovat,“ rýpne si dívčina v růžové krajce. Už z toho ale nečiší podezíravost a nepřátelství, jako když jsem přišla.

„A že je mi to vážně užitečný. Kam mě můj pěknej obličej dostal, co?“ tážu se prázdné skleničky, kterou pro jistotu nepustím z ruky, aby se mi nevrátila s další pálenkou. Zaslechnu několik tichých, souhlasných zamručení.

„Ale tvoje přítelkyně tu pracovala jen chvíli, už tu není,“ ozve se žena ve výčepu. To samozřejmě vím. Chvilku mi trvá vzpomenout si, že se mám zatvářít překvapeně.

„Ne?“

„Byla tu pár týdnů jako šenkýřka,“ přidá růžová krajka. „Ona hledala jakoukoli práci, měla jsem pocit, že od něčeho utíká, ale...“

„Ani tak jí chlapi nedali pokoj. Odešla. Tak zoufalá ještě nebyla,“ zakončí tiše žena u vedlejšího stolu.

Na výčepním pultu se zčistajasna ocitne celá řada sklenic a místností zavane kořalka. Holky vstávají a každá se chopí chabé dávky útěchy. Jedna sklenička zbude i na mě. Nechci už nic pít, pálenka mi nechutná a navíc odsud nejspíš polezu po

čtyřech. Jenže po tom, co jsem těmhle ženám navykládala, mám podivný pocit, že jim to dlužím.

„Pracující děvče to má vždycky těžký,“ povzdechne si jedna z nevěstek a zní to skoro jako přípitek.

Nemyslím, že bych v Tessaře mohla zjistit ještě něco dalšího. Tak se mi to alespoň jeví druhý den u snídani, když rozháním kocovinu chlebem, medem a jablečnou šťávou. Zbývá jen vyříkat si to s řeznickou dcerkou, a to bude nejtěžší část mého úkolu.

Ale musím to zvládnout. Nesmím na Gethinovi nechat nespravedlivé obvinění.

Cestou zpátky do Lipí převracím v hlavě nové poznatky ze všech stran. Ano, věděla jsem, že mi ta okatá dlouhovlasá víla něco tají, ale že její působení v Tessaře vystopuju až do nevěstince... Bohové, co přesně se vlastně stalo?

„Omlouvám se, že vás znovu obtěžuji.“ Dokonce řezníkovi věnuju malou úklonu. Mě neubude a mé šance na přijetí by to mohlo zvýšit. „Zjistila jsem, že mi v zápisu přece jen pár věcí chybí, a potřebovala bych si s vaší dcerou promluvit ještě jednou. Bylo by to možné, prosím?“

„Proč jí nemůžete dát konečně pokoj?“ lamentuje dívčin otec. „Takovou hrůzu si prožila, roky se to s ní potáhne, na slušné vdavky může zapomenout, a vy do toho ještě musíte pořád šťourat, všem to připomínat...“

Nechám ho vymluvit a omluvně přikyvuju, dokud mě rozladěným gestem nepozve dál.

Vůči jeho slečně dceři si takové zdvořilosti odpustím.

„Přišla jsem si něco ujasnit,“ oznámím jí, když za sebou zavírám dveře.

Zase sedí v křesle u kamen. Popadnu nejbližší židli, postavím si ji tak, abych dívčině viděla do obličej, posadím se a pro efekt si dám načas s úvodem.

„Byla jsem v Tessaře.“ Mluvím tiše, nechci, aby nás vyslechl kdokoli třetí. Nechám na milostivé slečně, o co všechno se bude chtít podělit. „Poptávala jsem se tam na vaše zaměstnání.“

„Pracovala jsem pro hraběte Calbaha,“ vydechne dívka.

„Vím, tam mě váš otec poslal. Calbahův správce mi řekl, že jste pracovala v hraběcím hostinci U Zlatého orla, je to tak?“

„Je to tak.“

„A potom, co jste z Orla odešla?“

Leknutím přestane mrkat, jen na mě zírá a vyzářuje z ní panika.

„Vzpomínají si na vás dámy od Černé růže,“ prohodím. „Pěkně jsme si popovídaly. I když naznačovaly, že ta práce se vám přece jen příliš nezamlouvala...“

„Řekla... řekla jste o tom otci?“ vypraví ze sebe.

„Zatím jsem neřekla nikomu nic. Mně je úplně jedno, jak si kdo vydělává na živobytí. Mě jen zajímá, proč to všechno házíte na Gethina.“

Ruce se jí třesou, v očích se sbírají slzy.

„Tak mi povězte, co se stalo,“ zašeptám. „Potkali jste se v Tessaře, před čtvrt rokem, nemám pravdu? Strávili jste spolu noc, Gethin pak odjel... rozloučil se vůbec?“

„Ale ano,“ vzlykne dívka. Slzy přetečou. „Jako kdyby o nic nešlo, jako kdyby se tak bavil běžně, pokaždé s jinou... a já... a já...“

„Jo, já vím,“ hlesnu. Nemám to srdce vyslovit nahlas, že Gethin se tak opravdu baví. Když mi prve říkala, že Gethin byl její první, mluvila pravdu. Kolega by zasloužil praštit.

„A kuchařka na to přišla,“ vydechne téměř neslyšně. „Vyhrožovala mi, že když neodejdu, všem to prozradí, hraběti, mému otci... že jsem...“ I tuhle větu jí přetrhne pláč. Tolik se snažila svůj poklesek utajit, a teď tu sedím já a vyhrožování začíná nanovo.

„Proč jste se nevrátila domů, proč jste vzala práci v místě jako Růže?“

„Nechtěla jsem se vrátit. Chtěla jsem zůstat ve městě, najít si jiné místo. Otec... otec má potíže s penězi. Velké potíže, hrozí, že přijde o živnost. Chce je vyřešit tak, že mě dobře provdá. Tušíte, co je to za lidi, kteří mají peníze a chtějí je vložit do podniku ve městě jako Lipí? V dnešní době?“

Modrošedé oči škemrají o pochopení.

„Dovedu si to představit,“ zamumlám.

„Ony byly hrozně hodné. Holky v Růži,“ vzlyká děvče. „Nejdřív po mně ani nechtěly, abych...“

„Já vím,“ zopakuju ve snaze trochu jí to ulehčit.

„Jenže zákazníci se ptali, a přemlouvali, a nabízeli... bohové, kolik peněz nabízeli...“

Teď už brečí naplno. Jestli sem vletí řezník, mám po legraci. Natáhnu ruku a konejšivě jí stisknu rameno.

„To nic. Teď už tu nejsou, nic vám nehrozí.“

„Já jsem nemohla. Nemohla. Takže jsem se vrátila. Nikdo se neptal proč a otec okamžitě začal mluvit o vdavkách. O mě mu nejde, dívá se jen na peníze, které mu přijdou do domu. Vybral si koželuha od Zlatého Potoka. Znáte ho? Bude mu padesát, je to hrubián, jeho první žena se upila, jeho děti jsou skoro stejně staré jako já... A když jsem pak znovu potkala Gethina, myslela jsem... doufala jsem...“ Šátrá po kapsách, dokud nevyloví kapesník.

„Jenže Gethin není rytíř na bílém koni, který by vás odsud dostal. Takže proto jste rozehrála celou tuhle šarádu? Abyste unikla koželuhovi? A taky se pomstila Gethinovi?“

Dívka přikývne a já vím, že tohle je čistá pravda.

„Podívejte, já vás chápu. Já vás vážně chápu. Gethin se zachoval hanebně, netvrdím, že ne. Ale nemůžu ho nechat strávit roky pod zámkem za něco, co neprovedl.“

Díváme se na sebe, beznadějí se mezi námi přelévá jako mořský příboj a já najednou vyhrknu: „Já pro vás práci mám. Chcete odjet s námi?“

Když se děvče konečně vybrečí, dohodneme se na jednoduchém plánu. Jen co odejdu, sbalí si věci na cestu. Já nebudu chodit daleko, na její batoh si počkám pod okny, schovám ho prozatím u sebe v hostinci a půjdu pro ni shánět koně. Ona pak posbírá všechnu odvahu, vysvětlí soudci, že Gethinovo obvinění krapet přehnal, a otci, že si našla nové zaměstnání.

Nejde to tak hladce, jak jsem doufala. Chudák holka absolvuje dlouhý výslech, kdy musí každou drobnost uvést na pravou míru, ale alespoň mi dovolí u toho být a namíchnutého soudce trochu krotit. Krátce po poledni pak můžeme nasednout na koně a vyrazit zpátky k domovské základně, kus jižně od Tessary.

Kopyta tří koní, vrzání tří postrojů a Gethinovo namáhavé dýchání, jelikož si z vězení odvezl báječnou rýmu. Nic jiného slyšet není.

Až dlouho poté, co nám Lipí zmizí z dohledu, se hraničář odhodlá promluvit.

„Ehm, Kajso, díky. Vážně. Dík. A vysvětlíš mi, prosím tě, co se vlastně stalo?“

„Stručně řečeno se stalo to, že tvoje obvinění bylo odvoláno a budeme mít na základně novou kuchařku. Do detailů ti to vysvětlím později.“

„Dobře, dobře,“ zamumlá Gethin a úkosem pozoruje řezníkovu dceru, která jede po mém druhém boku. Nikdy dřív na koni neseděla, takže k Tessaře míříme volným krokem a já jí několikrát připomínám, aby se ozvala, až bude unavená.

Cítím z ní nejistotu, trochu strachu, spoustu očekávání. Přece jen míří do neznáma, na čestné slovo dvou hraničářů.

Ale mezi tím vším probleskuje i úleva a radost. A já věřím, vážně věřím, že tohle všechno dopadne dobře.

I ve zlém

Mám problém. Mám zatraceně velkej problém.

Stojím ve svahu, v druhé řadě lučičníků. Pírka šípu mě šimrají v konečcích prstů a vytřeštěně zírám na Asgeira. Stojí hned přede mnou. Vlasy mu poletují ve větru a hází stříbrné odlesky.

„Střílejte,“ velí Olli.

Až tehdy sklouznu pohledem do údolí pod námi. Vynořily se tam rudé adorské uniformy.

Fajn, mám dva problémy.

Nemysli, napomínám se. *Nemysli, jen miř a střílej*. Snažím se představit si ta slova Asgeirovým hlasem. Nemyslím a střílím a červená dole na cestě kolísá.

Netrvá to dlouho a je to celá věčnost. Zaječí trubky, signál, že si zbývající šípy máme prozatím nechat, a vzápětí se z vnitrozemí vyřítí dhamská jízda. Ta adorské vojáky okamžitě obklíčí ježatým kruhem kopí a přinutí je odhodit všechno, co jen vzdáleně připomíná zbraň. My už nemusíme nic, jen se dívat. Tak se dívám a prudce oddechuju.

"Kaessi? Jsi v pořádku?" sykne Asgeir mým směrem.

V pořádku? Kromě toho, že tu stojím v bitevní obranné linii, na což mě hraničářský výcvik absolutně nepřipravil? Že tohle je úplně jiný druh boje, než na jaký jsem alespoň trochu zvyklá?

"Ale jo," odpovídám klidně.

„Dobří jste byli.“

Od velícího na nástupu je to víc než královské vyznamenání.

„Ador jsme naší obranou zaskočili tak, že se snaží vyjednávat o míru. Nás si tu ale ještě nechají pro případ, že by

to byl úskok. Takže žádné oslavy, pokračujeme jako normálně, hlídky nastupují se západem slunce. Rozchod.“

To už zní víc jako náš kapitán, takže se oddíl rozejde se smířeným brucením. Většina kolegů zamíří rovnou do pelechu a já je hodlám následovat.

„An Sliabh!“ Kapitánův hlas mě zarazí ve dveřích. Otočím se na patě, narovnáám záda a pokusím se neznít unaveně.

„Ano, pane?“

Velitel to ocení téměř nezmatelným přikývnutím.

„Možná to nebude tak snadné. Štáb se obává, že se dohodu někdo pokusí narušit. Leckdo se zřejmě domnívá, že vyjednávat s Adorem je první krok pod adorskou nadvládu.“ Na okamžik se odmlčí a vrhne na mě pohled, velmi významný a naprosto nepotřebný. Víím, o čem je řeč, moji rodnou zemi už Ador spolkl. A taky to vypadalo docela smírně.

„Generál ode mě žádá šest hraničářů jako posilu, jako strážu u toho jednání. Chci tam vás a vaši skupinu.“ Dál tu myšlenku nerozvádí.

„Rozumím,“ hlesnu a je to bohapustá lež.

„Ručíte mi za to, že celá vaše hlídka bude plnit povinnosti v souladu se služebním řádem i protokolem.“

Tak odtud vítr fouká.

Sice se prohlašujeme za všestrannou složku armády, ale preciznost, dokonalé sebeovládání a selektivní hluchotu velkoknížecí gardy nám nikdo nevštěpoval. My svoje hlídky trávíme v trávě, blátě a listí, málokdy se postavíme do pozoru, a když se na strážu něco přihodí, což je ve většině případů, nečekáme na rozkazy, protože jsme v té bryndě zpravidla sami.

Kdyby kapitán nechal velet Olliho, jak mívá ve zvyku, riskoval by dohadování o rozkazech a ironické poznámky. Když pošle mě, abych kolegy postavila do latě, dopadne to nejspíš úplně stejně, ale velitel to bude mít na koho svést.

Pověřil tím přece Kaessien an Sliabh, nejlepšího znalce protokolu a diplomatických jemností, který v Tessaře slouží.

Sloužím sice v armádě, ale vyrostla jsem u dvora krále elfů. A zatím mi to nikdo nezapomněl.

Ale no tak. Nemám proč panikařit. Hlídat diplomaty je mnohem bezpečnější než lozit po lesích a stopovat adorské hraničáře, kteří by se mé společnosti a obecně existence velmi rádi zbavili. Tady musím jen přimět kolegy, aby se chovali důstojně.

Do našeho současného tábora jsme přišli pozdě, takže náš přístřešek je dost z ruky, na samém okraji tábořiště. Když k němu konečně dorazím, vidím, že zbytek mé party už leží a spí.

Na kraji čouhají zpod deky Rowaniny skoro zlaté vlasy. Olli leží s tváří zabořenou do pláště, který si nacpal pod hlavu. Sig je jen tušená silueta pod příkrývkou. Nate si i ve spánku deku pevně drží, jako by se bál, že mu ji seberu. Rozeznám Asgeirovy světlé, rozcuhané vlasy-

- *poletují ve větru a hází stříbrné odlesky-*

-a otevřené oči. Čeká na mě.

Skopnu z nohou boty, s oblečením si hlavu nelámu a zalezu mezi svoje deky.

Téměř okamžitě si mou dlaň najde Asgeirova horká ruka. Špičkou prstu mi do dlaně kreslí jedno písmeno za druhým. Nejspíš všichni kolem spí, ale Asgeir je až úzkostlivě opatrný. Těžko mu to vyčítat, kdyby si někdo všiml, že nejsme jen kolegové, minimálně jednoho z nás z oddílu okamžitě vyrazí.

V pořádku?

Jo, odpovídám stručně. Máme úkol. Zítří.

Jaký? dožaduje se Asgeir.

Místo odpovědi mu stisknu ruku a přeju si, abych takhle co nejrychleji usnula. Nechci přemýšlet – o úkolu, o možném útoku, o Asgeirovi, o ničem.

„Takže poslouchejte,“ spustím ráno hned, jak se vyhrabu z dek. Honem se obouvám, abych se mohla postavit a jednat s kolegy z nadhledu. „Chtějí nás jako posilu stráží během jednání s adorskými diplomaty. Mám vám vysvětlit, co to znamená.“

Ze Sigovy hromady příkrývek se ozve cosi mezi smíchem a zachrochtáním. Row na mě zírání úplně nechápavě.

„Od stráží se čeká, že kromě boje umí taky mlčet,“ snažím se dopracovat k jádru věci.

„Žádný problém.“ Olli se poťouchle usmívá a já si okamžitě představím minimálně čtyři způsoby, jak by mohl adorské vyjednávače urazit k smrti a nevydat přitom ani hlásku.

„Nevyžvanit nic, co zaslechnou,“ rozhodnu se pokračovat. „Nedat najevo, co si myslí o nepříteli. Neudělat nic, co by mohlo jednání narušit. Dělat, co se mu řekne, a odpustit si u toho řeči. Rozuměno?“

„A proč my?“ zamumlá nešťastně Nate.

„Řekla bych, že gardistů je málo, běžný vojsko pokládá za nespolehlivý a nás za smetánku pohraniční strážce,“ zkusím to na něj s trochou medu.

„A tihle za nás budou jednat? Ti, co si myslí, že jsme hraničářská smetánka? No potěš koště,“ lamentuje Nate a Sig s Ollim se rozřehtají. Rowanin výraz je pořád obrazem zoufalého nepochopení a Asgeir neví, jestli se zakousnout do předestřené práce, nebo se bavit.

Usoudím, že je čas pro jediný další argument, který mě za celou noc napadl.

„Heleďte, a stojí vám to za to, předvést se jako hlídka, která nezvládne ani den obyčejný strážce?“

Olli pomalu vstane a pořád se u toho kucká smíchy.

„Bohové, Kajsinko, někdy mi tě je vážně líto,“ popleská mě po rameni. „On velící ví, přes koho takovej rozkaz poslat, vid’?“

Má samozřejmě úplnou pravdu. Jakkoli si ze mě kolegové utahují, moje názory pokládají většinou za celkem rozumné, pročez mi už stačí jen vyčkávavě podupávat nohou, dokud se parta nevyhrabe z dek a nenasouká do přijatelného oblečení.

Za slabou hodinu, po zastávce u zásobovačů, kteří tentokrát na plackách k snídani nešetří, už je naše šestka rozmístěná kolem místa, kde se do našeho tábořiště zakusuje cesta od Tessary. A že bychom měli hodně práce, to se nedá říct ani s nejbujnější fantazií. Za celý první den se dostaneme jen k prohledání dvou vozů plných ovoce, zvěřiny, pečiva a vína. Chraňte bozi, aby se o míru jednalo nalačno. Trojice nákupčích, kteří tu hostinu mají v režii, mává na všechny strany pověřovacím lejtrem z tessarského velitelství a hrozně se urazí, když se Olli dožaduje pohledu pod plachtu vozů.

Na chvíli mě tenhle výstup zabaví, se zájmem taky sleduju trénink v šermu holí, čímž si krátí čas pár kluků od pěchoty, nebo vášnivou diskuzi, která vzplane ohledně správného umístění dhamské a adorské zástavy u vchodu do velitelského stanu. Jenže jsem pořád na hlídce se svým oddílem, dřív nebo později se mi v zorném poli objeví Asgeir a všechen můj zmatek je zase zpátky.

Samozřejmě vím, že nikdo nemládne, tuplem ne v armádě. Ale hrozně dlouho jsem se na Asgeira pořádně nepodívala. Zaskočilo mě, že mu tu a tam šediví vlasy. Že má kolem očí vrásky. Že stárne. Že se na něm válka podepisuje.

Zaskočilo mě, že je člověk, zatraceně. Člověk, který se se štěstím dožije osmdesáti, devadesáti let. A já, ačkoliv to vím, jsem si tak nějak představovala, že s ním strávím život.

Já jako elfka mám ovšem před sebou zhruba čtyři století.

Bohové, co jsem si to zavařila?

Asgeir netuší, co se mi honí hlavou, ale vidí, že jsem nervózní. Když není v dohledu nikdo z velitelství, vrhá na mě povzbudivé úsměvy.

Kdyby věděl...

Jenže neví a já mu to nemíním říct.

Když nás konečně vystřídají, vydáme se kolem plní kuchyně zpátky k našemu ležení. Asgeir nespěchá, zůstává za zbytkem party pozadu a když promluví, použije tosaithskou elfštinu, abych mu rozuměla pokud možno jen já.

„Co se děje, Kaessi?“

„Nic,“ bručím nevrle, i když vím, že je to nesprávná odpověď.

„Kaessi.“ Tón toho slova říká mnohem víc. *Nelži. Pověz. Záleží mi na tom. Záleží mi na tobě.*

Do háje už s tou elfí empatií. Život by byl mnohem jednodušší, kdyby mě nenutil vnímat pocity každého, ke komu se přiblížím. Nebo kdyby to o mně alespoň všichni věděli a trochu se v mé přítomnosti krotili.

„To jednání je zvláštní,“ plácnu honem. Úplně si nevymýšlím, byl to jeden z nápadů, kterými jsem se přes den zkoušela zaměstnat. „Po obsazení Tosaithu se Ador roky chystal na další válku. Nevěřím, že se chtějí dohodnout na míru. Tihle vojáci byli jen průzkum, provokace, aby viděli, jak zareagujeme.“

„Myslíš, že se to jednání pokusí překazit? Nebo prostě odmítnou jednat?“

„Já na jejich místě bych se klidně dohodla,“ pokrčím rameny. „A stejně klidně bych se na tu dohodu vykašlala, až budu vědět víc a budu chtít válčit doopravdy.“

„V tom případě to není naše starost.“

„Ne, ale ta válka naše starost bude.“

„Jenže co s tím naděláš?“

Otočím se k němu tak prudce, že mi řídká jáhlová kaše z misky vyšpláchne na košili. Část mě chce přitakat a zoufale fňukat nad naší bezmocností, část by mu ráda tu misku otloukla o hlavu a ječela, že nebudu sedět s rukama v kapsách, když se chystají další boje.

Jenže vím, že má pravdu. Nic na téhle mizérii nedokážu změnit.

Rychle zhltneme každý svou porci večere, v nedalekém potoce se jakž takž umyjeme a jdeme spát, protože zítra nás ohromně záživná stráž čeká znovu.

Usínám a pevně se držím Asgeirovy ruky, protože mě pronásledují mnohem horší obavy než plynutí času.

Druhý den hlídky se proti očekávání ukáže být mnohem zajímavější. Dorazí totiž adorští diplomati.

Mají samozřejmě svou vlastní stráž a chlapíkům v rudých košilích zdatně sekunduje elita dhamské armády. Jsou rozestavení ve velitelském stanu, velkém jako menší chalupa, i kolem něj a nás si vyberou jako posilu venkovní sekce. Šest hraničářů a šest knížecích stráží, Nate s jedním strážným hlídá vchod a my ostatní po dvojicích stan obcházíme kolem dokola a snažíme se vypadat výhrůžně.

Obchůzka mě vede mimo jiné kolem přístřešku, pod kterým sídlí kuchyně, a z ničeho nic mě přepadne podivná nervozita. Mimoděk zpomalím a snažím se tomu přijít na kloub.

Za tenkou stanovou plachtou je kdosi naštvaný, dost nepřátelsky naladěný a nervózní jak pes.

Vím, že to nemusí vůbec nic znamenat. Pravděpodobně neznamená, krotím se, třeba se jen posádka pohádala. Ale přece jen jsou to na kucháře trochu neobvyklé pocity. Neuškodí, když si na ně dám drobátko pozor.

Při dalším okruhu se projdu před kuchyňským stanem a koutkem oka zahlédnu, že v něm dva mladíci chystají podnosy s nakrájeným ovocem a poháry na víno. A to už ráno nanosili do stanu jídla, že by z toho náš oddíl žil tři dny. Bohové, kolik mají tihle diplomati žaludků?

Nakouknu ještě do provizorní zbrojnice, abych se ujistila, že se kolem zásob šipek do kuší a pár rezervních mečů nemotá nikdo nepovolaný, a připojím se ke kolegovi z knížecí gardy.

„Chtěli ještě další žvanec?“ šeptnu mu a ukážu bradou na stan, kde by mělo probíhat jednání. Pokud se k němu přes všechny ty laskominy dostali. „V kuchyni se zase něco chystá.“

„Nevím o tom,“ odpoví kolega vážně. „Máme rozkaz nikoho nepouštět bez povelu kapitána Celyna, a ten je tam s nimi.“

Asi se připravují s předstihem, uklidňuju se. Nemám vlastně důvod kuchaře podezírat, jen mají smůlu, že jsou jediní alespoň trochu zajímaví.

S postupujícím časem musím několika netrpělivým vojákům připomenout, že výsledek jednání neurychlí, když budou lelkovat poblíž. Zhruba každou třetí obchůzku si zkontroluju dění v kuchyni a zdá se mi, že se chystají to své pečlivě naaranžované ovoce a koláče někam odnést.

„Víte něco o tom, že by chtěli dovnitř další jídlo?“ přitočím se k Ollimu, který je ve dvojici se sezřantem šestky gardistů. Oba nechápavě zavrtí hlavou a stejnou odpověď dostanu i od Rowan a Asgeira.

Než se stihnu přiblížit k Natovi, od kuchyně se vynoří čtyři muži s podnosy v rukou. Ovoce, koláčky, poháry a na čtvrtém jsou různé druhy chleba a sýrů. Vida, toho jsem si na obchůzkách nevyšmla.

„Nevím o nich,“ potvrdí znovu seržant, narovná záda a položí si ruku na jílec meče.

Najednou si nepřeju nic víc, než aby nás ti hoši minuli a aby hlídka pokračovala stále stejně nudně, ale není mi přáno.

Jsou mi povědomí. Nepřijde mi to divné, žijeme teď přeci v jednom táboře, ale pak si uvědomím, odkud přesně je znám. Tři z nich včera vezli ty vozy s jídlem. Je to běžné, že zásobovač obstará všechno od nákupu až po servírování?

Když je jasné, že potravinové procesí míří k diplomatickému stanu, Olli jim zastoupí cestu.

„Už ani krok,“ poručí. „Nikdo nesmí rušit. Rozkaz kapitána Celyna.“

„Kapitán si poručil svačinu,“ odpoví nevzrušeně ten, který nese ták s chleby.

„Nedal nic vědět. Nemůžu vás pustit.“ Vedle Olliho se postaví seržant gardistů a jeho výraz nepřipouští diskuze.

„Vy nemůžete a nás pak zavřou, že jsme nesplnili rozkaz, no to je povedený,“ stěžuje si nosič vína.

„Až budou chtít posvačit, dám vám vědět,“ syčí nesmlouvavě Olli.

Mezi kuchaři zavibruje zvláštní odhodlání a vztek. Boží dobří, něčím jsme je vážně namíchli-

„Pozor!“ vyjeknu a zároveň skočím po nejbližším kuchtíkovi. Zasyvou mě nakrájená jablka, jelikož ten bastard odhodil svůj podnos a hmátl si k levému kotníku, on má nůž, schovával v botě nůž a chce vběhnout do toho stanu!

Vrazím do něj plnou vahou, ale on je mnohem těžší než já a téměř ho to nevyvede z rovnováhy. Nenapadne mě nic lepšího než chytit se ho a pevně se k němu tisknout, mezi našimi těly je jeho zbraň a pokud povolím, získá prostor, aby mě bodl. Naštěstí to trvá jen okamžik, odněkud přiskočí Sig a praští ho do spánku čepelí naplocho, chlapík zavrávorá a já můžu uskočit do bezpečné vzdálenosti. Sig mu vzápětí uštedří podobný úder ještě z druhé strany a to už je na něj moc.

Rychle se rozhlédnu kolem. Vínonoš je na tom podobně, leží u nohou Ollimu. Mladík s koláčky se zuřivě rve, ale proti Asgeirovi a dvěma gardistům nemá šanci.

„Za Dhamsu!“ sípe, krk má obemknutý Asgeirovou paží, ale pořád se snaží vymanit. „Za svobodnou Dhamsu, nenechte je-“ Dostane pěstí do brady a prokousne si ret, sesune se do sešlapané trávy, ale pořád mumlá výzvy k boji.

Na zemi se válí ještě někdo a na prchavý okamžik si myslím, že jsme vyhráli, ale je to Rowan. Zřejmě jako jediná vyrazila po chlápkovi s chlebem, který se teď snaží utéct. Matně vnímám, že někdo něco křičí, že se k utíkající postavě sbíhají vojáci z okolních stanů, neuteče, neuteče-

„Co se to, zatraceně, děje?“

Autoritativní, rozezlený hlas mě přiměje obrátit se na patě a postavit se do pozoru. Před stanem stojí vzteklý kapitán Celyn.

„Pokus o narušení diplomatických rozhovorů, pane.“ Podle hlasu seržant. Taky v pozoru. „Už jsou zneškodněni.“

„Zatkněte je a přiveďte k výslechu. Kdo má pohotovost? Čtvrtý pěchotní? Ať jsou okamžitě tady. Přebírají stráž.“

„Ano, pane,“ hlesnu a honem předstírám, že Sigovi pomáhám s lanem, jen abych se nemusela dívat Celynovi do očí. Mezi kolegy, kteří se podobně hemží kolem druhých dvou sabotérů a omráčené Rowan, chvilkami zahlédnu, že i čtvrtého někdo dostal, ale leží tam víc těl. Bohové...

Než dovedeme všechny čtyři přes půl tábora do kapitánova vlastního stanu a předáme je jeho strážným, připadám si jako loutka, dělám jen to, co mi někdo výslovně nařídí. Probere mě až stisk ruky. Čekám Asgeira, ale je to Sig, drtí mi zápěstí a zaraženě se dívá mezi stany, dál po cestě, kde lapili toho s chlebem.

Protože těla tam pořád leží, ten bastard zabil dva naše vojáky-

Srdce se mi málem zastaví, když si uvědomím, že jeden z nich je velitel hraničářů.

Ten, který mě nevyhodil z výcviku, nehledě na to, jak hrozně mi to nešlo. Ten, který mi pomohl najít si v oddíle svoje místo. Ten, který dával rozkazy, všemu velel, on to vedl, hrome, jak může být mrtvý?

„Já to... Já... Ne...“ mumlám trhaně a měním směr. Nedokážu k němu jít, znamenalo by to vědět a smířit se s tím. Na to teď nemám sílu.

Klopýtám mezi stany, několikrát zakopnu o vypínací šňůru a jednou mi za to obyvatel dotyčného stanu začne nadávat. Ignoruju ho. Chci jen najít svoje místo, svoje deky, schovat se pod ně a zkusit to všechno zaspat.

„Kaessi.“

Propletené prsty, ruka v ruce, tentokrát ta správná.

„Co bude dál?“ zakňučím.

„Co by,“ pokrčí rameny Asgeir. „Proto nás tam měli, s něčím takovým počítali. Celyn teď postavil kolem stanu třicet vojáků, jen chtěl, aby to nebyl nikdo z nováčků. A jednání pokračuje.“

Zakopnu o další šňůru s takovou silou, že vytrhnu kolík ze země. Pokusím se ho zarazit zpátky nejlíp, jak dovedu, a pak do stanu nakouknu, abych se ujistila, že je uvnitř všechno v pořádku.

Uvnitř najdu sekery, pily, palice, svazky lan. Sklad. Tomu povolená šňůra neublízí.

„Kaessi?“

Nereaguju. Vnitřek stanu působí skoro útulně. Skoro bezpečně. Nechce se mi pryč.

„Kaessi.“ Asgeir rozhrne plátno a vejde dovnitř za mnou. Stan je z tmavé látky, je v něm šero, ale stačí k tomu, aby si Asgeir všiml, že mu zírám do očí.

„Kaessi...“ Tentokrát mé jméno vydechne téměř neslyšně.

Stan nabízí alespoň špetku soukromí a já ho chci využít.

Je mi úplně jedno, kolika let se mám dožít já a kolika Asgeir nebo jak se to na nás podepíše. Chystá se válka, stejně to všechno může být jinak. A já ho potřebuju. A taky...

Tisknu se k němu, hlavu si položím na jeho rameno a prsty najdu jeho dlaň.

Jsou věci, které se pořád neodvážím vyslovit. Ale chci se ujistit, že Asgeir ví.

Ráno na nástupu vypadáme jako hejno vyplašených kuřat. Dvacet hraničářů bez velitele. Na Olliho nejistý povel se váhavě postavíme do našich obvyklých řad a čekáme, co se stane.

„Mírová jednání proběhla úspěšně,“ oznámí bez úvodu kapitán Celyn. „Ruším bojovou pohotovost. Oddíly pěchoty, lehké jízdy a lučištníků se vrátí na svá původní stanoviště. Na pochod se vydáte během dneška, nejdřív jízda, pak čtvrtý pěchotní, sedmý pěchotní, ostrostřelci nakonec.

Jsem nucen udělat několik změn v organizaci pohraniční stráže.“

Poslední věta mě přinutí polknout naprázdno.

„Místo větších oddílů ustavíme řadu menších hlídek rozmístěných rovnoměrněji podél hranice. Hraničáři zůstanou tady, situaci jim vysvětlí desátník Torcuil. Rozchod!“

Zůstaneme stát na místě a do šumu odcházejícího vojska přispějeme několika rozpačitými odkašlánými.

Torcuila známe, několikrát velel cvičením nebo větším akcím. Teď k nám přistoupí blíž, aby nemusel tak křičet, a kývne na pozdrav.

„Váš oddíl jsme rozdělili do tří hlídek. Olli a Sig posílí posádku v Beorcu.“ Torcuil na okamžik sklopí pohled ke třem

přeskládaným lejstrům, která drží v ruce. Na každém září tmavočervená pečeť. Kapitán jednu vybere a podá ji Ollimu.

„Ulf, Rowan, Gallagher, Sepp, Kaessien, Mats, Sindri, Asgeir. Vy budete mít základnu ve Spáleném Mlýně.“ Druhá pověřovací listina skončí v Asgeirově ruce.

„Leif, Fannar, Árni,“ rychle oddrmlí jména zbytku oddílu, „pod vedením Nata budete na základně v Ostrohu.“ Nate převezme třetí papír a vyděšeně se kouše do rtu. Velitelská role ho příliš netěší. „Vyraďte na cestu, do zítřka byste se tam měli dostat. Pak je na každém veliteli, jak si hlídku zorganizuje. O čemkoliv neobvyklém, o každém pokusu o přechod hranice nebo adorských pohybech podáte hlášení do Tessary. Pošlu vám odsud zásobovače, ale chvíli potrvá, než dáme proviant dohromady. Nějaké dotazy?“

„Ne, pane,“ zamumlá Olli jaksi mimochodem. Od Asgeira s Natem se desátník dočká jen jakéhosi zabručení, ale zřejmě mu to stačí.

„Rozchod,“ prohodí Torcuil, ale nevyrazí hned pryč, jak jsme zvyklí. Pozoruje nás a čeká.

Kolem nově jmenovaných velitelů se pomalu shromažďují jejich mužstva, jeden nejistý výraz vedle druhého.

„Ve Spáleném Mlýně je hraničářská základna?“ Otočím se po hlase. Ptá se Gallagher, starší chlapík, zkušený lovec a stopař, se kterým jsem za celou svou službu u hraničářů promluvila dohromady asi deset vět a tuším, že ostatní jsou na tom podobně.

„Zájezdní hostinec. Vede tamtudy cesta do adorského Caille, přes brod na Abhainn. Dřív se po ní hodně cestovalo, teď tam neprojde ani noha a pro těch pár lidí z vesnice a z okolí nemá cenu ho udržovat. Místní vědí, že ho potřebujeme, takže ho považujte za svůj.“

Spálený Mlýn. Mapu tessarského kraje znám celkem obstojně, ale tohle jméno mi nic neříká. Musí to být vážně malá víska.

Cítím, jak se vedle mě Asgeir snaží ovládnout a vpravit se do velitelské role.

„Jdeme si sbalit, vyrazíme hned, jak to půjde. Každý si nabere jídlo na pět dní a vody, co unese. Jasně?“

„Jasně.“ Zamumlání se splete z šesti tichých hlasů. Společně se vydáme strhnout plachty, nafasovat zásoby a našťouchat všechno do nevelkých armádních batohů.

Asgeirem cloumá panika a kráčí pomalu, brzo má zbytek party před námi slušný náskok.

„Bude to v pořádku,“ dovolím si šeptnout. Pro jistotu elfsky.

„Vždyť já o velení nic nevím!“

„Taky ti nesvěřili armádní pluk, ale pár hraničářů, které všechny znáš a kteří ví, že své práci rozumíš.“

„Jenže bejt hraničář a vést hraničáře je zatracený rozdíl!“

„Taky máš mě, na to nezapomeň. S lidmi ti poradím.“

Asgeir se na mě chvilku vytřeštěně dívá a pak se rozesměje. Dílem pobaveně, dílem vyděšeně. A dlouho.

„Kaessi...“ vydechne potom. Jeho pohled se vpije do mého, vím, jak ta věta bude pokračovat, ale hrozně moc to chci slyšet přímo od něj-

„Nenech mě v tom,“ zaškemrá.

Aha. No, taky dobře.

Nebude to navždycky

Kráčíme přes náměstí a já se vši silou snažím neslyšet všechn ten jed kolem.

„Kde přišel voják k takový kočeně?“

„Ta holka musí být úplně zoufalá nebo na ni on něco ví, jinak by se s ním netahala.“

„Vždyť by mohla být jeho dcera!“

„Coura jedna, ani vojákům nedá pokoj!“

„Jaký otec může vzít svoji dceru k armádě?“

Možná to není přímo jed, kdesi po straně myslí vím, že slyším jen obvyklé městské drby, které jmenování nového velitele pohraničního oddílu nutně musí vyvolat. Jenže taky cítím, jak se Asgeir s každým dalším slovem propadá hloub a hloub do beznaděje a pochybností.

Nesmíš se na něj podívat, zakazuju si. Ani koutkem oka. Nesmíš se ušklíbat nebo zatnout zuby. Nesmíš dát najevo, že je slyšíš. Usilovně se snažím uvolnit svaly v obličejí a netvářit se vůbec nijak. Jen ty řeči ničím nepřizívit, grimasou, pohledem ani pohybem ruky.

I tak tady budeme mít o něco tvrdší chleba, než jsme zvyklí. Převelovací rozkaz v tomhle směru nezanechal žádné iluze, přinejmenším ne moje. Asgeirovy iluze mají zcela nepředvídatelnou životnost, takže mě možná ještě překvapí.

Vyšetřit podezření na zneužívání pravomocí pohraniční stráže, tak to stojí v lejstru, které má Asgeir v kapse košile. Štáb má nejspíš pocit, že Asgeir začíná být na nekonečné pobíhání po lesích trochu starý, a vyřešil to s elegancí sobě vlastní. Máme jim přivést za ucho zloděje, který si přilepšuje v řadách pohraniční stráže na dhamsko-comharské obchodní cestě. Pokud možno tiše a nenápadně, jelikož kdyby se zvěsti o

nepoctivých vojácích donesly do comharských vyšších kruhů, vznikl by prvotřídní diplomatický malér.

Nádhera. Naprosto ryzí a nefalšovaná nádhera. Chce se mi rozhodit ruce a řvát k obloze.

Jenže to už bychom se z řečí nedostali nikdy. Vždyť místním stačil den a půl, aby o mně a Asgeirovi vymysleli přinejmenším pět různých divokých teorií.

Pravdu netrefil žádný.

Hned po příjezdu jsme se podle rozkazu zastavili na radnici. Rychtář, který nás měl obeznámit se svými nálezy, těkal pohledem ze mě na Asgeira a zpátky a v obličejí se mu stejným tempem střídala spokojenost a mírná nejistota. Asgeir, vysoký, šedivější a důvěryhodný, působí dojmem zkušeného vojáka. Moje dlouhé světlé vlasy, postava pro lidi až nezdravě štíhlá a gesta dámy z lepší společnosti zpravidla budí v lidech zmatenou podezíravost. I po letech v armádě je na mně výchova u dvora poznat.

Rychtář není první a velmi pravděpodobně ani poslední, kdo se pozastavil nad ženskou v armádě, byť má ta ženská v ruce glejt z velitelství. Ovládl se a odpustil si hloupé řeči, alespoň to mu slouží ke cti. Místo toho honem zorganizoval třetí misku na čaj a zdlouhavě nám vylíčil každou stížnost na pohraničníky, která mu v posledním roce přistála na stole. Málokomu se zřejmě chtělo pouštět do křížku přímo s armádou, preferovaná cesta stížnosti vedla oklikou přes thollskou městskou radu, jelikož pod Tholl formálně spadá i pohraniční pevnost.

Průtahy s potvrzením dokladů, špatně vyměřené clo, chybějící zboží, cestovní povolení ztracená v hloubi strážnice, někdy nalezená, někdy ne. Jedno každé je to prkotina, jenže hromada prkotin, kterou před námi navrhl rychtář, dosáhla znepokojivých rozměrů.

„Skrz Tholl vede obchodní cesta. A tyhle nepříjemnosti... povídá se o nich,“ svěřil se nám. „Kupců ubývá, nechťejí překračovat hranici tady. Raději si zajedou, aby se Thollu vyhnuli.“ Rychtáři se rozostřil pohled a rozechvěly rty.

„To nemusí být jen pověstí Thollu,“ namítl celkem rozumně Asgeir. „Loni nebyl právě úrodný rok, řada obchodníků nejspíš nemá co vyvážet.“

„Mám na to čísla,“ utrl se na něj rychtář s ostrostí, kterou bych u tak křehkého staříka nečekala. „Vyžádal jsem si záznamy pět let nazpátek ze všech příhraničních měst padesát mil na každou stranu. Ano, letos je obchod obecně o něco slabší, ale úbytek přechodů v Thollu je výrazně vyšší než kdekoli jinde.“ Bojovně přimhouřil oči a upřel je na mě. „Někdo na strážnici obírá velkoknížete o peníze z vybraného cla, naše hostinské o poctivý výdělek a každého měšťana o obchodní příležitosti. Skoncujte s tím, paní an Sliabh, pane Foraoise.“

„Skoncujeme s tím,“ slíbila jsem vážně.

Rychtář přikývl a zadíval se mi do očí. Na okamžik se zarazil. Pak jsem v jeho mysli ucítila porozumění.

„Z dhamského paláce vzkázali, že vy jste pro ten úkol nejvhodnější. Už chápu proč,“ pronesl spokojeně a opřel se o čalouněná záda židle.

Zjevně už na rozdíl od většiny thollských měšťanů něco slyšel o elfech, jakož i naší vnímavosti k cizím emocím, která chvílemi připomíná magii. Kdyby nic jiného, budoucí kolegové mi jen tak něco nenalžou.

Vyprovodili jsme se ven a ještě než jsme zahrnuli za první roh, měli jsme případ napůl vyřešený.

„Jedou v tom všichni a kryjou se navzájem,“ odhadla jsem, pro jistotu šeptem a v tosaithské elfštině.

„Třeba ne všichni.“ Asgeir a jeho neochvějná víra v lidi.
„Ale souhlasím, že velitel to musí přehlížet.“

„A vždycky může tvrdit, že šlo o drobnost. Všechno jsou to drobnosti, nezdálo se ti? Chybějící soudek oleje, zdržení s papíry...“

„Kdyby kradli ve velkém, nedokáže je ochránit ani velitel,“ dovodil Asgeir. „Ale tu a tam něco, trocha, které si třeba nikdo nevšimne, třeba všimne a nebude mu to stát za zdržení a vyšetřování... I tak to může být přilepšení k žoldu.“

„A co si budem povídat, ten vylepšit potřebuje,“ ucedila jsem koutkem pusy.

„Ale proč ty ztracené doklady?“ zadumal se Asgeir.

„Nebudu vymýšlet divočiny, než se jim mrknu do kanceláře,“ rozhodla jsem se.

Kancelář není jediné místo, které v nejbližších dnech prohledáme – tak nenápadně, jak to jen jde, ale důkladně. Asgeir pod záminkou převzetí pevnosti obhlédne každou místnost, sklep, skříň, truhlu a zásuvku. Já kromě opakovaných výpadů do kanceláře zaujmu přidělené místo řadového pohraničnicka a se sebezapřením si od zbytku oddílu nechám vysvětlovat, jak to v Thollu chodí.

Že mě hned napoprvé nezatáhnou do nějaké levárny, to mi bylo jasné. Ale že si třetí den služby odskočím ke studni pro vodu a málem vrazím do strážného s náručí plnou ovčích kožešin, to jsem nečekala.

„Čekáš v noci mráz?“

„Nejsou moje,“ odfrkne a honem se ohlédne přes rameno.

Výraz jeho obličeje je dokonale čitelný, obešla bych se i bez elfích smyslů. Strážný je poněkud nervózní, nečekal, že tu na mě narazí. To, že kožešiny nejsou jeho, je pravda... s poněkud zvláštní příchutí.

„Heleď, je to složitější. Neřeš to. Pár dní budou ve skladu. Já se o ně postarám. Jasňačka?“

„Jasňačka,“ kývnu. Nic jiného udělat nemůžu.

Kolega zmizí za rohem a já se s plnou lahvicí vydám zpátky k bráně. Nový střípek zapadne do mozaiky až moc snadno. Kdo se táhl s ovčími kůžemi přes hranice, ten jich pravděpodobně měl plný vůz. Kolik jich strážný mohl pobrat do náruče? Dvě, tři? Přepočítá si je právoplatný majitel? Napadlo ho vůbec, že si musí na pohraničníky dávat pozor? Moc času ta krádež nezabere. Jednoduše navedou vůz ke zdi pevnosti, aby nepřekážel v cestě, a pak stačí, když se jeden spiklenec zahlubá do papírů a žádá vysvětlení. Jakékoli vysvětlení k čemukoli. Vždycky se najde něco nejasného, protože písaři dovedou být notně kreativní. Druhý z vozu drapne, co se mu líbí, a během několika úderů srdce s tím zmizí. Může dokonce tvrdit, že chce zboží prověřit, kdyby se mu nepovedlo uhnout z dohledu včas.

Neskutečně snadný přivýdělek – když má někdo dost odvahy, málo svědomí a možnost prodat kořist dál.

Vůz naložený ovčími kůžemi, spředenou vlnou a těžkými látkami je odstavený přesně tam, kde ho čekám. Sáhnut pod plachtu a zmizet některými dveřmi by bylo otázkou okamžiku. Zvláště když majitel vozu zrovna obšírně vysvětluje rozdíl mezi plátnem a sukem. Nepochybně dobře zvolená otázka. Ještě že já jsem slušně vychovaná a poctivá hraničářka.

Umíním si, že k tomuhle přechodu rozhodně musím vidět doklady.

Řečené doklady jsou o dva týdny později jenom jedním z důkazů, pro které si na Asgeirovo pozvání přijede důstojník z Caldarvanu a ty dva shánčlivé strážné následně odvede před vojenský soud.

„Teď nás čeká vážně ošklivá služba,“ zamumlá Asgeir, když se vracíme z thollské radnice po nepříjemném výslechu a zdlouhavém sepisování dokumentů. „Zbytek posádky nás bude nesnášet.“

Zabručím něco na souhlas a nakopnu suchou větev, která mi skoro leží v cestě. Je to nejmírnější způsob, jak si ulevit.

Ti dva, kteří už k thollské posádce nepatří, v krádežích samozřejmě nejeli sami, jenže ostatních šest pohraničnicků se nenechalo přistihnout při činu a veškeré neshody v dokumentech svádějí na obětní beránky.

Vím, že lžou. Jenže elfí empatie u žádného soudu neobstojí.

Asgeirovi se zjevně zpátky do pevnosti nechce, kličkuje postranními uličkami bez zjevného cíle a pohled upírá na dláždění před sebou. Patříčný směr nabere až se západem slunce. Nejspíš má v úmyslu dorazit s koncem služby, aby předstoupil před celou posádku najednou a ujistil je, že jejich komplikové se vážně nevrátí.

Branou proklouzneme ve chvíli, kdy ji strážní zavírají.

„Nástup, hned!“ křičí Asgeir do skřípání zasouvaných závor.

Strážní se ujistí, že jsou obě brány bezpečně zajištěné, a s okatým pohrdáním se doklackují doprostřed nádvoří, kde před Asgeirem utvoří řadu. Já si pro jistotu stoupnu na její vzdálenější konec – chabý pokus přihlásit se ke své pozici ušlápnutého nováčka. Stejnak cítím, že mě kolegové momentálně nesnáší skoro stejně jako Asgeira.

„Všichni víte, proč a kde Fechin a Senan skončili. Kdokoli to zopakuje, bude je následovat, jasné?“

Asgeir odsekává slova s důrazem, na který u něj nejsem zvyklá. Provinění jeho posádky se ho dotklo – ačkoli věděl předem, o co půjde, a jeho posádka to byla všehovšudy dva týdny. Nedovede si držet práci od těla. Ani po patnácti letech.

„Chci od vás poctivou službu. Pokud někdo zapomněl, co to je, můžeme si o tom promluvit, stačí říct. Noční stráž má Illan a Kaessien. Během několika dní by měla dorazit posila, tak nebuďte překvapení. Rozchod.“

Obrátí se k nám zády a zmizí v pevnosti. Cítím z něj nervozitu, nejistotu, zklamání, nepříjemnou směsku, která mě pobízí běžet za ním a přivést ho na jiné myšlenky. Ale to si teď nemůžu dovolit, protože mi Asgeir přiklepl noční hlídku. Mám nejvyšší čas přichystat si k ruce pár loučí a teplý plášť.

Naše pevnost má nad každou z bran malou věž, kam se můžeme na stráži schovat před případnou nepřízní počasí, a ochoz kolem dokola. Na každé věži má být přes noc jeden hlídač a sledovat okolí. Tak to alespoň je, když mám hlídku já; kdo ví, jak si to kolegové zařídí, když mají pocit, že je Asgeir nevidí. I když ale vyfasují do dvojice mě, většinou si přijdou párkrát popovídat. I letní noc umí být pořádně dlouhá.

Nenávist, kterou cítím z Illana, dává tušit, že dneska to na klevěty nevypadá.

Kolega si vybere věž nad dhamskou branou, já poslušně vyšplhám po schodech na comharské straně. Zírám na pastviny a pole, která skrz tmu stejně nevidím, pozoruju pomalý oblouk, který nade mnou opisují hvězdy, počítám, jaké přilepení k žoldu si asi místní hraničáři nakradli a vyšvindlovali. Hlídka neutíká.

Potřebuju se rozhýbat, usoudím, když z hvězdné oblohy odhadnu, že je bezpečně po půlnoci. Hrnek čaje by neuškodil. Možná bude od večere ještě vlažný. V dohledu ani noha a za tu chvilku, než seběhnu do kuchyně a zase zpátky, se nic nestane.

Usoudím, že donáška čaje je vstřícný krok, který by Illan mohl ocenit, takže přeždu po severním ochozu k jeho útočisti a tiše na něj zavolám.

„Illane? Jdu si pro pití, nechceš něco přinést?“

„Od tebe ne,“ zavrčí stín opírající se o předprseň.

Vím, co tím myslíš, vztek z něj přímo sálá. Přesto se přistihnu, jak otevírám pusku a ptám se.

„Jak to myslíš, ode mě ne?“

„Možná musím sloužit s udavačkou, ale bavit se s tebou nemusím.“

Nech ho být. Otoč se. Odejdi.

Neposlechnu se.

„Dostala jsem rozkazy,“ pronesu. Můj hlas zní ploše a bezvýrazně.

„Rozkazy, jistě,“ odfrkne Illan. „Ty určitě. Ty jseš tady na to děláni pořádku, samozřejmě, a ne ten kapitán, co je tak rovnej, až to zatraceně bolí.“ Ironie kape z každého slova. Pak se Illanova nálada mírně změní a mě z té zášti zamrazí za krkem.

„A nebo je to tak, že od pořádku je tu kapitán a ty se mu prostě chceš zavděčit? To by bylo pravděpodobnější, vid', když s ním chrápeš? Proto tě vzal s sebou? A jakpak to asi zdůvodnil nahoře?“

„Cože?“ vyhrknu a podtrhnu to nevěřicným zasmáním. „A tos jako sebral kde?“

Cože, zní mi v hlavě ozvěnou, cože? Co to plácám?

„Jen se nedělej. Mám oči, vidím, jak se za ním táhneš a jak na tebe zírá,“ odfrkne Illan znechuceně a obrátí se ke mně zády. „A krádeže nejsou to jediný, co velitelství zajímá.“

Hlavou mi zavíří panika.

Armáda se na romantiku mezi vojáky nedívá zrovna s pochopením. Milostné plotky mezi velitelem a podřízenou, z toho by byl štáb radostí bez sebe a Illan to ví. Ráda bych věřila, že se mě jen pokouší zastrašit, ale jasně cítím, že Illanova nechut' má hlubší a pevnější základ.

Byli jsme tak neopatrni? Mám na Asgeira mnohem méně času, než by se mi zamlouvalo, byt' pořád o poznání víc, než

kolik trávím s každým jiným kolegou. Přesto zjevně nejsme dost nenápadní.

Na okamžik mám v hlavě jen zmatek. Pak se mysl uchýlí k nejspolehlivější obraně.

„Já a kapitán?“ slyším se říkat. „Co blázníš? Vždyť se na něj podívej, fakt, takovej nesmysl...“

Illan mi odpoví jen dalším nerudným zabručáním.

Dotápu ke schodišti v dhamské věži, klopýtám dolů a svírám zábradlí, kdykoli špatně došlápnu.

Jestli nás Illan práskne, v armádě jsme skončili. Co bychom dělali? Vždyť z Dhamsy známe jen kasárna, hraničářské základny a rozkazy z velitelství, strachuje se cosi ve mně.

Zapřelas Asgeira, zapřelas Asgeira, ty bezcitná, sobecká bestie, kvílí moje svědomí. Zachránil ti život, opustil kvůli tobě svoji rodinu a zemi, jenom aby ses mu při prvním náznaku maléru vysmála?

Já nás tím chráním, opakuju si s umanutostí malého dítěte, nemůžu dovolit, aby nás vyrazili, aby nás rozdělili...

Bestie, mrcho, potvoro, ozývá se svědomí.

Promiň, Asgeire, promiň...

„Illan o nás ví,“ syкну elfsky, když ráno natrefím na Asgeira u studny. „Nebo alespoň tuší. A vyhrožuje.“

Čím přesně vyhrožuje, to upřesňovat nemusím, Asgeirovi je to jasné stejně jako mě.

Věděla jsem celé ty roky, jaké štěstí jsme u pohraniční stráže měli na kolegy. Teď, když pominulo, ho ovšem vnímám obzvlášť silně.

„Já ho...“ zavrčí Asgeir, škubne za lano rumpálu a pak se zarazí. „Vyprovokuju, aby si pustil pusu na špacír,“ dokončí rezignovaně.

„Přesně tak.“

Asgeir přemýšlí, starost mu ryje do tváře další vrásky a zvýrazňuje šedé vlasy na spáncích.

„Za řeči ho vyhodit nemůžu,“ hlesne. „Nesmíme mu dát záminku.“

„Takže pokud se rozhodne,“ mluvím pomalu a vysílám přitom úvahy k ošemetným závěrům, „že se mu nechce dělat poctivého strážného, velice těžko ho za to budeme trestat. Ví, co jsme hledali, jak jsme je chytili. Dá si na to pozor a skončíme před soudem všichni, tvrzení proti tvrzení.“

„Chybí mi Tessara,“ nechá se slyšet Asgeir.

Než stihne odnést vědro s vodou, ponořím do něj obě ruce a vyšpláchnu si studenou vodu na obličej. Doufám, že mě to probere z noční můry, ale takové štěstí nemám.

Většinu dne po noční hlídce prospím, jelikož mám za úkol jen vaření večere, a půlku noci pak strávím zíráním do zdi a snahou ukočírovat splašené stádo myšlenek.

Na dalším ranním nástupu mě Asgeir přidělí k Filovi, vytáhlému hnědovlasému chlapíkovi kolem třiceti, jehož nepřátelství vůči mně na sebe bere poněkud odlišný odstín než Illanovo. Fil mi hraje roli poctivého vojáka do puntíku plnící své povinnosti, od úkolů pohraničnicka po zaučování nováčka v oddíle, ovšem dá si záležet na tom, aby na mě nepromluvil jediné slovo, které nutně nemusí. Kolem poledne se přistihnu, že jsem za to vděčná. S tímhle přístupem alespoň nezačne rýpat do mého soukromí.

Rychtář se nemýlil, když nám tvrdil, že skrz Tholl mnoho obchodníků nejezdí. Těch pár vozů, které si k nám najdou cestu, je Filem zkontrolováno a spočteno precizně. Maličko zbystřím, když si strážný dává načas s potvrzením cestovního gletu jistého comharského obchodníka se dřevem, ale než se odhodlám jít se za ním podívat, vynoří se z jedněch bočních

dveří a s omluvou za zdržení vrazí svazek lejster dřevaři do rukou.

Večer Fil dokonale plochým hlasem ohlásí Asgeirovi počet kontrol a výši vybraného cla. Když Asgeir sklouzne pohledem na mě, nemůžu říct nic jiného, než že je to tak.

Na základě toho zůstanu v partě s Filem i další dny. Ve službě mlčky počítáme a kontrolujeme doklady, mimo službu bych stejně dobře mohla být vzduch. Taková je asi armáda, napadá mě čím dál častěji, tohle je armáda, když jeden nemá to štěstí potloukat se po odlehlých hranicích s bandou lidí, které by neváhal označit za přátele.

Když na mě znovu vyjde noční stráž, Maven se opozdí s vařením večeře a já se odeberu na své stanoviště hladová. Nemusím se trápit dlouho, Asgeir nechá kapitánskou důstojnost plavat a donese nám na ochoz misky s jídlem, Filovi prvnímu, aby mu náhodou neposkytl záminku ke stížnostem.

„Díky,“ hlesnu, když si od něj беру svoji porci. Na hlad v tu chvíli nemyslím, chci Asgeira obejmout, opřít si hlavu o jeho rameno a nechat se obklopit jiným pocitem než vztekem a nenávisť. Jenže se příliš bojím. A zmatek, který vyzářuje z Asgeira, dost připomíná obsah mé vlastní hlavy.

„Zahnali nás do kouta. Ne my je,“ šeptnu a raději se u toho nedívám Asgeirovi do očí.

„Protože se necháme,“ odpoví Asgeir. Jeho emoce mi roztrěsou ruce, odtazitý tón mnou trhne jako neopatrný vodič loutkou. Ale Asgeir už odchází. „Příjemnou hlídku,“ broukne přes rameno.

Odložím misku s jídlem do proluky cimbuří a snažím se udržet v prstech lžící.

Asgeir nehodlá zůstat zahnaný v koutě. Něco plánuje. A neřekl co.

Přečíst cizí pocity ještě neznamená vědět, co si s nimi dotyčný počne a jak se zachová. To byla jedna z prvních lekcí, kterou mi známost s Asgeirem uštědřila. A právě teď mám až příliš nápadů, k jakým výsledkům by mohla vést směska vzteku, úzkosti a touhy udělat nejlepší možné rozhodnutí.

Přiživuju pesimistické fantazie večerů i Asgeirovými pocity a propadám se do spirály nepodloženého strachu. Abych se z něj vymanila, rozhodnu se odnést prázdnou misku do kuchyně. Pečlivě obhlédnu okolí, abych si byla jistá, že se neblíží žádná nezvaná návštěva, popadnu nádoby a vyrazím, než se mi strach stihne vetřít zpátky pod košili.

Cestou ke kuchyni musím projít kolem jídelny. Zpoza pootevřených dveří zní chodbou rozhovor a občasný smích, hlasy, které hovoří k přátelům nebo přinejmenším dobrým známým. Takovou atmosféru jsem v Thollu ještě nezažila. Mimoděk zpomalím a poslouchám.

„Potřeboval bych si prohodit službu,“ rozliším Illanův hlas. „Za týden, devátého.“

„Ale ale, kterápak se vrátila do města?“ zasměje se kdosi, koho nepoznám. Zazní jaksí měkký úder, někdo někoho praštil, ale nemyslel to moc vážně, a pak Illan pokračuje.

„Žádná, sklapni taky. Malá bude mít narozeniny.“ Překvapeně zaznamenám, že kolegův hlas zjihne. Po výměnách názorů, které jsem měla s Illanem já, jsem to nepovažovala za možné. „Slíbil jsem jí to,“ dodá a v těch slovech se zachvěje ještě něco dalšího. Výčitky. Obavy.

„Jak jí je?“ zajímá se zdvořile Caddoc, jehož hluboký a chraplavý hlas si nemůžu splést.

„Dobře, dobře,“ vyhrkne Illan a já se divím, že tu nehoráznou lež kolegové okamžitě neprokoukli. „Hele, Dysi, pošli sem ještě pivo!“ Snaha odvést pozornost zřejmě funguje. Slovo *pivo* už tenhle účinek mívá.

Odložím misku vedle džberu s vodou na nádobí a zamířím zpátky na svoji věž.

Zbytek hlídky poctivě setrvám na svém stanovišti, koukám do tmy a na několika drobných poznacích, které jsem o thollských hraničářích stihla nasbírat, vystavím hned několik verzí větrných zámků. Žádný z nich ale není zkonstruovaný dost přesvědčivě na to, abych se o něj podělila, takže kromě náležitostí hlášení se Asgeira jen zeptám, jestli náhodou neví něco o Illanově rodině. Slíbí, že se poptá.

Služby s Filem se mi svým způsobem líbí. Víím, že bude všechno v pořádku, kdyby jen proto, aby se na mě Fil mohl dívat svrchu, s autoritou dokonalého vojáka. Postupně se mezi námi vytvoří systém, jeden si vezme na starost doklady, druhý prohlídku a výměru cla. K jistému kolegovi zklamání mi výpočty nedělají sebemenší problém a rukopis mám úhlednější než on. Nechám si ale úkoly přidělovat podle Filova úsudku, protože dohadovat se mi připadá jako zbytečná třecí plocha.

Některé dny trávím na nádvoří kontrolou obchodníků a cestovatelů, některé na ochozech nekonečným zíráním do kraje, a ačkoli víím, že náš úkol není dokončený, služba v Thollu pro mě začíná být rutina. Zášť kolegů se otupila, občas se dočkám i odpovědi na pozdrav, když podávám Caddocovi snídani nebo potkám Fila na chodbě před kanceláří.

Když se k nám na večerním nástupu přidá nová posila, rutina vezme zasvé.

Jsem zrovna na cestě pro vodu, takže když zazní rozkaz, stačí jen položit vědro a udělat pár kroků, abych se dostala na své místo v řadě. Než se z různých koutů pevnosti seběhne zbytek oddílu, prohlížím si podsaditého muže s dlouhými tmavými vlasy svázanými v ohonu, který stojí vedle Asgeira.

Může mu být pětadvacet stejně jako pětatřicet, má výraz člověka, který už toho v armádě viděl příliš.

„Pozdrav tě, Kajso,“ kývne na mě, když si všimne, že na něj civím.

Na okamžik mě jeho familiérnost vyděsí. Pak ho poznám.

„Nazdar, Brane,“ vydechnu. Čas, který uběhl od dhamsko-adorské války, zanechal stopy. Na všech kromě mě. „Kde se tady bereš?“

Kolega, se kterým jsme odsloužili několik téměř idylických let ve válečném pohraničí, se třemi kroky přesune tak blízko, že mi může téměř šeptat do ucha.

„Asgeir volal o pomoc a měl jsem pocit, že by užil někoho, komu může věřit alespoň dobrý ráno. Nevěděl jsem, že tu jsi taky, to je fajn.“

Zírám na kolegu a zatímco Asgeir staví oddíl do pozoru a představuje Brana z Rhodri, přemýšlím, co svou poznámkou myslel. Jak přesně Asgeir formuloval žádost o posily? Naznačil velitelství, že svým podřízeným nevěří? Myslel tím i mě?

Málem přeslechnu, že na mě dneska vyšla noční stráž. Jen na sebe s Filem kývneme, abychom si potvrdili, že platí naše obvyklé rozvržení, a já s krátkou odbočkou pro svetr a plášť vyrazím na ochoz nad dhamskou branou.

Tentokrát už mám večeri v žaludku a žádné vyrušení nečekám. Kroky na schodech, které zazní do tmy, mi vyšlou po páteři nejistotu s nádechem strachu, než se návštěvníci přiblíží a já v jednom z nich poznám Asgeira. Z druhého necítím ani stopu po antipatii, takže jsem si celkem jistá, že to je Bran. Když se oba vynoří v ohybu schodiště, cítím, jak se mi koutky úst zvedají do úsměvu.

Bran vystoupí na vršek schodiště jako první, projde malým prostorem věže a zamíří na ochoz. Chvilku se dívá do dálky na Tholl, než se otočí a věnuje mi nečekaně klukovský úsměv.

„Nikdo neřekne, že je to jako za starých dobrých časů? No tak to asi budu muset říct já,“ ušklíbne se, vzepře se na ruku a usadí se v proluce cimbuří. Jeho oči sklouznou z mého obličejě někam do strany a pak zase zpátky. „Vy jste se pohádali?“

„Ne,“ vyhrknu okamžitě. Cítím, že mi nevěří.

„Jasně. Poslyš, Kajso, co když to za tebe na chvíli vezmu a půjdu vyhlížet tamhle z toho rohu? A budu fakt dupat, až se budu vracet?“ Předvede spikleneckou grimasu, seskočí z předprsňe a zamíří po jižním ochozu pryč.

„Cos mu řekl?“ syknu na Asgeira, který zůstal stát na vrcholu schodiště a rozpačitě mě pozoruje.

„Nic. No... skoro nic. Znáš Brana. Na plnou pusu se zeptal, jestli je mezi námi všechno při starém. Alespoň měl dost rozumu, aby se ujistil, že nás nikdo neslyší.“

„A cos mu řekl?“

„Že nevím.“

V Asgeirových očích vidím ztělesněný smutek a rozpaky. Sálají z něj na hony daleko.

„Kaessi, já...“

Strach, nejistota, všechno to, co se od rozhovoru s Illanem mele v hlavě mě, cítím i z něj. Chci ho obejmout nebo alespoň natáhnout ruku a položit mu ji na rameno, ale mám absurdní strach, že tím někomu poskytneme důvod, aby nás naprášil velitelství. Takže si jen vyměňujeme pohledy, dokud se Bran, podle svého slibu s pořádným dusáním, nevrátí ze své krátké hlídky.

„Vy jste se vážně pohádali,“ konstatuje hraničář, když opatrně nahlédne do dveří.

„Vážně ne,“ zamumlám nepřesvědčivě. Pak usoudím, že Bran měl s tou důvěrou pravdu. Občas jednomu uleví, když svoje obavy vysloví nahlas. „Podívej... chci ti poděkovat za

všechny ty roky, kdy jste nám ty a zbytek party nedělali ani ty nejmenší potíže, zejména ne u vyšších šarží.“

Překvapeně pootevře rty, ale mlčí, než si to přebere.

„Někdo vás napráskal?“

„Zatím ne, alespoň pokud já vím,“ ozve se Asgeir. „A vsadím se, že kdyby se to doneslo do Caldaranu, nejdřív by se chytli stropu a pak uštvali koně, aby mohli co nejrychleji zakročit.“

„Ale... naznačujou,“ dodám. Když si vybavím, co přesně mi Illan řekl, nebyla to výhrůžka, ne přímo. Spíš demonstrace síly.

„Co vážně nechápu, proč jste po válce zůstali,“ zamyslí se Bran. „Myslím v armádě. Oba.“

„A čím jiným bychom se uživilí?“ odpovíme s Asgeirem téměř unisono.

Bran chvilku vypadá, že se chce dohadovat, pak se zamyslí.

„Nevykoplas právě kvůli tomuhle Aisling?“ zeptá se mě s významně zdviženým obočím. „Protože kdo z armády neodejde včas, neodejde vůbec?“

„Ničeho nelituju,“ odbrouknu.

Branovi se rozostří pohled. Čekám, že se na svoji dávnou kolegyni a kamarádku zeptá, ale stará, vzdálená bolest, která podbarví jeho pocity, naznačuje, že zřejmě bude raději mlčet.

„Pojď, máme ještě co řešit,“ ozve se Asgeir.

„To máme,“ přitaká Bran a vykročí ke schodišti. Teď mám ošklivý pocit, že se spikli ti dva.

„Pěknou hlídku,“ hodí přes rameno Bran. Asgeir se ani neohlédne.

Vyhoupnu se do proluky a hledám ve tmě cestu od Thollu. Liduprázdná. Jako obvykle.

Stráže s Filem jsou tak korektní a monotónní, že se přestanu soustředit na své předsevzetí kolegu nenápadně hlídat. Uběhne

týden, druhý, a já se svým vyšetřováním nejsem ani o chlup dál.

Netuším, proč si tolik obchodníků vybralo k cestě zrovna obyčejné podzimní úterý. Na nádvoří stojí porůznu rozeseť vozy tří různých obchodníků. Fil je jako na potvoru zrovna v kanceláři s doklady, když se přihrne čtvrtá karavana. Příliš mnoho civilistů teď nemá co dělat, takže se zájmem pozoruje, jak prohlížím vozy se zbožím a píšu si poznámky. Mají k tomu samozřejmě hodně co říct, od prostého faktu, že ženskou tu nečekali, přes názory na moji uniformu a všechno pod ní po rozladěné obviňování, že jsem pomalá a zdržuju.

Budou se s tím muset nějak srovnat, protože nikdo jiný tu není. Dva kolegové drží stráž na ochozech, dva vyspávají po noční hlídce, dva se na den volna prostě vypařili a Asgeir jel něco vyřídít do Thollu. Takže všichni cestovatelé budou prostě muset počkat.

Když se Fil konečně vrátí, přivítá ho ulehčené mumlání. Vojákovi určitě půjde práce od ruky rychleji než mě, alespoň si to myslí ti nově příchozí, kteří neví, jak dlouho se zdržel u papírování. Kolega na mě omluvně mávne rukou zamazanou od inkoustu, vrazí netrpělivému hrncíři jeho doklady a vrhne se do práce na dalším povoze.

Společnými silami odbavíme celé nádvoří před polednem a nikdo další, zdá se, po překročení hranic netouží.

„Hlady nevidím,“ přizná Fil tónem, který má neobvykle blízko k přátelskému. „Vydržíš tu chvíli? Musím něco spolknout, nebo se neudržím na nohou.“

„Dej mi okamžik, donesu si hrnek a budu tu,“ zachrčím na něj. Fil kývne a já vyrazím do útrob pevnosti.

Nikde v jídelně svůj hrnek nevidím. Musím trochu potrápít paměť, abych si vybavila, že jsem si ráno zbytek čaje donesla do ložnice. Opatrně otevřu dveře, abych nezbudila spící

kolegy, a zamířím rovnou k okennímu výklenku, kde se leskne hnědá glazura hrnku. Koutkem oka zachytím něco, co do obrazu naší ložnice nepatří. Mimoděk otočím hlavu a hledám, co mě zaujalo.

Tmavé skvrny. Na jednodité, světle šedé látce Filova batohu je několik lehce rozmazaných skvrn, kterých jsem si nikdy dřív nevšimla. Kleknu si na podlahu a aniž bych se dotkla zavazadla, ležícího u nohou postele, prohlížím si tvar skvrn. Podlouhlé, asi na prst široké, s neostřími okraji...

Jasně. Filova ruka pocákaná inkoustem. Nevšiml si toho a umazal si batoh.

Jenže proč, když věděl, že máme práci a neměli bychom se zdržovat, se šel přehrabovat ve svém batohu? Ložnice je na opačné straně pevnosti než kancelář.

Chci se podívat dovnitř, zjistit, jestli si něco bral nebo naopak schovával. Ale prohrabovat cizí zavazadlo, když kolem spí kolegové, je čirá bláznivina.

Asgeir, uložím si do paměti, *jakmile se Asgeir vrátí, musím mu to říct*.

Popadnu hrnek a zamířím zpátky na nádvoří, abych kolegu vysvobodila. Úmyslně za sebou nechám pootevřené dveře a stoupnu si tak, abych skrz ně viděla. Mám v zorném poli ani ne stopu chodby, ale je to necelá stopa chodby vedoucí od jídelny k ložnici. Chci vědět, jestli se Fil pod záminkou oběda k batohu vrátí, jestli bude mít později cenu ho prohledávat. Jenže pak se vzbudí některý z mužů v ložnici a cestou pro jídlo mi dveře přibouchne.

Tak příště, File.

Zbytek odpoledne se víc než na vlastní práci soustředím na Fila, ale už mi nedá žádnou další záminku k podezření. Dokonce mě pošle do kanceláře s doklady. Dám si záležet na tom, abych se vrátila co nejrychleji.

Na večerním nástupu se snažím zachytit Asgeirův pohled, ale pak si to rozmyslím a celou epizodu radši převyprávím Branovi, na kterého připadla noční hlídka. Strážní věže jsou perfektní místo pro nerušený rozhovor. Škoda, že se paranoidně bojím zůstat s Asgeirem delší dobu sama v jedné místnosti pro případ, že by si toho všiml ještě někdo další.

„Něco vymyslím,“ slíbí mi kolega vážně. „Hele, zítra dopoledne budu mít ložnici v podstatě celou pro sebe, Caddoc spí jako medvěd v zimě. Mrknu se na to.“

„Díky,“ hlesnu. Tím jsem vyřídila všechno, co potřebuju, mohla bych seběhnout schody a jít spát, ale jsem ohromně ráda, že si můžu konečně otevřeně povídat s někým, kdo se mě nesnaží přechytračit a vyhodit z armády. Opřu se o zeď vedle proluky, o kterou se Bran opírá lokty a zamyšleně hledí do tmy.

„Co tys vůbec dělal, co jsme se neviděli?“ nadhodím.

„Prvních pár let zaklínače, pohodného a stráž na obchodních stezkách. Pak jsem se vrátil k hraničářům, protože pravidelnej žold je holt pravidelnej žold.“

„Vykládej mi o tom,“ přisvědčím.

„Kajso, poslyš... vážně vás s Asgeirem takhle rozhodila jedna hloupá poznámka od chlapa, kterej nespočte clo bez počítadla?“

„Vojenský kodex v tomhle případě hovoří celkem jasně. Asgeira by degradovali, mě možná vyhodili, rozhodně by se postarali, abychom na sebe nemohli ani náhodou narazit. A to...“

Bran se ke mně obrátí. Zírám mu do očí, nevím, nakolik ve tmě rozezná můj výraz a všechno, co se neodvážím vyslovit nahlas. Jediný důvod, proč žiju v Dhamse, je ten, že jsem sem následovala Asgeira. Nedokážu tu být bez něj, čelit veškerým předsudkům vůči ženským, elfům a vojačkám bez vědomí, že mě večer obejme a bude mi do ucha šeptat, ať na to nemyslím.

Když si vybavím, jak dlouho už jsem tuhle příležitost neměla, cítím v očích slzy.

„Tyhle věci řeší přímý nadřízený, vid’?“ zamyslí se kolega. „Jde sem Caddoc,“ upozorní mě šeptem ne hlasitějším než dech. „Máš chuť mu trochu zamotat hlavu?“ Víím, že něco chystá, ale nemám nejmenší představu, co by to mohlo být. Přikývnu.

Bran mě chytne kolem pasu, přitáhne si mě k sobě a vlepí mi pusou někam do vlasů.

„Jen ať má co žalovat,“ vydechne potměšile.

Po všem, s čím jsem si poslední týdny lámala hlavu, je tohle poslední kapka. Začnu se tiše, ale naprosto neovladatelně a mírně hystericky smát. Chytnu se Brana kolem krku, čistě proto, abych se udržela na nohou.

„Radši už běž spát,“ soudí Bran a lehce mě popostrčí směrem ke schodišti. „A nespadni ze schodů, prosím tebe.“

Branův odhad situace se naplní dokonale a velice rychle. K rannímu nástupu zavelí Asgeir se zpožděním a jeho zmatek cítím přes celé nádvoří.

„Změna v plánech. Denní stráž má Fil s Illanem, kontroly Dysen a Pedr. Brane, Kaessien, do mojí pracovny. Okamžitě. Rozchod.“

Kolegové se sice drží a ve tvářích jim škodolibost znát není, ale bublá jim i z uší. Mám chuť se rozesmát na celé kolo. Oni si myslí, že doběhli nás, my si myslíme, že jsme doběhli je. Scéna jako na divadle.

Asgeir otevře dveře své pracovny, rozmáchlým gestem nás pošle dovnitř a zabouchne za sebou dveře.

„Nechtěli byste mi něco říct?“ zeptá se. Tryská z něj nerozšifrovatelný chaos emocí. Doted' mě nenapadlo, že by Branovu divadýlku mohl byt' jen na chvilku uvěřit, ale

najednou si tím nejsem jistá. Na okamžik zavřu oči a pokusím se vytěsnit z hlavy Asgeirův zmatek i Branovo královské pobavení.

„Ze všeho nejdřív ti chci říct, že někdo poslouchá na chodbě.“ Spíš jen naznačuju rty než šeptám.

Asgeir se vyřítí ze dveří a houkne na Mavenu, že pokud nemá co dělat, může popadnout hromádku dopisů a odvézt je do Thollu kurýrům.

„Takže?“ obrátí se zpátky k nám.

„To byl můj nápad,“ přihlásí se Bran bez otálení. „Nechceš, aby tě shodili za to, že sis začal se svou podřízenou. Nabídnul jsem Caddocovi jinou verzi toho, s kým se Kajsa schází.“

Asgeir na něj bezvýrazně zírá.

„Prosím tě, co ti napovídal?“ zakňučím.

„To nebudu opakovat ve slušný společnosti,“ odtuší Asgeir.

„V tom případě lhal,“ ujistí ho Bran.

„Počkej venku.“

Bran mi na odchodu ještě stihne věnovat přehnaně překvapenou grimasu.

„Nic se nestalo,“ vyhrknu, jen co za kolegou zapadnou dveře. „Obemnul mě a dal mi pusku. Jednu. Do vlasů. Přísahám, že to nic neznamená.“

„I kdyby znamenalo, nemůžu vám to vyčítat.“ Asgeirův pohled mě probodne jako špendlík motýla.

Zbláznil se?

Přeskočilo mu, z toho strachu a podezírání?

Přece by mu nemohlo být doopravdy jedno, že...

„Co-cože?“ vypravím ze sebe.

„Rozumíte si. Usmíváš se, když jste spolu. A já... Kaessi, slyšelas, co si o nás povídali v Thollu, v Tessaře, všude, kde jsme sloužili. Buď tě mají za kurtizánu, nebo za moji dceru.“

„Nejsem ani jedno. Ty to víš. Na ničem jiném nezáleží.“
Cítím v očích slzy. Do háje. Nesmím vyjít z Asgeirovy pracovny ubrečená. „Bran je kamarád. Chtěl mi pomoci, protože já...“

Dech se mi zadrhne v krku a vidění se rozostří. Ne, do pytle, nesmím brečet.

„Já chci být s tebou,“ zamumlám.

„Jak dlouho?“ zeptá se Asgeir. Jeho hlas zní dutě.

„Dokud...“ Ne, některé věci vyslovit nedokážu.
„Navždycky.“

„Nebude to navždycky.“

„Já vím! Tak mi zatraceně neber alespoň ten čas, který mám!“

„Nechci, abys skončila s neschopným dědkem.“

„Pořád to bude ten člověk, který mě ošetřil po pádu z koně a dostal pryč z Tosaithu. Jediný, s kým jsem kdy chtěla žít. Tak mě přestaň strkat do rukou Branovi.“ Pořád mám slzy na krajíčku.

Asgeir si povzdechne a rezignovaně pohodí hlavou. Tuhle diskuzi jsem nevyhrála.

„Kaessi, musíme nějak vyřešit tu stížnost. Zašlo to moc daleko, nemůžeme vyvádět takovéhle vylomeniny, abychom si zachránili místo. Pošlu do Caldarvanu rezignaci, ať to tu uklidí někdo jiný.“

„Když mluvíš o uklízení...“ Zapřísahám svůj hlas, aby byl stejně klidný a věcný jako Asgeirův. „Prohledej Filovi batoh. Možná to nic neznamená, ale když jsme měli největší fofr, zmizel s doklady v kanceláři, zdržel se třikrát tak dlouho co obvykle a vím, že se mezitím stihl pohrabat ve svém batohu.“

„Zařídím to.“ Asgeir ještě okamžik přemýšlí, pak zavolá na Brana.

Hraničář nás přejede zkoumavým pohledem. Cítím, že čekal něco trochu jiného. Zahoří mi tváře.

„Brane, byl to hloupej nápad,“ ozve se Asgeir.

„Já vím, hloupýma nápadama já jsem proslulej,“ odtuší kolega bezstarostně.

„Už to, prosím tě, nedělej.“

„Nesahat na velitelovu ženu, znamenám si.“

„Potřebuju, abys prohledal Filipovi batoh.“

„Kajsa se zmiňovala. Podívám se, jestli už Caddoc spí, lepší příležitost mít nebudu.“

„Díky. Podívej, já vím, o co šlo, ale oficiálně na vás dva byla podaná stížnost a já ji musím nějak řešit...“

„Degradovat mě nemáš kam,“ upozorní ho Bran pobaveně.

„Což je škoda. U tebe to vyřeším napomenutím, co udělám s Kaessi, to ještě promyslím. Každopádně, prosím tě, neber si to osobně.“

„Žádné strachy. Jestli na mě nic víc nemáš, šel bych se mrknout, jak to vypadá v ložnici, jestli si rozumíme.“

„Jen do toho,“ kývne Asgeir. Bran vyrazí pryč, spokojený sám se sebou, a mně se mimovolně rty prohnou do chabého úsměvu. Díky všem bohům za lidi, se kterými se známe a věříme si, díky bohům za lidi s chladnou hlavou a nadhledem.

„Kaessi, postarej se o kuchyni,“ nařídí mi Asgeir. „Nejen vaření. Umyj všechno nádobí, zkontroluj a uklid' sklady, zkontroluj skutečné zásoby proti seznamům. A dávej pozor, kdo všechno půjde do kanceláře a jak dlouho se tam zdrží.“

„Provedu.“ Táhnu se ke dveřím, jako bych měla svázané nohy. Seber se, Kaessien. Thollská eskapáda se blíží ke konci, ať už dopadne, jak chce, a pak, přísahám, vymyslím způsob, jak mít s Asgeirem čas pro sebe a vysvětlit mu, jak se cítím.

Odploužím se do kuchyně a než se dotknu jakékoli práce, pečlivě se ujistím, ze kterých míst vidím do chodby. Nesmím

se pohybovat nikde, kde bych nemohla při zvuku kroků zvednout pohled a vědět.

A pak se dám do drhnutí hrnce, ve kterém večer Petr odporně připálil míchaná vajíčka.

Po hrnci si vezmu na paškál jídelní misky, pak příbory, nože, pánve, rendlíky, vycídím kašdický kousek pracovního stolu, na který dosáhnu, aniž bych spustila z očí dveře.

První, kdo projde kolem, je nabručený Illan, kterému se nechce trčet na ochozech. Cestou zpátky si zřejmě dá tu práci, aby o mém dnešním pracovním zařazení pověděl úplně každému, takže na další kolegy mě jejich pocit zadostiučinění upozorní s předstihem.

Na pracovní desce mám položený kus papíru a olůvko. Aby se mi to nepletlo, rozepsala jsem si na něj, kdo má zrovna kterou službu a jestli má co lozit do kanceláře.

Nejčastěji samozřejmě vidím Dysena a Pedra, kteří dneska kontrolují. Petr po chodbách málem běhá. Zřejmě mají dneska zase napilno. Obyčejně se zdrží o něco déle než já nebo Fil. Kolem poledne zahlédnu, jak si to směrem ke kanceláři šine rozespálý Caddoc, v ruce svazek listin. Po chvíli za ním přikluše Dysen a hned zase odběhne, bohatší o jakési papíry. Nemám ale žádnou možnost zjistit, jestli jsou to ty samé, které před chvíli nesl Caddoc. Nejspíš to má i nějaké úplně nevinné vysvětlení.

Když se Caddocovy kroky vrací, lehce zpomalí. Naštěstí to doprovodí mírný záchvěv podezřavosti, takže stihnu zareagovat a smést své poznámky do zásuvky na příbory.

„Takže takhle tě potrestal? Že se začneš chovat jako ženská i přes den?“ popíchne mě Caddoc, vyzývavě opřený o veřeje.

„Díky moc, fakt,“ zavrčím a snažím se co nejlépe zahrát zášť. „Čím jsme ti překáželi, zatraceně?“

Caddoc pobaveně odfrkne.

„Chutná vlastní medicína?“ otázka se medově.

Nevymyslím lepší odpověď než tlumené, chraplavé zaúpění. Kolega se znovu usklíbne, odejde a na odchodu za sebou zabouchne dveře. Já stojím s rukama v lavoru vody, zírám na rozčeřenou hladinu a kličkuju před vlastním svědomím.

On se neplete, že? Čistě z právního úhlu pohledu jste všichni na jedné lodi, krádeže, pletky, nedbalost ve službě, ani jednoho se voják podle kodexu nemá dopustit a pokud se tak stane, ponese následky.

Jo, jenže kvůli mně s Asgeirem nikdy nikdo nepřišel ani o měďák, nikdy jsme nezanedbali stráž, nikdo nemohl říct slovo o protekci, protože na to jsme si dali vážně pozor.

Poprvé po letech mám pocit, že jediná cesta dál pro mě vede pryč z armády. Dokud náš vztah nikomu nevadil, dokázala jsem přehlížet, že formálně vzato porušujeme předpisy. Teď už to nedokážu. Vojenský výcvik se mi nezaryl tak hluboko pod kůži, abych se bez přemýšlení důsledně držela každého sebehloupejšího rozkazu, ale kdesi ve mně pořád dřímají roky strávené s princeznou Góbnait. Její úctě k zákonům by museli vyseknout poklonu i na velitelství. Naito, Naito, ty bys koukala...

Soustřeď se, Kaessien, do pytle. Caddoc. A Dysen. Potřebujeme je prohledat všechny... potřebujeme, aby sem vlítla kontrola z velitelství. To se mělo stát hned. Proč sem poslali Asgeira, aby se to pokusil vyřešit tiše a klidně?

To všechno vychrlím na Asgeira, když se večer přijde podívat, jak mi jde práce od ruky. Papír s poznámkami vůbec nezmiňuju, ale nacpu mu ho do kapsy. Veškeré hlášení o celodenní činnosti shrnu jedním bojovným zasyčením.

„Potřebujeme tu někoho shora, aby je prohledal a vyslechl všechny.“

„Zařídil jsem to,“ přikývne Asgeir. „Bran dopoledne došel k tomu samému. Je to jedna z věcí, kvůli kterým jsem jel do Thollu.“

A pak mi poví i o těch ostatních věcech.

O tři dny později jsme Asgeir a já jediní, kdo se nevyděl, když Caddoc hlásí vojenskou jízdu na obzoru. Asgeir přikáže zavřít comharskou bránu. Já se jen ujistím, že jistý poskládaný list papíru pořád bezpečně spočívá v kapse mé košile.

Vůz naložený až po okraj dřevem je rychle odbaven a vyslán na cestu. Jeho majitel se tomu ani v nejmenším nevzpírá. Fakt, že kolem něj a jeho zboží najednou skáče celá thollská posádka, ho poněkud vyvede z míry a je zjevně rád, když nám může ukázat záda.

Jakmile ho máme z krku, Asgeir zavelí nástup. Pak zakřičí ještě jednou, protože hlídka na ochozech usoudila, že pro ni rozkaz neplatí. Jako poslední z bočních dveří vyklouzne Bran a zařadí se vedle mě.

„Pohov. Nikdo nikam nepůjde, dokud neřeknu jinak, jasné?“

Asgeirův rozkaz přivítá nejisté ticho. Kromě Brana, který mlčí navýsost spokojeně. Ten se nejspíš taky nevyděl.

Trvá dlouho, než jezdci dorazí až k pevnosti. Asgeira to zřejmě netrápí. S rukama za zády se dívá na cestu k pevnosti a lehce se usmívá.

Když branou prokluše první kůň, zavalí mě vlna strachu, kterou ten pohled vyvolal v hraničářích. Hodnost jezdce je vysoká a na první pohled patrná, na tom si dhamská armáda dává záležet. Široké barevné stužky na šedé uniformě přímo září. Stojí před námi velitel západní oblasti, to jest čtvrtiny celé Dhamsy.

Seskočí z koně, vrazí jeho oštěve do ruky značně překvapenému Filovi a dorázuje před Asgeira.

„Kapitáne?“

„Pane?“

„Přebírám velení.“

„Ano, pane.“

Oblastní se otočí na patě a významně si prohlíží naši řadu.

„V tomto oddílu vzniklo závažné podezření na krádeže, padělatelství, špionáž a vlastizrada,“ pronese důrazně. „Moji muži prohledají celou pevnost kvůli důkazům. Dokud s tím nebudou hotovi, nikdo z vás se odsud nehne. Má mi k tomu někdo co říct?“

Přes jeho rameno zachytím Asgeirův pohled. Víím, k čemu mě pobízí. Sice mě nenapadá, jak to udělat formálně správně a důstojně, ale to je koneckonců jedno.

„K tomu úplně ne, ale jestli dovolíte, předala bych vám...“ Vylovím z kapsy poskládané lejstro a podám mu ho. Nemá čím jiným se zabavit, takže ho okamžitě rozloží a přečte.

Pak si ho přečte ještě jednou. A potom se na mě opravdu zkoumavě, nedůvěřivě zadívá. Kdybych měla hádat, zejména nevěří mým odslouženým letům. V jeho očích jsem dvacetiletá žába.

„Beru na vědomí,“ odsekne.

A je to.

Cítím na sobě tázavý Branův pohled, ale vysvětlovat se mi nic nechce. Na to bude času ještě dost.

To už se z pevnosti vrací vojáci s náručemi plnými kořisti z ložnice. Batohy, měšce, ve kterých zvoní kov, svazky lejster. Jeden z nich promluví s oblastním tak tiše, že se k nám nedonese ani slovo.

„Prohlídka ještě zdaleka není u konce, ale máme dost důkazů na to, abychom vás zadrželi. Oddíle!“ houkne velitel a jeho muži se po nás vrhnou.

Asgeir, Bran a já jen nastavíme ruce. Ostatní kolegové to neberou s takovým klidem. Illan se se svými vězniteli pere. Fil se pokusí vyšvihnout do sedla velitelova koně, ale jeden z vojáků ho popadne za košili a shodí ho na zem. Dysen kleje tak, až se začnu červenat.

Stejně ale netrvá dlouho a skončí do jednoho v malém pevnostním vězení. Všichni kromě mě. Já z nějakého velitelova hnutí myslí skončím pod zámekem v Asgeirově ložnici.

Na celé dva týdny, než je oblastní hotový s výslechy.

Po oněch dvou týdnech nás znovu vyvede na nádvoří, kde je tentokrát mnohem víc vojáků a taky zamřížovaný vůz. Ačkoli vím, že mi nemůže udělat nic horšího než pokrátit žold, v zádech mě šimrá strach.

Oblastní se postaví před nás a dá si načas, než začne předčítat z listiny s pečeti, kterou drží v ruce.

„Vyšetřování odhalilo tyto skutečnosti,“ nasadí tón pouťového vyvolávače. „Za prvé, vojáci Caddoc Sogdur, Dysen Sogdur, a Filip Ciotach jsou shledáni vinnými z krádeže svěřeného zboží, přijímání úplatků, falšování dokladů a vlastizrady. Budou postaveni před vojenský soud.“

Na okamžik se odmlčí, aby na nás jeho oznámení patřičně dolehlo. V mém případě se mu to povedlo. Padělané doklady? Kvůli tomu trávili tolik času v kanceláři?

„Za druhé, voják Illan Nachor je shledán vinným z krádeže svěřeného zboží. Bude převelen k jinému útvaru a bude mu ponížěn žold.“

Illanovi se uleví, cítím to přes celé nádvoří. Byl pořádně vyděšený, když si myslel, že kvůli zboží uvázlému za nehty na něj Asgeir poštvá oblastního velitele.

„Za třetí, vojáci Bran z Rhodri a Kaessien an Sliabh jsou obviněni z nevhodného chování a porušení disciplíny. Toho bude vyřešeno odchodem Kaessien an Sliabh ze služby.“

„Promiň, Kajso,“ vydechne Bran.

„To nic,“ zamumlám zpátky.

„Za čtvrté, vojáci Pedr Gadal a Maven Lusmor a pevnostní velitel Asgeir Foraoise nebyli shledáni vinnými v žádné věci.“

S Branem si naprosto synchronizovaně oddechneme.

Oblastní nedá žádný zjevný rozkaz, přesto jeho vojáci jako jeden muž vykročí ke Caddocově skupině a snaží se je odvést do vozu. Nehodlají zřejmě riskovat vůbec nic, dokud je nedovlečou před soudcovskou stolicí.

„Kapitáne,“ obrátí se oblastní k Asgeirovi.

„Pane?“

„Nechám vám tu oddíl svých mužů, než dorazí nová posádka, ve čtyřech by se vám tu sloužilo těžko. Nachora vezmu do Caldarvanu, tam se pro něj najde nová pozice.“

„Ve vši úctě, pane, pokud dovolíte,“ odváží se Asgeir, „Illan Nachor má v Thollu rodinu včetně těžce nemocné dcery. Myslím, že byste se od něj dočkal spolehlivější a oddanější služby, kdybyste mu našel umístění, při kterém by svoji rodinu vídal.“

Oblastní nad tím chvíli uvažuje.

„Vraťte se ke svým povinnostem, kapitáne,“ zavelí potom a mávne na svoje muže. Jezdci, pěšáci a zamřížovaný povoz se začnou řadit do zástupu a jeden za druhým mizí z nádvoří.

„Illan má těžce nemocnou dceru,“ zamumlám zahanbeně.

„Vím od Aisling, kolik stojí léky na padoucnici,“ nechá se slyšet Asgeir. „Ne že bych mu ty krádeže schvaloval, ale chápu, že to pro něj byla příliš snadná a lákavá možnost.“

„Kdybych to věděla...“ Asi bych ho nedokázala jít udat. Snažila bych se pro něj vymyslet jiné možnosti, jak získat

peníze. A já to mohla vědět, zaslechla jsem přece ten rozhovor v jídelně a vybídla Asgeira, ať si na Illanovu rodinu posvítí...

„Kdybys to věděla, nečmuchala bys kolem a nezakopla bys o tu partu, která si opisovala cestovní povolení a pak podle těch údajů vyráběla a drazo prodávala falešné papíry, to chceš říct?“ navrhně Bran. Pak znervózní. „Kajso, promiň, nenapadlo mě, že ti takhle zavařím...“

„Klid. Já jsem rezignovala sama. Jen by to zřejmě nemělo takový zvuk, kdyby oblastní řekl, že jsem se vlastně z jakéhokoli trestu vykroutila.“

„To asi ne,“ přisvědčí hraničář. „Asgeire, kde teď vlastně jsme v rozpisu služeb? Mám jít něco dělat?“

„Na služby se podívám večer, dneska máš volno. Řekl bych, že po dvou týdnech za mřížemi si ho zasloužíš.“

Bran se souhlasně ušklíbne a na odchodu mě pleskne po rameni.

„A kdy čekají v Thollu mě?“ obrátím se na Asgeira. Když se vrátil od rychtáře s tím, že mi sehnal zaměstnání písáčky, nijak zvlášť mě ta představa nenadchla, ale během domácího vězení jsem se s ní smířila.

„Příští měsíc prvního.“

„Výtečně.“ Neubráním se spokojenému úsměvu. „A do té doby... když já jsem konečně civilista a můžu se scházet, s kým chci...“

„Kaessi,“ šeptne. Je v tom strach a bolest a pochyby.

„S kým chci,“ vyslovím tiše, ale velice zřetelně.

Asgeir naprázdno polkne. Cítím z něj stejný hlad, který se mi tetelí v břiše.

„S kým chceš, ano. Kde chceš, v rámci slušných mravů. Nádvoří pevnosti nepatří ke vhodným místům, Kaessi.“

„Tak večer u tebe,“ zašeptám.

Asgeir se pomalu nadechne. Jeho oči najdou ty moje a hlad převezme otěže.

„Proč až večer?“

Nevítaná

„Prosím?“

Zírám na pár řádků načrtnutých nevypsanou rukou a nechci věřit vlastními očím.

„Výpověď,“ objasní mi autor listiny. „Ke konci měsíce. Jak se to normálně dělá. Datum, pečeť a všechno.“

S formou problém nemám, výpověď ze služby se mi zdá naprosto v pořádku. Snad až přepečlivě vypracovaná, ta městská pečeť určitě nebyla nutná. Vtírá se ale jiná otázka.

„Proč?“ dožaduju se na svém stále ještě nadřizovaném, takto rychtáři Thollu, pomenšího města v dhamském pohraničí. Práce písařky mě nebaví, přiznávám, ale dělám ji dobře. Hlavně proto, že se potřebuju nějak uživit a zahrabat se do lejster na radnici je zatím pořád nejlepší možnost.

„Daně koruně stouply a obchod šel mizerně, nemáme-“

Zvednu obočí, prohnu rty a vůbec nasadím grimasu, která se mi osvědčila při občasných výsleších. Většina adresátů si ji správně přetlumočí jako *přestaň plácet a vybal pravdu*. A jelikož rychtář po třech letech spolupráce taky tuší, jak se věci mají s elfí empatií, porozumí.

„Budou s tebou problémy,“ zamumlá neochotně, pohled zabořený do mého pravého ramene.

„Co že teď? Jaké problémy?“

Možná bych měla prostě kývnout a začít si uklízet stůl. Rychtář si dal záležet, aby mě propustil řádně a podle pravidel, má k tomu nějaký důvod a pochybuju, že by si ho nechal vymluvit. Jenže právě proto mě ten důvod zajímá. Doteď bylo všechno v pořádku. Když mě spolu se zbytkem úřadu převzal po svém předchůdci, nebyl nikterak u vytržení, ale podřízené jeden nemusí milovat, stačí je respektovat. Za celé tři roky

došlo k třenicím asi dvakrát, když jsem se podělila o svůj názor na řešení zapeklitých majetkových sporů. Naučila jsem se držet jazyk za zuby a od té doby je klid.

Tak co mu teď přelítlo přes nos?

„Větší, než na co mám náladu,“ zavrčí, obrátí se ke mně zády a předusá k oknu na rynek. „Pěkně večer.“ Není to konstatování ani pozdrav, ale pobídka k urychlenému odchodu. Asi to chápu, taky bych nechtěla nechávat ve své pracovně zhrzeného kolegu o samotě.

„Co myslíte tím-“ zkusím to ještě, zatímco si zapínám plášť, ale rychtář nahrbí ramena a zaplaví mě vlnou zloby. Zbytek věty si nechám od cesty.

Dořeknu ji jen v duchu. Jaké, u všech bohů, velké problémy?

Asgeir se vrátí domů později než já. Fakt, že vůbec může chodit domů, do patrového domku v postranní uličce patřícího kdovíproč armádě, je vykoupený dlouhými hodinami strávenými nad problémy pohraničnicků široko daleko. Paradoxně nejméně potíží je s Thollem samotným - velení převzal Bran, který má Asgeirovu školu a k tomu ráznější přístup k věci. Zato osazenstvo severních kopců se teď vydatně a klukovsky hádá o rozdělení teritoria, až mám chuť vytahat je za uši. Naštěstí já už s nimi nemám co do činění a Asgeir coby oblastní velitel to pořád ještě zkouší cestou mírných domluv.

Takže když za sebou můj muž zabouchne dveře tak silně, až se pode mnou zachvěje podlaha, vím přesně, komu to přičíst.

„Žádný kompromisy, spousta řečí?“ odhadnu přes rameno od kamen.

„Mmhm,“ dí Asgeir, když se skládá na nejbližší židli. „Co lejstra a čísla?“

„Mám si je pořádně užít, protože s koncem měsíce prý končím i já na radnici,“ cuknu rameny. „Prý se mnou budou potíže. V následném výslechu svědek nic dalšího nesdělil,“ dopovím v duchu mnoha protokolů, které jsme za ty roky sepsovali.

Asgeir jen přikývne, a pak kývne ještě jednou, když před něj postavím kouřící hrnek čaje. Nepotřebujeme se vzájemně ujišťovat, že tohle všechno nějak zvládneme. Už jsme zvládli horší.

Druhý den na svém stole najdu mnohokrát opravované výpočty k odvodu daně koruně a pár pompézních dopisů okolním vsím. Nachystám si psací potřeby a pokusím se v té práci ztratit, na chvíli nemyslet na nic jiného. Marně. Mezi sloupci čísel se kroučí vztek, v řádcích netrpělivost.

Krátce po poledni donesu přepisy rychtáři na stůl a ptám se po další práci.

„To je dneska všechno,“ zabrumlá od vlastní hromady písemností. Některé vypadají jako pracovní verze dopisů, včetně kaněk a škrtanců. „A nebudu tě potřebovat ani zítra.“

To tedy bude řádně promyšlený a propracovaný dopis.

Brouknu něco na pozdrav a zamířím ven. Můžu se alespoň poohlédnout po jiné práci, když jsem rychtáři začala vadit.

Co vlastně umím, aby mě to uživilo?

Už jsem párkát tyhle úvahy vedla. Poprvé jsem pak skončila u pohraniční strážě, podruhé jako rychtářova písařka. Ani na jedno místo se vrátit nemůžu a nepřišla jsem se nic moc hodnotného navíc. Jsi nepoučitelné zvíře, Kaessien.

Tak to vezmu z druhého konce – kdo v Thollu vede tak velký podnik, aby se mi hodila písařka?

Kloužu pohledem po štítech domů a přebírám je v hlavě jeden po druhém.

Řezník? Spíš ne, jeho obchody jsou snadné a přímočaré

Lékárník? Možná, ale nevím, jestli by mi svěřil do ruky přepis cizích jmen léčivých bylin, o zajímavějších substancích nemluvě.

Soukeník? Vzpomenu si na všechny ty vozy s ovčí vlnou a látkami, které mi prošly pod rukama při práci na hranicích. To by mohlo jít.

Pekař? To samé co řezník. Ale mlynář by mohl být zajímavější, jen kdyby nebyl tak daleko za městem. Tak až nepochodím v místě.

Hokynářství?

Zastavím se, zírám a přemýšlím. Nechodím tam zrovna často, ale několikrát už mě hokyně překvapila nebo zachránila, ať už kořením do receptu, neobvykle barevnými knoflíky k blůze nebo klínkem k topůrku. Kromě užitečných všemožností jsem u ní viděla i neobvyklé věci, tosaithské parfémy, comharské inkousty. Sbíhá se u ní zboží z nejedné ciziny a thollští ho mají rádi, tedy by hokyně mohla mít i na můj plat.

Hokynářství zkusím jako první.

A jelikož nemám celé odpoledne nic jiného na práci, zkusím ho rovnou teď.

„Dobré odpoledne,“ pozdravím zdvořile a nahlas, jelikož v krámě při mém příchodu nikdo není.

Pozdrav splnil svůj účel, jelikož se odkudsi zezadu okamžitě ozvou kroky a z průchodu do skladu se vynoří hokyně.

„Dobré, budete si přát?“

Tón hlasu je obchodnický zdvořilý – a falešný. Což ale nejspíš poznám jenom já, která cítím i chlad a přání, abych z krámu co nejrychleji zmizela.

A to jsem ještě neřekla, proč tu jsem.

Rázem si dávám mnohem menší šance na úspěch, ale zkusit to musím.

„Přišla jsem se poptat po práci,“ načnu opatrně. „Dovedu vést účty, zvládám formální a obchodní korespondenci-“

„Já taky, a stačím si sama,“ utne mě obchodnice. „Něco dalšího?“

„Ne, to by bylo všechno,“ nutím se k lehkému tónu a úsměvu. „Nashledanou.“

„Nashledanou,“ odtuší hokyně a obrátí se, aby znovu zmizela ve skladu. „Já to nemám zapotřebí, běž dělat problémy jinam.“

Určitě si myslela, že si bručí jen pro sebe, a za normálních okolností bych zdvořile předstírala, že nic neslyším. Jenže začínám mít plné zuby toho, že jsem najednou pro všechny malér.

„Jaké problémy mám jít dělat jinam?“

„Elf, a ještě vod armády, co z toho může bejt než problém?“ rozhodí rukama, jako by to cokoli vysvětlovalo.

„Už dlouho nejsem v armádě.“

„Určitě,“ zavrčí hokyně a významně kývne ke dveřím. „Nashledanou.“

„Asgeire, něco se něje,“ zakňučím, když se druhý den večer konečně přivleču domů.

Mluvila jsem s lékárníkem, soukeníkem, koželuhem, mlynářem, pekařem a mlékařem, a všichni do jednoho se mě snažili co nejrychleji zbavit, o práci nemohla být řeč.

„Mě snad zase někdo pomlouvá. Kde se objevím, tam... se mě bojí.“ Slyším, jak podivně to zní.

Asgeir mlčí, pozoruje plamen svíčky na stole a zjevně se hrabe ze svých starostí, aby se dokázal věnovat mým.

„Proč se tě bojí?“

„Netuším. Rychtář jen opakuje, že se mnou budou problémy, a od něj to zjevně přezvali i další, ale nikdo neřekne

nic víc. Moc jsem na ně tedy netlačila.“ Dolehne na mě únava a bezradnost. Složím ruce na stůl a opřu si o ně čelo. „Nebyla jsem tam přece vyšetřovat, byla jsem škemrat o práci.“

„Co tím kdo získá, když tě bude pomlouvat?“

„Budu chodit v hadrech? Pojdu hlady?“ navrhnou stolní desce.

„Víš, že to nedopustím,“ ozve se Asgeir.

„Vím, promiň.“

Asgeirova dlaň mě zahřeje mezi lopatkami.

„Kdyby tě chtěli vyhladovět, museli by zničit i mě, a já nemám pocit, že by se něco takového dělo,“ uvažuje nahlas. „Co když se vážně bojím?“

„Vždyť jsem nic neprovedla. Účty měla radnice v pořádku, korespondenci taky, dokonce jsem setřídila obsah truhly, kam roky házeli všechny dopisy na hromadu, podle data. Jedině snad ty chycený padělatele mi může někdo mít za zlý, ale to by pak šel i po tobě...“

„Poptáme se. Přijdeme na to,“ uklidňuje mě Asgeir.

Mé služby, jak se postupně ukazuje, nepotřebuje ani felčar, zelinář a krejčí. Do toho se mě rychtář snaží vypakovat z radnice, kdykoli to jen trochu jde, a nepochybuju, že se to odrazí na poslední výplatě. Ještě pár takových dní a půjdu se nabídnout jako podkoní nebo dojička krav.

Neradostnou myšlenku se rozhodnu zahnat v hospodě, dokud si to ještě můžu alespoň trochu dovolit. Jeden pohár vína.

Takhle v podvečer už je v lokále rušno, nikdo si mě nijak zvlášť nevšímá, a díky bohům nad mou přítomností neohrnuje nos. Děvečka se s mým pohárem nikde nezdržuje, já nostalgicky upíjím thaalské bílé a dívám se nerovnou okenní tabulkou do soumraku.

Pak ke mně dolehne známá vlna nedůvěry a strachu.

Pootočím hlavu jen natolik, abych koutkem oka viděla hospodského. Nerudně si mě měří a brumlá něco dvěma chlapíkům čekajícím na pivo. Sedím moc daleko, než abych rozuměla, ale vím, že mě nechválí. Nepotřebuju elfí empatii, stačí vidět, jak těm dvěma ztuhnou záda a jak se podezíravě, rádoby nenápadně ohlíží mým směrem.

Nenapadá mě jediný způsob, jak zjistit, o čem mluvím.

Dveře lokálu se pootevřou a dovnitř vklouzne drobná postava se džbánem v ruce. Neodvází se skočit hospodskému do řeči, jen stojí a čeká, ve zdvižené pěstí nejspíš měďáky na pivo.

Obrátím do sebe zbytek svého pití, rozloučení neadresuju nikomu konkrétnímu a zmizím ze dveří. Pro případ, že by se někdo díval, vyrazím opačným směrem, než kde bydlí ten malý kluk.

Jakmile zmizím z dohledu, zamířím k tržišti. A nemusím čekat dlouho, než se tam objeví i pivonoš.

„Nazdar, Rigo,“ mávnu na něj, jen co se trochu přiblíží.

„Brejčír,“ odpoví vesele.

Rigova rodina v čele s otcem, příslušníkem pohraničí strážce, nepatří do okruhu mých přátel. Ale s Rigem samotným máme společnou chuť trávit dny bez práce venku v lesích a nadšení pro lukostřelbu.

No, za to druhé můžu já. Bude to jeden z důvodů, proč mě Rigovi rodiče nemají úplně v lásce.

„Poslechni, ten hospodský mluvil o mně, vid', když jsi tam čekal na pivo?“

„No jo,“ kýve chlapec.

„A nebylo to hezký.“

„Nebylo.“

„Nevzpomeneš si, co přesně říkal? Protože se mi zdá, že si tu o mně všichni povídají nehezky věci, ale nikdo je nechce říct mně.“

„No že se po tobě zase vyptávají vojáci, a že vojákům je lepší se vyhnout, tak je možná lepší se vyhnout i tobě,“ zvěstuje ochotně Rigo.

„Jo... jo, to asi dává smysl. Díky. Chceš doprovodit domů?“ nabídnu při pohledu do tmavých ulic.

„Já to zvládnou,“ ujistí mě skoro blahosklonně.

„Tak se měj, a díky moc,“ kývnu a zamířím k vlastnímu domovu.

Rigovi řeči z hospody asi smysl dávají, mně ne. Odsloužila jsem dvacet let, žiju s oblastním velitelem pohraniční stráže a všichni to ví, o kolik víc se ještě dá zaplést s armádou?

Tak to taky o chvíli později přetlumočím Asgeirovi a čekám, že z toho nebude o nic moudřejší než já.

„Vojáci? Takhle nápadně?“

„Taky jsem kolikrát nedělala tajnosti s tím, kdo jsem a proč se ptám,“ pokrčím rameny.

„Když ti to mohlo pomoci a cíl neměl kam utéct.“

„Já nikam neuteču.“ Asgeirův pohled jasně říká, že to slyší nerad.

„A byli to naši vojáci?“ zeptá se.

„Kdo jiný by mě tu...“

Větu nedokončím. Možností je celá řada a já nevím, které se bojím nejvíc.

„Kdo se na mě ptal?“ zaútočím na hokyni, sotva za předchozí zákaznicí zapadnou dveře. „Vím, že mě tu hledali vojáci, tak ven s tím, čí vojáci?“

„Tvoji,“ odsekne. Oči jí těkají po celém krámu, ruce tápou pod pultem. Někde po straně svého vzteku si uvědomuju, že hledá zbraň, čeká, že jí skočím po krku.

„Nejsou moji, jsou Asgeirovi,“ opravím ji. „A ti ví, kde mě najít, tak co dělali tady?“

„Neřekla jsem, že byli z Dhamsy.“

Moji. Ne Asgeirovi. Ne z Dhamsy...

„Byli tu elfové?“ zajíknu se.

Jestli si na mě vzpomněla tosaithská armáda, nevěštlí to nic dobrého. S pádem Frolika Adorského se svázal i pád dosazené tosaithské vlády. U moci je zpátky Colmán, král, jehož dceři jsem byla dvorní dámou. Jehož dvořani mi vmetli do očí, že jsem je všechny zradila, i když to není pravda.

Nemyslím, že se tosaithští vojáci budou nějak zvlášť pít po pravdě.

„Kde jinde ještě byli?“ Snažím se vložit do slov autoritu a důraz výsledku.

„Šli barák po baráku,“ šubne hokyně rameny. „U Rena, u Kjella, v hospodě...“

„Jsou tu ještě?“

„Mířili k pevnosti.“ Odkapává z ní škodolibost. Jak ta se těší, až konečně dostanu, co si už dávno zasloužím... Co si hokyně myslí, že si zasloužím. Já si ani nejsem jistá, které moje hříchy má na mysli.

Chci se zeptat, kdy vojáci odjeli, jestli mám šanci je dohnat a vyříkat si to s nimi z očí do očí. Je mi jasné, že to mají dobře promyšlené, protože prochodili celé moje město a já o nich nevěděla, museli mě hlídat. Jenže co kdyby se náhodou někde zdrželi? Co kdybych náhodou měla ještě příležitost skoncovat s touhle nejistotou?

Zmizím ze dveří a vyrazím přes rynek, z rychlé chůze se stává běh, utíkám k pohraniční pevnosti, i když vím, že celou

cestu to nevydržím. Ženu se chvíli po stezce, chvíli lesem, už to tady znám nazpaměť a vím přesně, kudy si zkrátit cestu.

Strážní mají vyplašené pohledy a ruce na jílcích mečů, když mě vidí hnát se k bráně. Matně slyším, že jeden něco huláká směrem na nádvoří. Oběhnu karavanu čtyř dřevařských vozů tažených flegmatickými koníky, překonám posledních pár sáhů a zastavím se s levou dlaní na ostění brány. Patřila jsem sem, ale teď můžu vstoupit jen na vyzvání.

Lapám po dechu, mávnutím zkusím uklidnit Illana, který na mě hledá buď zranění, nebo urgentní zprávu. Nemám samozřejmě ani jedno.

Z hloubi pevnosti se přizene vysoký tmavovlasý pohraničník v rozepnutém kabátci od uniformy. Bran, dávný kolega hraničář.

„Byli tu?“ vyhrknu.

Nezeptá se, koho myslím.

„Vypadli, jak se rozednilo,“ kývne. Napřáhne ruku a naznačí, že mám vejít.

Je to v pořádku, připomenu si, já jsem civilista a Bran velitel pevnosti. Časy se mění.

Bran mě vede do své pracovny. Předstíráním oficialit a subordinace už se nezatěžujeme, Bran se opře o stůl a mě nechá usadit na truhle v rohu. Vždycky mi vadilo mít za zády dveře.

„Po čem šli?“ vypravím ze sebe.

„Po všem, vždyť tu toho moc nebylo,“ pokrčí Bran rameny. Pravda, oficiálně jsem tu odsloužila pár týdnů, než jsme nasbírali dostatek důkazů proti padělatelům a zlodějčkům v našich vlastních řadách. „Hrozně je zajímavé, proč jsi odešla.“

Zakryju si obličej dlaněmi a zaskučím. Samozřejmě že je to zajímavé. Jak se asi tvářili, když zjistili, že můj konec u pohraniční stráže zapříčinily pletky s nadřízeným?

„Co ti chtějí?“ zeptá se Bran tiše.

Škubnu rameny, pohodím hlavou, všemi způsoby dávám najevo, že nevím.

A hraničář, jelikož se mnou má roky zkušeností, nenaléhá, čeká, až to ze mě vybublá samo.

„V Tosaithu se vrátil k moci král,“ vydechnu s pohledem upřeným do zaprášeného kouta místnosti. „Colmán. Ten, kterého tenkrát Ador odstranil.“

Bran pomalu kýve a nespouští ze mě oči.

„Tys byla u dvora, vid’?“

„Dvorní dáma princezny.“ Jako by to šeptem neznělo tak vážně. „Tenkrát se to všechno tak divně zamotalo. Vlastně jsem utekla, nikdo nic nevěděl, a do toho vtrhnul přes hranice Ador. A pak si všichni mysleli, že jsem je zradila...“

Z chodby dolehnou kroky a hlasy. Blíží se, pak kdosi doporučí nechat Brana být, a zase se vzdálí.

Zatvářím se provinile. Bran velkomyslně mávne rukou.

„A teď, když znovu mají možnost, by se k té myšlence mohli vrátit?“ doplní můj přetrhaný řetěz úvah.

„Nebo mě chtějí odsoudit za službu v cizí armádě. Nebo za to, že jsem se zapletla do té protiadorské akce. Nebo za tu službu na velvyslanectví, to se taky nemělo stát-“

„Klid,“ ozve se Bran.

Ztichnu, ale panikařím dál. Doted' mi špatné a horší možnosti poletovaly v hlavě jako hejno vyplašených ptáků, teď se seřadily do zástupu a přidělily si čísla. Pokud se někdo v Tosaithu rozhodne, že mi prokáže spáchanou vlastizrada, důkazy si najde. Zatknou mě, odvedou na sever, možná jsem se nemusela bát, co si jednou počnu bez Asgeira, možná se Asgeir bude dívat, jak mě pověsí... Bohové, snad nepůjdou i po něm? Ale zatím se zdá, že vyšetřují jen mě, a i když byl Asgeir tosaithský občan, přece jen není elf, některé zákony se jím

nezaobírají, zatímco mě, tosaithské šlechtičně, můžou srazit vaz...

„Dýchej. Uklidni se, dýchej, podívej se na mě!“ Bran stojí přede mnou a pevně mě drží za ramena. „Taky jsi občan Dhamsy a tady jsi v bezpečí.“

„Můžou mě vydat,“ hlesnu. Nevidím před sebou jiné než temné cesty.

Branovi cuknou koutky. Nepůsobí to pobaveně.

„Dhamsa možná může, ale já rozhodně nemusím.“

„Někde v Kodexu bude, že musíš, to se schová pod rozkazy v zájmu země a bezpečnosti.“

„V takovém případě budu kašlat na Kodex,“ oznámí mi. „A netvrď mi, že parta dlouholetých hraničářů nedokáže ve svém rajónu schovat třeba hejno lintů. Zejména ne před tou sebrankou, která tu včera zacláněla. Doufám, že si zfixlovali papíry, protože jestli tohle vážně byli nejlepší tosaithští tajní, tak je mi jich docela líto.“

„Lintové jsou létavci, ne? A tuším jedovatí? Nedovedu si moc představit, jak bys...“

„Můžeš se pro jednou nehádat a poslouchat mě?“ Lehce se mnou zatřese. „Prostě tě Tosaithu nedám, jasné? Neodmlouvej, jenom si to zapiš za uši, konečně už.“

Poslušně se té myšlenky chopím a opakuju si ji pořád dokola. Bran něco vymyslí. Bran mě Tosaithu nedá. Jsem v bezpečí. Bran mě Tosaithu nedá.

I když tím zaručeně poruší několik zákonů a já rozhodně nechci, aby se dostal do maléru ještě on...

Zavřu oči. Sevřený krk povoluje, srdce se zklidňuje, nejhorší panika opadla, dokážu se ovládnout a přinejmenším nevyžvanit každou myšlenku.

Nadechnu se, otevřu oči a pokusím se o úsměv.

„Díky.“

Bran si mě zkoumavě prohlédne, kývne a odklidí se zpátky ke svému stolu.

Soustředím se na rytmus svého dechu, abych se znovu nerozsykala.

„Promiň, že jsem tak zpanikařila.“ Vyslovuji opatrně a zřetelně. „Celý Tholl na mě něco věděl a štil se mě kvůli tomu, ale nikdo mi neřekl, co se děje, a já se v tom utopila.“ Omluvně pokrčím rameny, vstanu a sáhnu po klice.

„Kaessi?“

Otočím se po hlase. Branova nálada neodpovídá jeho lehkému tónu.

„Proč jsi tady a ne u Asgeira?“

Znovu se mě chápá strach a tma, hučí mi v uších a začínám se klepat. Hraničář mě tentokrát nezachrání. Opírá se o stůl, pozoruje mě a čeká na odpověď.

Musím mu dát nějakou odpověď.

Proč jsem se rozběhla do pevnosti a fňukám v Branově pracovně?

Chtěla jsem tu zastihnout tosaithské vojáky, jasně.

Jenže...

„Má svých starostí dost,“ zamumlám místo toho.

Bran to nerozporuje, do Asgeirovy práce vidí a rozhodně mu ji nezávidí. Možná by mu tohle vysvětlení stačilo. Jenže já mluvím dál.

„A on by mě nechtěl před Tosaihem schovat, on by to chtěl vyřešit, vysvětlit, urovnat...“

Asgeir by mě nejradši viděl u tosaithského dvora. Jako bych se mohla vrátit do palácové knihovny a zapomenout, nemyslet na jeho ubývající čas... jako by kus mě nebyl navždycky s ním.

„Takhle to nefunguje. To už jsme taky vyzkoušeli.“ Bran do mě zabodne významný pohled. „Běž domů, všechno mu řekni...“

Kývu jako káraná školačka a šmátrám po klice.

„A kdyby nejhůř, tak pořád platí, že tě Tosaithu nedám, ano?“

Zpátky do Thollu dorazím se soumrakem, protože tentokrát neběžím. Doma roztopím kamna, nechám jim otevřená dvířka a přidám i svíčku na stole. Dneska světlo potřebuju.

Donesu si zeleninu, nůž a dám se do přípravy polévky k večeři. Asgeir dorazí na své poměry brzy, ještě mi zbývá nakrájet dvě mrkve, když zaslechnu jeho kroky v síni.

„Jak to dneska šlo?“ nadhodím, zatímco si odkládá kabátec a nalévá čaj.

„Leifr to konečně přehnal. Bude mít důtku v záznamech a přeložím ho někam, kde půjde na nervy někomu jinému,“ pogratiuje si Asgeir. Pak zvažní. „Co ty? Zjistilas, kdo se po tobě ptá?“

„Asi jo.“ Nepřestanu se zaobírat vařením, protože hovořit k hrci je snazší. „Tosaith. Nevím proč, Bran to taky neví, ale myslím, že se mi snaží přišít.“ Slovo vlastizrada se mi vzpříčí v krku. „Neloajalitu za války. Colmán je zpátky na trůnu a dávalo by smysl, že půjde po těch, které vidí jako nepřátele. Pokud by mě ovšem Dhamsa vydala do Tosaithu, což doufám, že nevydá.“

Odvážím se ohlédnout přes rameno.

Asgeir zamyšleně zírání do plamenů v kamnech.

„Myslíš, že by to brali tak vážně?“ uvažuje. „Ano, stalo se leccos, ale už dlouho ses Tosaithu ani nepřiblížila, do ničeho se nepleteš...“

„Možná hledá odstrašující příklad.“ Do hlavy se mi pomaličku vkrádá nová dávka paniky.

„I kdyby, Dhamsa tě nevydá,“ pronese Asgeir pevně. A aby to zdůraznil, vstane a jde mě obejmout.

Drž zobák, nabádá mě jedna část hlavy.
Jenže co když se plete, panikaří druhá.
Dech mi drhne v krku, ruce se začínají třást.
„Dhamsa tě nevydá,“ ujistí mě znovu Asgeir. „Já tě nedám.“
Je dobře, že mě drží, protože se pode mnou podlomí kolena.
Nebo se mi podlomí z něj.
To je vlastně jedno.

Ráno se lekám každého stínu a pohledu, nic dalšího už se ale nevynoří. Thollští si ve volných chvílích pořád vyprávějí o návštěvě elfích vojáků, ale dějí se další novinky a o mně se mluví čím dál méně. Když utichne nejhorší, přesvědčím kováře, aby mě k sobě vzal na pomoc s koňmi, a Bran mi nosí listiny k přepisu. Skoro se z toho dá vyžít.

Celou záležitost nakonec pustím z hlavy i já. Do chvíle, než Asgeir jednoho večera donese obálku s tosaithskou pečetí. Stojí na ní mé jméno i pečlivě vyvedená adresa.

„Dovezl to kurýr s listinami pro pevnost, tak jsem mu ušetřil cestu,“ vysvětlí Asgeir. Neusadí se ke stolu, jak má ve zvyku, stojí ode mě na délku paže a nespouští ze mě oči.

„Tak jo,“ zamumlám, přitáhnu si židli, vezmu obálku do ruky a začnu si broukat, abych neslyšela křupnout rozlomenou pečeť.

Uvnitř jsou dva listy těžkého papíru, jeden má na okraji jemné zlacené zdobení.

Ten znám.

Rozložím nejdřív nezdobený arch.

Kaessien an Sliabh,

v nedávné době se zvláštní vyšetřovací komise vedená Její Jasností princeznou Góbnait zabývala vaším jednáním a činy

vůči Tosaitšskému království v období začínajícím vpádem Adorského vévodství na svrchované území Tosaitthu.

Z těchto dvaceti šesti let jste strávila téměř jednadvacet let ve službách armády Dhamského království, naprostou většinu z toho ve zvláštních jednotkách. Dva roky jste působila ve zvláštní gardě tosaitšského velvyslanectví v Dhamse.

Služba v armádě cizího státu, zejména pak v době, kdy je tento stát pokládán za nepřítele Tosaishského království, je považována za vlastizrada a může být trestána dlouholetým žalářem nebo trestem nejvyšším.

Vynášení státních tajemství, k jakému docházelo během vašeho působení na velvyslanectví a které mělo za následek potlačení tosaitšských snah o osvobození, je taktéž považováno za vlastizrada s možností trestu nejvyššího.

Na základě závěrů vyšetřovací komise se král Colmán II. rozhodl vyšší tresty proti vám neuplatnit.

Kaessien an Sliabh, za vaši vlastizrada jste tímto z pokynu krále zbavena všech titulů a postavení, jakož i statutu občana Tosaitšského království. Váš případný návrat na tosaitšské území se zapovídá, vaše přítomnost v království je nežádoucí a bude případně souzena spolu s dalšími vašimi činy.

Jménem krále

Riderch Mailcun, vrchní sudí královských soudů

Zavřu oči a snažím se pravidelně dýchat.

Nikdy jsem z velvyslanectví nevynesla ani drb, natož státní tajemství. Někdo to ale dělal, to se vědělo, nechytli jsme ho.

Nejdou mi po krku.

Zbavili mě titulů a postavení.

Poslala je na mě Góbnait.
Nechtějí mě zavřít ani pověsit.
Nesmím se nikdy vrátit domů.
Doma mám, zatraceně, přímo tady u tohoto stolu.
Ale poslala je na mě Naita!
Třesou se mi ruce, když sahám po druhém dopise. Tom na papíře, jakých mívala Naita plný sekretář.

Kaessien,

nesmírně mě zklamalo, co jsem se o Tobě dozvěděla od svých vyšetřovatelů. Jsem ráda, že alespoň otce jsem mohla ušetřit podrobností, jistě by ho ranilo, koho mi zvolil mezi dvorní dámy.

Doufala jsem, že ne-li loajalita k zemi, pak alespoň přátelství pro Tebe bude mít větší cenu. Nejspíš už si nepamatuješ na knihu, kterou jsme četly kolem slunovratu – toho posledního, který jsme strávily společně. Ne, přepokládám, žes na ni hned zapomněla. Nedlouho poté jsi přece dokázala, jak málo pro Tebe přátelství znamená..

Doufám, že jsi spokojená.

Naita

Tenhle dopis mi nic nebere, nic nezakazuje. A právě tenhle dopis mě konečně rozbřečí.

Nijak zvlášť mi nezáleží na tom, co si o mě myslí celý Tosaith, ať si mě klidně mají za zrádkyni, s tím umím žít. Ale Naita, se kterou jsem vyrůstala, hltala jeden román za druhým, pomáhala jí s dopisy a přemítala nad básněmi... To bolí. Nechtěla jsem, aby si Góbnait myslela, že jsem ji opustila a

zradila. Jenže nikdy nebyla příležitost jí to vysvětlit. Roky jsem ani nevěděla, kam bych jí měla psát.

Cítím Asgeirovu ruku na rameni, pak se mě pokusí obejmout, ale když na to nijak neodpovím, nechá mě být.

Kdybych si alespoň vzpomněla, který příběh měla princezna na mysli... Četly jsme, co nám přišlo pod ruku, a palácová knihovna byla velká. Poslední slunovrat... Čím byl zvláštní poslední slunovrat, k čemu bych mohla přiřadit vzpomínky? Byl to tehdy, kdy se pořádal maskovaný ples? Měla jsem na očích podivnou masku se závojem, který mě celý večer nemožně šimral na nose. A pak jsme se s Naitou vytratily na balkón její ložnice, dívaly jsme se na hvězdy a mluvily... o knížce, ale navedly nás na to ty masky... Skoro v každém románu hrálo přátelství velkou roli, v tomhle to bylo... o špionech. Proto ty masky. Dva přátelé, šlechtici, jeden diplomat, jeden špeh, ale navzájem si bezvýhradně věřili, a nakonec...

... nakonec snad odvrátili válku nebo podobný malér, protože jeden věděl, že ten druhý jen hraje divadlo.

Ruce s dopisem mi klesnou na stolní desku. Skrz slzy se začnu smát.

Mohlo mě to trknout hned. Kdyby mě chtěla pokárat, podepsala by se *Góbnait*. Kdybych ji opravdu naštvála, podpis by začínal *její královská Výsost* a pokračoval výčtem titulů. Ale podepsala se tak, jak jsme si roky adresovaly rychle načrtnuté vzkazy.

Kdyby se jí náhodou někdo zeptal, kterou že knihu to má na mysli, určitě by si něco vymyslela. Ani já sama bych nedokázala říct, co všechno jsme jen ten poslední rok přečetly.

Naita mi věří.

A napsala mi to tak, aby si toho soudci a vojáci nevšimli a ještě mi její dopis přivezli až domů.

Zadívám se na řádek nad podpisem. Najednou to nezní jako jedovatost, najednou je to přání.

A pak už ho nevidím, protože mi slzy všechno rozmažou. Ale tentokrát je to úlevou.

Skoro poslepu vstanu, popadnu Asgeira kolem pasu a obličej mu zabořím někam ke klíční kosti. Cítím, jak mi jeho ruce objetí nejistě oplácí.

Jsem spokojená, Naito.

Doufám, že ty taky.

NEVÍTANÁ

Napsala,
zredigovala,
korektury udělala,
obálku vytvořila,
vysázela a vydala vlastními silami Alissa.
Betareading poskytli nedocenitelní D. a M.

Počet vydání rozmanitý, jako e-kniha první

2023